

Orhan Tuncay

- Őirler -

Yayın Tarihi:

17.05.2018

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Orhan Tuncay

1952 Ankara doğumlu (www.orhantuncay.com)

Mühendis olmak isterdim

İşletme okudum

yazar olmaya çalışıyorum

(Filibeli Ahmed Hilmi' nin kitabı) Amak-ı Hayal'in yarattığı esintiler

Sayfa 18 Raci'nin sorusuna cevap:

:
Zor muydu manayı kavramak,bilmem
Aslında neymişim ben 'bu adem'
Anlayınca uyandım derin uykudan
Bendim hep hiçlikte sürüklenen

Sayfa 34 Aynalı Dede'nin mısrasına tamamlama:

Düşün bir an neden bu alemdesin
Geçiş yolu mu o aleme nefesin
Anlaşıldıysa varlık nedenin
Kalmaz hiç senin derdin kederin

Sayfa 50 'Hürmüz ve Ahiraman tahttan inmiş yan yana gelmiş ve el sıkışmışlardı'

Ne güzel olurdu bu dünya
Tahtta hep Hürmüz otursa.
'Hiç te öyle değil' dedi ermiş
'Tarifsizdir Hürmüz Ahiraman olmasa'

Sayfa 71 'maya bir olduktan sonra pire de bir fil de'

'Fil de bir pire de 'derdi dedem
Kandırır mı beni, ben küçükken
Meğer 'on'lar hep 'o'ymuşlar
Bakınca anladım gönül gözünden

Sayfa 82 'Kervan hayalin bile kavrayamayacağı eşsiz bir nura doğru ilerliyordu'

Uzun ince bir yoldasın adem
Ne haldesin bilmiyorsun madem
Emek ver, anla, tanı bu kervanı
Eşsiz nura doğru seyahat eden

Sayfa 100,101

Saadet bir tencere pilava bütün lezzetleri sığdırmaktır

Hayat bir tencere piring pilavı
Bakıp, bu lezzetli taneleri anlamalı
Benimsemeli yüklenen yükleri bize
Tüm lezzeti bu pilavdan almalı

Orhan Tuncay

"Gel" dedi

"Gel" dedi "dost olalım seninle"
"Ben, kemikli ellerimi uzatayım sana"
"Sen ise sokul bana"
"Ve sakın korkma"

"Gel" dedi "bırak bana kendini"
"Gökyüzüne açarken ellerini"
"Öyle bir sarmalıyım ki seni"
"Herkes 'Demek ölüm güzelmiş' demeli"

Orhan Tuncay

Acıtıyor

Acıtıyor canımı yaşam
Dönüp arkama yaslansam
Tüttürsem bir sigara
Alkolün içine batsam

Acıtıyor canımı yaşam
Televizyonları ortadan kırsam
Saçsam haberleri ortalıklara
Çiğnesem, üstlerine bassam

Acıtıyor canımı yaşam
Afrika'ya, açlığa kaçsam
Ağıt yaksam çökük avurtlara
Kazmamla mezarımı kazsam

Orhan Tuncay

Adem ile Havva

Dalında dururken sulu elma
Hele bir bilen demişken "Hey alma! "
Senin neyine gerek Adem
"Dur şeytana kanma! "

Daldan sallanırken bilgi
Nasıl bir cesaret seninki?
Öte yandan cehaletten kurtaran
Havva ile kurulan bu yakın ilgi

Şeytan'a mı Havva'ya mı uydun sen?
Aklın karıştı bilip bilmeden
Kaburga kemiğin mi neymiş?
Hem Havva yokmuş ki önce senden

Şişeden cin çıkartmışsın
Kaburgandan afet yaratmışsın
Üzülme Adem kabahat sende değil
Bu işi zaten bir bilene bırakmışsın

Şimdi hem bil, hem acık, hem öl
Dünyayı kalabalık kılsın her yeni döl
Adem kaderine razı olmaya bak
Havva'sız bu evren ıssız bir çöl

Orhan Tuncay

Adı Aşk Olsun

Esen meltem kulağıma seni fısıldarsa
Kalbim kanat çarpan kuş hızıyla atarsa
İçim biteviye özleminle dolup taşarsa
Bunun adı aşk olsun

Görmezse gözlerim başka kimseyi
Tatmamışsam önceleri böyle sevmeyi
Bilmiyorsam artık gündüzle geceyi
Bunun adı aşk olsun

Sen bulutlarda dolaşıp, ben peşindeysem
Sen erişilmez, ben zavallı biçareysem
Sevginle deliysem, sevginle divaneysem
Bunun adı aşk olsun

Ben Mecnun gibiyken sen Leyla olsan
Bu sevda pınarından kanarak içiyorsam
Kor gibi yakıp ok gibi işlediyse sevdan
Bunun adı aşk olsun

Aşık Orhan der ki "Aşk her şeye değer"
Ateşinle ısındı, gün gibi aydınlandı her yer
Bu ateşte eriyip, yok olup gideceksem eğer
Bunun adı aşk olsun.

Orhan Tuncay

Ağır roman

Ağır romandı okuduklarımız
Sisli bir yaşam akşamında
Dudaklarımızda yağmurun tuzu
Gözyaşlarımıza karışan
Kelimelere dokunduk ellerimizle
Alev olup tutuşan

Ağır romandı okuduklarımız
Zor anlaşılan
Zor yaşanan
Kırpıklarımızda ağırlığı sayfaların
Benliğimizi sarıp
Kaderimizle kucaklaşan

Ağır romandı okuduklarımız
Sayfaları açtıkça dolaşan
Her neyse okuyup anladıklarımız
Ruhumuza bulaşan
Bir şeyse bulup sakladıklarımız
Sanrımızla çatışan

Ağır romandı okuduklarımız
Yaşanacakların şahidi olan.

Orhan Tuncay

Ağıtlarla gcen

Bir yudum tuz
Bir dilim ekmekti
Benim için gelecek
Ve dağlardan başıma ta olacak
Bir demet iek

Gönlümdeki kıpırtıydı
Ormandaki fısıltıydı
Anamın nazlı adıydı
Ve dağlardan akan buzlu su
Gemişimdeki gerçek

Böylesine basit bir bendeki ben
Geçmişten geleceğe akıp giden
Ninniler söylenip
Ezgilerle beslenen
Bendim dünyadan ağıtlarla gcecek

Orhan Tuncay

Akşam vakti aşk

Akşam ufkunda sevinçli o ela gözlerin
Gün batımı meltemi misali ipeksi tenin
Ben sende miyim, sen bende misin?
Benim ellerim miydi senin ellerin?

Gölgemizi kucaklayan denizin anlamı derin
Bize göz kırparken uzaktaki ışıkları fenerin
Akşam kuşları selamlarken aşkımızı
Bedenimiz tekti, dudaklarım dudaklarında senin

Orhan Tuncay

Akşamdan sabaha

Işıklar da yitmiş artık
Sönen mum alevlerinde
Doyulmaz bir seyre daldık
Aşkın yakan söylevlerinde

Şarkılarda sarıldık ötekimize
Bir gönülden, bir gönle aktık
Yıldızlar yağarken üzerimize
Bir yüz bir yüze baktık

Dudaklar kenetlendikçe bir başka
Tam o anda uçtuk kanatlandık
Güvendik, inandık, sarıldık aşka
Akşamdan sabaha vardık

Orhan Tuncay

Akşamlar

Boyanırken görüntüler koyunun siyahında
Gün, çürümüş meyve rengi kıvamında
Güneş de salkım saçak yuvarlanır
Saklanırken kıpkızıl ufuk tavanında

Uçan kuşlar görünmez artık uzaklarda
Gölgeler saklambaç oynuyor çınarlarda
Gün yine döner, karanlıklar aydınlığa hazır
Solun çiçek gibi hüzün salan akşamlarda

Orhan Tuncay

Alem

Kucağına alsa da elem
Döner bu alem
Karanlığı kovalasa da gölger
Döner bu alem
Bilinmezlere de gömülsem
Döner bu alem
Arayışlarda da gülsem
Döner bu alem
Açılrsa da gözlerimde perdem
Döner bu alem
Yalnızca, yalnızca anlayabilsem
Döner bu alem
Demlendikçe bu dem

Orhan Tuncay

Alın yazısı

"Biraz daha zorla" dedim
"Alın yazını sil çıkart alnından"
"Hangi silgiyle" dedi
Dedim "kullanmadığın aklından"

Orhan Tuncay

Anı

Yağmur çiseliyordu
Usuldan, hafiften
Kaygan ve ıslak yolların
Yürüyorduk üzerinden.

Sen ve ben mutluyduk
Şendik, sanki çocuktuk
Birbirimizi bulmuştuk
Seviyorduk derinden.

Aldırmıyorduk yağmura
Boş vermiştik soğuğa
Bu yepyeni dünyada
Yoktu başkası ikimizden.

Orhan Tuncay

Anladıkça

Lime, lime mektuplar yazıyorum sana
İçimdeki kor damlalar damladıkça
Uzun geceler gündüzlere bağlanıyor
Biten mumlar eriyip hüznüme ağladıkça

Sorulmamış sorular soruyorum sana
Sana, inanıp beni sevdiğini sandıkça
Şişen gözlerim ateşlerle dağlanıyor
Kırılan kalbim ruhuma saplandıkça

Bin bir çaresizlikle yalvarıyorum sana
Sensizliğinde durup öylesi katlandıkça
Kurumuş gönlümün ırmakları çağlamıyor
Gidenin gelmeyeceğini artık anladıkça

Orhan Tuncay

Anlarsın birden

Tamam mı, değil mi?
Yaman mı, değil mi?
Anlarsın bir gün sen de
Tam da keyifle içiyorken
Ya da dua ediyorken içinden
Belki kalp ağrısı çekerken
Belki de aniden
Anlarsın birden
Yaşam film şeridi gibi akarken
Gözlerin hala bakarken

Orhan Tuncay

Anlat bana

Tekrar oku dedim
Dünyayı bana
Hülyayı bana
Şenin dudaklarından dökülsün
Ölüm bile olsa
Korkuları anlat
Sen beste
Her notayı bana

Tekrar oku dedim
Akı, karayı bana
Tekrar kur, tekrar yık
Viraneyi, sarayı bana
Şenin dudaklarından dökülsün
Ölümde olsa içinde
Anlat kalbi vuran yayı bana

Orhan Tuncay

Anlayabilsem

Hayat denilen şarkıya dönsem
Boşaltsam içimi
Ya da bir başka deyişle dökülsem
İnleyen nağmelere
Mahşerin bir atlısına bir el etsem
Atlasam terkisine atlının
Dokunsam gezegen denilen seyyarelere
Bir oh çeksem yaşanması dünyaya
Bir ah çeksem gülünesi hülyaya
Bir dur desem yalana riyaya
Sevgilinin mezarına bir gül diksem

Öylesine yaşadım diyebilsem
Nefes nefese mutluyken
Kaybederken bile umutluyken
Ölüme kader diyebilsem
Yaşama bana vaat edilen
Bir tahtırevanda akıp giderken
Aynaya bakıp ben kimim derken
Verdiğim yanıtları bir anlayabilsem

Orhan Tuncay

Ara da bul

İlmik, ilmik pakla beni
Bu dünyada akla beni
Niyetcede niyetim ben
Ara sıra yokla beni

Şu yollara düşür beni
Engelimden aşır beni
Bilinmezin biriyim ben
Aklımı al, kaçır beni

Son tahlilde anla beni
Tut elimden tamla beni
Görünmezin biriyim ben
Ara da bul mumla beni

Orhan Tuncay

Arka sokak

Arka sokak düşleriydi benimkisi
Soframda daha çok et görmek
Yeni bir pantolon ve gömlek

Arka sokak dövüşleriydi benimkisi
İki tokat, bir sille, sıkıca tekmelemek
Yara bere içinde sürünerek eve dönmek

Arka sokak gülüşleriydi benimkisi
Abuk subuk, çocukça eğlenmek
Gücü görünce kaçıp gizlenmek

Arka sokak sevişleriydi benimkisi
Bir garip aşkını sevdiğine ilan etmek
Ümitsiz sevginin peşinden gitmek

Arka sokak ölüşleriydi benimkisi
Bir kuytuda tek başına dövülmek
Yalnızlar mezarlığına gömülmek

Orhan Tuncay

Arkada bıraktıkların

Avuçla tümünü
Akan sağanaktaki gözyaşlarımı
Avuçla ve kokla
Dantel olup süzülen ıstıraplarımı

Dokun tenime
Yakmak için sığınaklarını
Dokun ve titre
Ateşim tüketirken kaynaklarını

Beni düşle düşünde
Kovmak için karabasanlarını
Düşle ve anla
Kaybedip arkada bıraktıklarını

Orhan Tuncay

Arkadaş

Her yürüyüş başlangıcından yorulup çöküşe kadar
Her biten ve başlayan bir dönüşe kadar
Her solan aydan solan güneşe kadar
En iyi arkadaşımın benim

Hızlı esen yelle savrulacak yere kadar
Sevgiyle kucaklayan elle sarılacak yere kadar
Bitmeyen yolda varılacak yere kadar
En iyi arkadaşımın benim

En derin dehlizlerden en yüce güneşe kadar
Buz kokan denizlerden, yok eden ateşe kadar
Bir gün sararsa bizi eğer, mahşere kadar
En iyi arkadaşımın benim

Orhan Tuncay

Artakalan

Aşkın bana demir parmaklık
Geride bir ben mapus kalan
Senden ötesi ise kör karanlık
Karanlıkta benim tutuşup yanan

Aşkın bana kelepçe ve zincir
Çaresiz ben tutuklu, yakalanan
Kalbim her sensizlikte incinir
Her sessizlikte sensin arta kalan

Aşkın bana aşılmaz bir duvar
Aşkım her şey senden sonra solan
Aşkın, can kesen camdan kırıklar
Aşkım gerçek, aşkın yalan

Orhan Tuncay

Aşık kadın

Aşkı kucaklamıştı kadın
Bir bahar demeti gibi
Koklamak isterken doyasıya
Sevinçle kavrarken elleri

Aşkı yudumlamıştı kadın
Narin bir kadehti bedeni
Nadide bir şarapken aşk
Hafif bir şal olup sarar seni

Aşkı anlamıştı kadın
Ve ona önem vereni
Yediverenler açarken gönlü
Kucaklardı bir de evreni

Orhan Tuncay

Aşk asla pişman olmamaktır

Ateşten gömlekti aşkın
Ben şaşkın
Sol elin gözümü aldı
Sol parmağın

Bir bora mıydı beni sarsan?
Sen oldukça bana yakın
Bir vurgun muydu kalbe vuran?
Kulağımda adın

Ateşten gömlekti aşkın
İçine dalıp düşerken
Sana sevgilim derken
Değerken elime yüzüklü parmağın

Bir Mecnun gibi kıvranırken
Şimdi anladım
Aşk asla pişman olmamakmış
Ben de olmadım

Orhan Tuncay

Aşk savunmasız

Kollarından fıskıran çiçekleri dersem,
Yakalasam senin, serin bahar kokularını.
Gönül bahçen açılrsa, orada kalbimi gömsem,
Örüversem sevginin eşsiz dokularını.

Kucaklaşsan derin kaynakların sularıyla.
Okyanus köpükleri okşasa ayaklarını
Senin için söylenen aşk şarkılarıyla,
Sevgiyle selamlaşsam yunus balıklarını.

Dolgun yağmur damlaları örtse üstümü,
Aşkınla sırılsıklam olurken, korunmasız
Bağlasam sarmaşıklarla ömrüne ömrümü,
Anlatsam aşk çaresiz, aşk savunmasız.

Orhan Tuncay

Aşk Şarkısı

Bir zamanlar Şu kalbimi ateşinle delmiŐtin.
Bilir misin seni nasıl ölesiye sevmiŐtim?
Bilir misin sana nasıl Şu gönlümü vermiŐtim?
Anla beni, iste beni, sev beni demiŐtim.

Şimdi çok geç sensiz bomboş Şu zavallı kalbim.
İstiraplar yatağıdır bu perişan gönlüm.

Bir zamanlar senin için canım feda demiŐtim.
Yollarına aşk bahçesi güllerini sermiŐtim.
Şenin için Ferhat olup Şu dağları delmiŐtim.
Özle beni, bekle beni, sev beni demiŐtim.

Şimdi çok geç sensiz bomboş Şu zavallı kalbim.
İstiraplar yatağıdır bu perişan gönlüm.

Orhan Tuncay

Aşka ihanet

Bir elimde vur emri
Diğerinde ciltler boyu anılar
Bir elimde idam fermanı
Silahım dikenli, elimi yaralar
Cephanem şarapnel, kalbimi paralar

Uykusuz gözlerim sana sevdalı
İşte duygu, işte ferman, işte karar
İhanetin göz yaşlarına boğuldum
Sensizliğin ipini çekmek neye yarar
Diğer elimdeyken ciltler boyu anılar

Orhan Tuncay

Aşka İnanmazdım

Sürüdüm ayaklarımı koridor karanlıklarında
Sağ yanımnda sensizliğin sessizliğini duyarken
Son bir hamle uzandı üzerimdeki anahtara
Açmak için odamın kilidini elimi yalnızlığa astım.

Bomboş odalarda dolaştım gölgeler peşinde
Yutkundum hıçkırıklarımı boğazımdan yükselen
Dönüp durdum girdaplarında sensizliğimin
Boş çerçevedeki resmini bağıma bastım.

Sel olup kanadılar içimdeki göz yaşlarım
Ben böyle miydim, bu muydu benim aslım?
Aşk denilen sevda ölçüye gelmez derlerdi de
Güler geçerdim ben aşka hiç inanamazdım.

Orhan Tuncay

Aşka üç adım kalmıştı

Aşka üç adım kalmıştı
Takıldım, yuvarlandım
Kalbim kanıyor sandım
Telaşlanmayın yahu toparlandım

Saçlarımı taradım sağlam elimle
Gözyaşlarımla kalbimi onardım
Baktım aşk önümde
Dosdoğru kanatlandım

Aşka bir an kalmıştı
Heyecandan tıkandım
Hızla inişe geçtim
Aşk tozdan bulut oldu
Ben üflerken yandım

Orhan Tuncay

Aşkımın serinliği

Yağmur dokusunu sildim saçlarından
Rüzgarın esintisi aldansın diye
Parıldasın her bir teli aşk ışığında
Her bir teli içimde dalgalansın diye

Yağmur damlasını aldım gözlerinden
Gözlerin gözlerimde yansın diye
Mavi suların derinliği göz bebeklerin
Gözlerim gözlerine doyasıya kansın diye

Yağmur kokusunu aldım teninden
Tenim tenini ben sansın diye
Aşkımı soğuk kaynaklarla besledim
Aşkımın serinliği seni sarsın diye

Orhan Tuncay

Aşkımanın süreci

Yüzümden damlayan bir damla yaşsın
Yüzüğümde parlayan en değerli taşsın
Gözümü kamaştıran şu yakıcı güneşsin
Sen aşkıma betimleyen sonsuz süreçsin

Orhan Tuncay

Aşkıımız

Denizde boğuldu aşkıımız
Çöllerde kavruldu
Rüzgarla savruldu
Ve rivayet olunur ki
Masallarda okundu

Göklerde soruldu aşkıımız
Bahane bulundu
Köşeye konuldu
Ve nihayet bilinir ki
Bu cihanda yok oldu

Orhan Tuncay

Aşkın güneşi

Geceler sabahı arar mı dersin?
Yoksul yalnızlık kalbimi sarar mı?
Dökülen yaşın azı karar mı dersin?
Gündüzün umudu acıma yarar mı?

Giden sevgili beni sorar mı dersin?
Geceler yanılıp gündüze kanar mı?
İçimin ateşi böyle yanar mı dersin?
Aşkımın güneşi gecelerde solar mı?

Orhan Tuncay

Aşkın suçu yok

Suçu yok ki aşkın hiç
Suç benim umutlarımda
Suç senin kuşkularında
Öyle yalnız kalmışız
Bencillik kuytularında

Suçu yok ki aşkın hiç
Aşk benim algılarımda
Aşk senin yargılarında
Sessizliğe dalmışız
Yalnızlık dalgalarında

Suçu yok ki aşkın hiç
Ben senin kollarında
Gözlerin yollarımda
Sevmeyi tersten almışız
Sanrının hazlarında

Orhan Tuncay

Aşkla yoğuran aşk

Başını göğsüme yasladığında
Kalbinden kalbime akan aşk
Ellerimi sana uzattığımda
Onları sarıp sıkıca tutan aşk

Şarkını gönlümde ısıttığımda
İçimi şen sesinle yakan aşk
İsmi zihnime kazıttığımda
Kafamda şimşekler çakan aşk

Dünümü günüme akıttığımda
Gülen gözlerinden bakan aşk
Düşleri sonsuzluğa bıraktığımda
Bendeki seni aşkla yoğuran aşk

Orhan Tuncay

Avulardan akan aşk

Dün sen miydin yanımdan geçen?
Ayaklarının sessiz sensizliğimiydi?
Dün sen miydin benden vazgeçen?
Solan ruhunun güvensizliği miydi?

Dün müzikler notalarını unuttuğunda
Bulutlar parlayan güneşi tuttuğunda
Derin bir ateşi buz gibi soğuttuğunda
AŞkın artık çağırmayan, sessizliği miydi?

Dün sönmüşken ışık yanmamışasına
Durmuşken dünyam yaşanmamışasına
Öylece avularımdan akan bir aşk uğruna
Ölüm uykusunun nefessizliği miydi?

Orhan Tuncay

Ayı bırakmaz bulutlar

Bıçak gibi ortasından geçti dolunay
Buz gibi donuk suskunluğumun
Baykuşlar ışıladı, yarasaların yokluğunda
Yağmurlar ıslatmadı köşelerini susuzluğumun

Şelaleler vazgeçmişti dökülmekten
Akıyordu sanki artık akarsular
Bir de özgür bırakmayınca ayı bulutlar
Kardeş oldu yalnızlığımla karanlıklar

Orhan Tuncay

Bağlanıyor

Bağlanıyor, bağlanıyor
Günler günlere bağlanıyor
Kalpler, dillere bağlanıyor

Bağlanıyor, bağlanıyor
Gönül dilbere bağlanıyor
Dilber ellere bağlanıyor

Orhan Tuncay

Bahar Bahçam

Usulca, pembe yanaktan
Bir karanfil kokladım
Gül yapraklarıydı elleri
Dayanamadım topladım

Söylediği her sözü
Bülbüllerle paylaştım
Yürüdüğü her yolda
Hem âşık, hem yoldaştım

Doyulmaz bir rüyaydı
Düşlerimi de aşan
Gerçek miydi, hayal mi?
Bahar bahçeme taşan

Orhan Tuncay

Bahara Varılmaz

Bahara Varılmaz

Güller sessiz, ürkek, bülbüller solgun, ötmez olmuş
Hazan mevsimi soğuk ürpertileriyle benzimde
Gönül bahçemin açmamış gülleri ölmüş
Sevginin adı gitmiş, tadı kalmış son nefesimde

Yare kanmış ümitler güller misali solmuş
Bülbül bulamaz çare kendi sesinde
Devran dolmuş, saat gülmüş, vakit gelmiş
Bahara varılmaz, o erilmez yolun ötesinde

Orhan Tuncay

Baht kıran

Dün bir keskin bıçakken sözlerin
Akkor olmuş yanıyorken gözlerin
Yaralarım kanıyorken en derin
Sendin yok diyarlarda taht kuran

Dün sardığında benliğimi kederim
Yok oluşun terkisindeyken kaderim
Son baharda soluyorken günlerim
Sendin bu gönüllerde baht kıran

Orhan Tuncay

Bana bir şiir yaz

Bana bir şiir yaz
İçinde nehirler olsun
Sular aksın her yaz
Sular gençliğimle dolsun

Bana bir şiir yaz
İçinde baharlar olsun
Çiçek açsın sarı beyaz
Güneş mavi gökte kalsın

Bana bir şiir yaz
İçinde sevdiğim olsun
Biraz sevgi, biraz naz
Böyle yanımda kalsın

Bana bir şiir yaz
İçinde ömrüm olsun
Hüzün ve umut biraz
Eskiyen yaprakla solsun

Orhan Tuncay

Bana ilham verenim

Yazamam demiştim
Ellerim tel tel dökülmekte
Gün geceye dönerken
Dizlerimin bağı çözülmüş
Ruhum da çözülmekte

Yazarsın demiştin
Derdinin dermanı benim
Yıldız, yıldız parlarken gözlerin
Yazarsın çünkü
Seni aşkla yoğuran benim

Yazacağım demiştim
Bana ilham verenim
Şolan güneşle solsam de
Ölümlle çürüse de bedenim
Sonsuzluğa armağan dizelerim

Orhan Tuncay

Baskı Hatası

Ufak bir baskı hatasıydı yalnızca
Yazarın dalgın zamanına denk gelen
Mürekkep bulaşmıştı oraya buraya
Kalemimi özensizce titretirken

Yanlış zamanda sürülmüştü piyasaya
Mekansa keşişmemişti hiç zamanla
Aksilik dediğin bu kadar olur
Hata çıkmaz mı ortaya provada?

Sonunda suçlu bulundu; yani şeytan
Nerede görülmüş hata yapan yaradan
İnsan böyle yollandıysa bile dünyaya
Kendisi arınmalı önce hatadan, günahtan.

Orhan Tuncay

Başarırsın

Umulmadık bir anda takılırsın
Dalgın bile değilsindir oysa
Bazen kırık bir dala tutunursun
Ya da kıyıya oturursun sığ koyda

Umulmadık bir anda şaşırırsın
Kör sayılır eğer talihin buysa
Bilinmez belki de başarırsın
Koşmayı cehenneme giden yolda

Orhan Tuncay

Başım Hoş Olana Dek

Rakım, yaş üzümde ve sek olsun
Tabii her zamanki gibi de tek
İnce belliye iki parmak konsun
Boşaltalım kadehleri sohbeti içerek

Yanında sarı leblebi iyi kavrulsun
Başka mezeler almaya yok gerek
Gam, keder uçsun, uzaklara savrulsun
Dönmesin dünya, başımız hoş olana dek

Orhan Tuncay

Başlamayan senfoni

Daha ikinci sayfadayım
Yağmur vuruyor camlara
Yağmur vuruyor canlara
Hayli geride kaldım, telaştayım
Daha ikinci sayfadayım.

Davulların gümbürtüsü kükrüyor
Kemanlarda ince teller titriyor
Ellerim kaskatı notalara gitmiyor
İçimdeki halleri bestelere yazmalıyım
Bilmiyorum ben hangi zamandayım
Ama hala ikinci sayfadayım

Viyolalar burada başlamalı
Zihnim neden böyle telaşlı
Obua sesleri, trompetlere karışıyor
Sıkıntıdayım gözlerim yaşlı
Piyanonun tuşları geride çalışıyor
Sol anahtarı orada duruyor transtayım
Ban hala ikinci sayfadayım

Notalar bir bir dökülüyor yerlere
Öyle bakıyorum alnımdaki terlere
Derdimi dökmeliyim anlayıp bilenlere
Bu bitmeyen senfoni değil
Ben ancak başlardayım
Başlamayan senfonide ikinci sayfadayım

Orhan Tuncay

Batan güneş

Günler günleri takip etse de
Mevsimlerin en güzeliyse de bahar
Sonbaharı da var, kışı da ömrün
Her batan güneşle, batan canlar var

Orhan Tuncay

Bebeğim

Ben yaşamın anlamını
Yeşil gözlerinde buldum bebeğim
Siyah saçlarında
Gül kokan nefesinde
Adını hecelerken buldum.

Ben, ümit etmenin sevincini
Özlemlerin yürek çarpıntısını
Kuşların civıltısını
Senin sesinde duyumsadım
Seni düşlerken fark ettim.

Ben seni çok sevdim
İçimden akan bir ırmak gibi
Kaynayıp coşan bir volkan gibi
Yağmurla yıkanıp
Yemyeşil açan orman gibi.

Ben seni hiç unutmadım bebeğim,
Saçlarını savurarak yürürken
Şen kahkahalarla gülerken
Bana, hep seninim derken
Yaktığın ateşi hiç unutmadım.

Orhan Tuncay

Bedizim

Bir ninni söylendi dudaklarımda
En tatlı duygular içersindeyim
Doğum gününü bekliyorum heyecanla
İsmini mırıldanmaktayım güzelim
Zengin mutluluklar bebek sana
İnan seni cenım kadar seveceğim
Melek yüzlüm, BEDİZİM benim.

Orhan Tuncay

Beklediğim

Yapraklar dökülüyordu
Sarı sarı yerlere
Onu bekledim burada
Tutmak istedim ellerini
Ama nerede nerede?
Dakikalar sanki aylar gibi
Saatler yıllar gibi
Ümitle o'nu bekledim
Ağacın gölgesinde
Lakin o gelmedi
Gelmeyecek hiçbir zaman
Ben ise biliyorum ki
Bekleyeceğim her an
Bekleyeceğim hayalimdeki o'nu

Orhan Tuncay

Beklenen vakit

Bir eliyle süpürdü masanın üstünü
Diğeriyle saçılmış anılarını topladı
Dünya tepelerini düzeltti bir bakışıyla
Serin bahar kokusuyla rahatladı
Uzakları yakın etti gönlünde
Gün yakınsadıkça durakladı

Soğuk sulara yıkandı düşlerinde
Cehennem ateşlerinde kurulandı
Zamanla güreşti enginlerde
Dipsiz zindanlarda tutuklandı
Pireler deveye döndü zihninde
Ne bir endişe duydu, ne de umursadı

Zaman tüneline uzadı birden
Toz bulutu olup havalandı yerden
Sessizce gülümsüyordu giderken
Herkes daha birkaç gün var derken
Zamanın yelkovanı düştü, akrebi şaştı
Bilinmez neden, beklenen vakit aksadı

Orhan Tuncay

Belki o gün

Bir an sesi gelecek minareden
Bir kilise ezan sesi fısıldayacak
Martılar şaşkın uçacaklar
Ama belki o gün insanlar
İnsan olduklarını anlayacaklar

Orhan Tuncay

Ben kalmasa

Kendi yokluğuma sarılsam
Kendi yokluğumda sarılsam sona
Bir hiçlik deniziyle anılsam
Çoklukta tanınmasam ya da

Bir testi olup da boşalsam
Yayılsam göklere ovalara
Testi parçalanıp da dağılsam
Bende bir başka ben kalmasa

Orhan Tuncay

Ben, hiç kimse

Sıfıra sıfır koydum
Sonsuz ıktı kısmetime
Gözüm kapalı hiçliğe daldım
Sanrıyı yuvarladım ellerimle

Gölgeliğe filan düştüm
Gölgelerle amansız dövüştüm
Yanmayan bir ateştim
Cennetin en cehenneminde

Orhan Tuncay

Bendeki sen

Bir gül yetişir bahçemde, seni hatırlatır
Bir yağmur damlasında ışıldar gözyaşların
Her meltem esintisinde koklarım kokunu
Ve okşarım ipeksi tenini gölgesinde ağaçların

Yıldızlar sana taç olur bulutsuz gecelerimde
Ay olup parlarken şu gizemli bakışların
Kendi suretime nakşederken tül den suretini
Kalbimde derin izler açar o narin duruşların

Orhan Tuncay

Beni

Bu şehrin yabancıyım
Ömrümün yalancıyım
İçimin derin sancısıyım
Kuytularda sor beni

Yokluğumda ararken
Karanlıklar sararken
Derinlere dalarken
Mahzenlerde yor beni

Bir yorulup düşerken
Ateş olup pişerken
Ölümüne koşarken
Topraklarda kar beni

Kah dünya hancıyım
Kah ahret yolcusuyum
Neslimin sonuncusuyum
Mezarlarda sar beni

Orhan Tuncay

Beni Belki Ben Bilirim

Ben her zaman sessiz sakın
Durgun sular gibi öylesine.
Ben her zaman düşünceli, derin
Düşüncelerinde kendi kendisine.

Akmaz mı hiç göz yaşlarım?
Kopmaz mı içten çığlıklar?
Acaba ben ağlar mıyım
Dolup da taşarsa duygular?

Hani fırtınalarım nerde?
Nerde fişkırان sevgilerim?
Şurda derinde bir yerde
Belki ancak ben bilebilirim.

Orhan Tuncay

Beni Sorarsan Eğer

Sahile ermek için kabarıp çoşan
Denizleri aşarken ufuklara koşan
Görünmezlerdeki dalgakıranlara ulaşan
Vurulup kırılan dalgalar gibiyim

Bulutlar misali mavi göklerde süzülen
Parlayan yıldızınla derinlerden titreyen
Bilinmez fırtınalarca tutulup itilen
Sarılıp savrulan martılar gibiyim

Su ararken susuzluğunun pınarında
Bir goncayı sakınırken ilk baharında
Doğmayacak bir sabahın akşamında
Susuzluktan yanan kumrular gibiyim

Orhan Tuncay

Benim olmamışsın

Senin yolunda düşlere dalmıştım
Gönül çıkmazında şaşıp kalmıştım
Aşkımın bestesini ellere salmıştım
Gönlünü gönlüme koymamışsın ki sen

Canım feda edip canına katmıştım
Sonsuzluk yolunda bağına yatmıştım
Sensiz olmanın anasını satmıştım
Beni bir bilip can saymamışsın ki sen

Hastan olup ateşlere düşmüştüm
Sensizliğı zindanlarda düşünmüştüm
Ben bu ateşlerde yanıp pişmiştim
Od olup aşkla hiç yanmamışsın ki sen

Gözlerin gözlerimde sanmıştım
Bir yudum su diye içip kanmıştım
Yüceliklerde yoğurup hep anmıştım
Ama hiç benim olmamışsın ki sen.

Orhan Tuncay

Benim olmayan bu beden

Gece boş gözlerle bana baktı
Ona da ben
Karanlık, kaldırımlara doğru aktı
Karanlık, kaldırımlar ve ben tek beden
Şiyahtı artık her yer
Önceleri beyazlarla bezenen

Karanlığın gözlerinde şimşek çaktı
Gözleri kapanan da ben
Kaçsam da dursam da beni saracaktı
Benim olmayacaktı artık bu beden

Orhan Tuncay

Beste

Gülümsemenin gülen nefesi
Tragedyanın en tiz perdesi
Dudaklarıma takılı Şen sözcükler
CoŐkun melodinin bir acı güftesi

Do majörler selam durmuŐ
Dahası fa minörler çılgın ötesi
Ben orkestrası yitik bir maestro
Ben Şiirlerin saçılmış nar tanesi

İŞte piyanomun fil diŐinden tuşları
İŞte sahip olamadığım gitarımın sesi
Olmayan bir Şiir bir besteye dönüşürken
Olmayan bir Şairin kulaklarda bestesi

Orhan Tuncay

Bırak aksın

Bırak aksın göz yaşların
Sakın silme
Soluk ay ışığı parlıyor
Yanak izlerinde

Bırak aksın göz yaşların
İnce, ince
Duyguların bir yol bulup
Yol alsın kendince

Bırak aksın göz yaşların
Gönül teline deyince
Bırak düşüncelerinle kucaklaşın
Ruhun göllenince

Bırak aksın göz yaşların
Gözlerin nemlenince
Huzurluyum kirpiklerinin ışıltısında
Sevginle hüzünlenince

Orhan Tuncay

Biçilecek harman

Hava ağırdı, kızıl kan kokusu vardı
Çürüyen yapraklardı ve insanlardı
Ayaklar çiğnedikçe güller karardı
Tek, tek ağaçlarını dökerken orman

Zenginlik saydığımız pırlanta tek taş
Arkadan vurduğumuz en yakın arkadaş
Hepimizde bir koşuşturma, bir telaş
Ulaşamazdı bize insanlık yüklü kervan

Güçlü sanıyorken kendimizi çöktük yere
Korkunun nemi karışıyorken soğuk tere
Bırakamadık yükü, alıştıktan sonra bir kere
Kalmasa da çürüyen bacaklarımızda derman

Ortalığa boyluca serince uygarlık leşini
Balçıktan sıvayınca aydınlıkların güneşini
Görünce bir kez daha açıkça sonun gelişini
Ne bilinecek yaşam kalmıştı ne biçilecek harman

Orhan Tuncay

Bilge'ye

Bir hüzün salıvermiş saçından bir perçem
Oysa ben neşe dolu olsun isterdim bahçem
Bir tanem, güzelim, bebeğim hep gül sen
Ömre bedel olsun, yaksın dünyayı bir busen

Orhan Tuncay

Biliyorsun değil mi?

Bir mum alevi gibi titrek cesaretim
Bir mum ışığı kadar soluk umutlarım
Seni düşündükçe üşüyor ellerim
Dilim dönmüyor seni seviyorum demeye
Dilim dönmüyor kendimi ifadeye

Ürkerek hazırım sevmeye sevmeye
Biliyorsun dayanmam seni görmemeye
Bakma soran gözlerle gözlerime
Biliyorsun değil mi, susma söyle?

Orhan Tuncay

Biliyorum

Sürahiden kadehe iksirli şarap aktı, biliyorum
Gölgeler içinden bana bir peri baktı, biliyorum
Yanağımdaki esinti beni öpen dudaktı, biliyorum
Sevgi seli akarken kalplerimiz sıcaktı, biliyorum

Orhan Tuncay

Bilmem

Ağaçlar mı döktü yapraklarını
Havalar mı karardı bilmem
Sular daha mı soğuk
Bahar düşlerde mi kaldı bilmem?

Böyle mi eserdi hep rüzgar
Kasıp kavurur muydu fırtınalar
Yeter artık git, zalim sonbahar
Bu ümitsizlik eskidende mi vardı bilmem?

Çırılçıplak mı doğa, bomboş mu
Hava hep sisli, hep böyle loş mu?
Yoksa neden ben miyim, başım bir hoş mu
Yoksa gençlik ta gerilerde mi kaldı bilmem?

İnanmamak gerek artık bakan gözlere
Değişik bakmakta onlar çevreme
Eskisi gibi sürüp giden aleme
Düşüncelerim, varlığım, tümüyle mi aldandı bilmem?

Orhan Tuncay

Bilmem artık

Cazlar beynimde nihavent makamı
Sazlar gönlümde acının buruk tadı
Bugün ayrılığımızın bin bir miladı
Bahar mıyım kış mı bilmem artık

Yakardı, hem de zordu sensiz günceler
Her tadışta dilde kalmış sensiz heceler
Giden gitti elde var olan sensiz geceler
Gözümdeki kor mu yaş mı bilmem artık

Duygularım yedi kat aşağı yer dibinde
Bir ton eski anı yığılı kalmış üzerinde
Bir umut ışığı uzatıp baksam derinde
Kalbim ölgün mü, taş mı bilmem artık

Orhan Tuncay

Bilmem Neden

Dün gece bilmem neden durgun gördüm ben seni
Neşe saçan gözlerin derinlerde kararmış
Dün gece bilmem neden yorgun gördüm ben seni
Şen dudaklar gülmez olmuş, tenin solmuş sararmış

Dün gece bilmem neden bulduğumda ben seni
Çekingendi kolların, kollarımdan kayarken
Çatılmıştı kaşların yokluğunda sararken
Yabancıydı hallerin uzaklara dalarken

Dün gece bilmem neden sorduğumda ben seni
Uçmuş gitmiş gibiydin ben yarımı sararken
Bensiz olmuş gibiydin sessizliği kurarken
Sanki ölmüş gibiydin içim durmaz kanarken

Dün gece bilmem neden sevdiğimde ben seni
Gönlün beni itmişti saçlarını tararken
Sevgilerin yitmişti sağ yanımda ararken
Olan olmuş bitmişti yokluğunu anlarken

Orhan Tuncay

Bin bir kez

Bir yudum içsem senden
Biraz dudaklarından tatsam
Biraz yanaklarından
Ve içimde ateşini yaksam

Bir rüyada yorsam seni
Bir düşte saklasam
Bir kerecik dokunsam sana
Bin bir kez kucaklasam

Orhan Tuncay

Bir Damla

Bir damlacık yaş damladı
Hüzünle bakan gözlerimden
Süzüldü yavaşça yanaklarımdan
Bir damlacık yaştı kopan gönlümden.

Senin arkandan çok ağlamak
Çılgıncasına bağırıp haykırmak
Gözlerim kızarıncaya kadar
İsterdim içimdekileri akıtmak.

Kaybettim seni biliyorum
Bu her şeyin sonu artık
Ama gözlerimden damlayan
Kalbimdeki küçücük damlacık.

Orhan Tuncay

Bir İki Üç

Bir İki Üç

Bir iki üç
Sallandı sarkaçlar
Doğuda bir ezan sesi yükseldi
Batıda çınladı çan
Daha da dikleşti sarplaştı yamaçlar

Bir iki üç
Şaha kalkmıştı şafakta atlar
Küheylanlar kükredi
Kısraklar yol verdi doğuma
Havada vınladı şaklayan kırbaçlar

Bir iki üç
Açıldı kutusu Pandora'nın
Dağılan homurtulardı sağa sola
Kadifeden koltuğunda kapalı kaldı umut
Bir parladı bir söndü savaşlar

Bir iki üç
Tomurcuklar yeşerdi
Çiçekler açtı günün batımında
Tanyeri kızılığını sardı geçeyi
Taçlarını donandı tüm ağaçlar

Bir iki üç
Yaşamın masal meleği süzüldü
Güneşle çığlıklaştı bebek haykırırları
Toprak ve yas olduğunda ölüm
Bir iki üç sallandı biteviye sarkaçlar

Orhan Tuncay

Bir Mektup Yazdım

Bir mektup yazdım sana
Dağlanan yüreğimden
Sitem selleri aktı
Yağmurlu gözlerimden

Bir mektup yazdım sana
Dünden ve bugünden
Hayalin öylesine uzaktı
Kayıp giderken ellerimden

Bir mektup yazdım sana
Volkanlar taşarken derinden
Ateşleri beni yaktı
Kanlar aktı sözlerimden

Orhan Tuncay

Bir nefeste

Bazen ince bir örümcek ağında tülde örölür gönlüm
Tüyden hafif, kılıçtan keskin, kıldan ince, şirde dingin
Bazen Gordion kapisındaki düğüm gibi çözölmez ömrüm
Oysa basittir yaşam, bir nefeste doğar diğerde ölürsün

Orhan Tuncay

Bir savaş patlar

Bir yarık içimde açılır
Kor ateşler akar
Yanar be kardeş içim yanar
U beş kovan öylece durur yerde
Kalaşnikoflar tepelerde
Derelerden kan akar

Bir uçurum açılır aramıza
Silahlar pat, pat patlar
Saflar sıklaşır kardeşim
Daha da katılaşır putlar

Hani bir kardeştik hesapta
Bu yeni hesabı kan paklar
Ben burada tepelerde
Seni uçurumlar saklar
Bu uçurum ateşi ikimizi de yakar

Orhan Tuncay

Bir Şeyler Eksildi

Bir Şeyler eksildi benden
Koptu uçtu gitti
Tutmak istedim ellerimle
Ellerim yetmedi
Dur dedim dur
Beni dinlemedi
Bir Şeyler eksildi benden
Uzaklara doğru gitti
Ufukta eridi yitti
Görmek istedim gözlerim ermedi
Bir Şeyler eksildi benden
Yavaş yavaş koptu
Duymak istedim kulaklarımla
Kulaklarım işitmedi
Bir Şeyler eksildi benden
Kuş gibi uçtu gitti

Orhan Tuncay

Bir Őir ve sen

Bir Őir yazsam
Saklasam avuğlarımda
Kaçıp gitmesin diye
Kimse görmesin diye
İçinde adı geçen Sen
Benimsin diye

Orhan Tuncay

Bir Şiirse İstanbul

Tüm sükse siyle doğ ar İstanbul güne
Tüm ihti şamıyla sarmalar bizleri
Geçmiş sü zülür tarih derinliklerinden
Baş lar metropol ş afağ ında İstanbul günleri

Simitçiler simit satar, tablalarda susamı
Vapurlar akıp gider sürüklerler dumanı
Kiminin imanı yok, kimi sefil zavallı
Bazen beşik gibi sall ar İstanbul bizleri

Bir yönüyle İstanbul nedir denilince
Akla gelen sosyete ve parlak eğ lence
Öte yanı lla varoş esintisine dönülünce
Gösterir asık yüzünü İstanbul hüzünleri

Taşı toprağ ı altındır, onu bulmak gerek
Altının etrafını sarmış olsa da yılan engerek
İstanbul şiir olsaydı, ş uh bir ah çekerek
Alırdı akli baş tan cilve taş an inciden dizeleri

Orhan Tuncay

Bir yalnızlık bir de...

Sanırdım aşk, cennetin bahçesi
Sanırdım aşk, bana bir sığınak
Gözlerim açıldı, anladım ki aşk
Yağmurdan kaçıp doluya kapılmak

Dinmiyor artık kalp ağrılarım
Sarsıyor bedeni, hızla atarak
Korkarım, düşünceler sardı mı beni
Bir yalnızlık, bir de sensiz olmak.

Orhan Tuncay

Bir Yoksulluk Varmış

Elleri varmış yoksulluğun
Bildirmeden saran insanı
Kuşatan sıkıştıran.

Gözleri varmış yoksulluğun
Istıraba doğru bakan
Yokluğu gören her yerde

Ağzı varmış yoksulluğun
Acı damlalar dökülen
Bitirip tüketen kalpleri

Kulakları varmış yoksulluğun
Bir fısıltıyı bile duyan
İşiten bütün zavallıları

Bir acısı varmış yoksulluğun
Her şeyi yok edip eriten
Herkesi öylece çökerten

Orhan Tuncay

Biten Hatıralar

Bazen bir yaprak kopar dallardan
Süzülerek iner yavaşça
Geçmişî hatırlatırcasına
Döner de döner havada

Bazen hafiften eser rüzgâr
Okşar incitmeden yüzleri
Herkesi hüzne sarar
Hatırlatır eski günleri

Bazen hışırdar dallar
Bir sola bir sağa sallanırlar
Geçmişten şesler çınlar kulaklarda
Bir çatırtı ağaçlarda yavaşça biter

Bazen boralar fırtınalar eser
Ağaçları söker götürür
Uzaklaşan ağaçlar gibi
Canlanan hatıralar da söner

Orhan Tuncay

Bitmeyen aşk

Ayak sesinle heyecanlanıyorsam hala
Kokunu çekmek istiyorsam içime
Yıldızlar gökte parlıyorlarsa hala
Şimşekler çakıyorsa bakınca gözlerine

Kalp çarpıntıları özlem yoluysa hala
Kuşlar kanat açıyorsa her yeni güne
Gördüğüm düşler senle doluysa hala
Aşk bitmemiştir, sürüyordur sevgiyle

Orhan Tuncay

Bitmeyen gece

Geceyle boyasam da rüyalarımı
Uykularım buna kanmazdı
Göz kapaklarım uykusuzlukta
Gözlerim bir türlü kapanmazdı

Ay ışığına bir perde çeksem
Söndürsem yıldızlarımı
Geceyi üstüme örtsem
Üşütmemek için yalnızlığımı

Bir uyuyup bir uyansam
Seni her görüşümü gündüz sansam
Sevsem, inansam, aldansam
Uykularım bitmeyen geceye kanmazdı

Orhan Tuncay

Bitmez sandığım çağlar

Saçlarımdan omuzuma akarken geçmiş zamanlar
Uzaklarda bir yerde ana rahminde bir bebek ağlar
Ben mezar taşlarını yarıp geçen vagonları izlerken
Ray sesleri kulaklarımda bugün artık dündür diye çınlar

Gözlerimden nedensiz akarken yaşlı yaşlar, yaşlı yaşlar
İçimde gençlikten kalan, ırmaklar, çaylar dumanlı dağlar
Ben sırat köprüsünü önüme serip tespih gibi dizerken
Yerde iz bırakır sırtımdan düşen, bitmez sandığım çağlar

Orhan Tuncay

Biz

Geçmiş anıların sürgünüüz biz
Uçan zamanın vurgunuyuz biz
Pranga mahkumlarıyız yaşamın
Akan ırmaklar gibi değişir kimliğimiz

Balıklarız şu derin derya içinde
Derya içinde sevincimiz kederimiz
Deryayı biz bilemeyiz ama
En yüce sanrınız her şeyi bilmemiz

Orhan Tuncay

Biz akrepler

Savaşa hayır diyemeyiz
Çünkü biz akrebiz
Huyumuz bu
Bizden olmayanı öldürmeliyiz
Kurbağanın sırtında dereyi geçerken
Saflarımızı seçerken
Dereyi beraberce boylamak için
İğnemizi gösteririz

İstesek de barışa evet demek
Şavunma bahanesiyle
Ötekileri ötekileştiririz
Huyumuz bu
Öldürmeden edemeyiz

Orhan Tuncay

Biz geceyiz

Gecenin peçesi içindeyiz
Erimeyen karanlığın karlı yolunda
Takırdarken adımlarımız sessiz

Ertelemek yok tutkuları sabaha
Bıraktıkça kendimizi gecenin koynuna
Gecenin sabaha biten soluğuyuz biz

Düş görmek bize haram artık
Rüyaları gömecek mezarları kazdık
Artık rüyalar biz, biz geceyiz

Orhan Tuncay

Biz İhtiyarlar

Kaygılara boğuldu yalnızlığımız
Işıklar da söndü tek tek
Mesut olalım dedik biz
Dediler saadet size ne gerek

Yalnızlıkla arkadaş olduk
Gün geçtikçe sarardık solduk
Yaraş yavaş hüzünle dolduk
Ağladık daha çok ümitsizleşerek

Anlamadı kimse bizi
Unuttular bir kenarda hepinizi
Hatıralarımız düşlerimizde dizi dizi
Uyuduk ölümü düşünerek

Layık mıydık biz bunlara
Dayanılırı mı hiç olanlara
Göç edelim başka diyarlara
Gidelim o yere, dönülmeyecek.

Orhan Tuncay

Biz kimiz

AteŖi öldürdük
GüneŖi söndürdük
Çektik göğün perdelerini
Günü geceye döndürdük

Ŗalımızı örttüğ ormana
Rüzgârı çektik bizden yana
Kadehleri doldurduk
Irmakları içtik kana, kana

Günümüzü gün ettik
Fırtınasız denizde gidecektik
Ŗanırken kontrol elimizde
İŖlemeli sandukaya girecektik

Orhan Tuncay

Biz ne yaptık

Çarklar döndü, gökyüzünde şahlandı uygarlık
Bilimin şafağına kanıp, iştahla uyandık
Ellerimizle taçlandırdık verimlilik tanrısını
Yaşasın yarışmalar, sürünse de kalabalık

Benliğimiz şiştikçe daha da yalnızdık
Kurduğumuz düzenlere yabancıyız artık
Refahımıza sarıldık, terk eder diye
Şaştık, artarken maddesel bağımlılık

Varlığımızı salt mekaniğe bağladık
Durmamak dişlileri gece gündüz yağladık
Biz sürüklenirken kaybolan insanlığımızdı
Son yaklaşınca ozon tabakasına ağladık

Orhan Tuncay

Bizden Olmayan Onlar

Ayrıntının ayrıntısıydı
Kafasındaki kırıntılar
Yerlere saçıldılar ifade ederken
Un ufak olup parçalandılar.

Toplamaya çalışırken zihnimde
Çıkan fırtınalarla sarsıldılar
Koşuşup durdular belleğimde
Dört bir yana dağıldılar.

Öylece bakakaldık düşlerimize
Onlar kelimelere tutunamadılar
Toz olup savrulduklar göklere
Düşlerimiz bizi kavramadılar.

Orhan Tuncay

Bizim hikayemiz

Birazcık iç burkulması
Bazen de hüzün tutulması
Aslında yaşam yarası
Akıp giden günlerimiz

İğne deliğinden geçmeyen
Kilit olup kapağını açmayan
Kanat çırpıp özgürlüğe uçmayan
Böğrümüzde kalan ellerimiz

Gözleri ağıtlarla bağlanan
Kuru bir ırmak gibi ağlanan
Yaraları ateşlerle dağlanan
İşte bu bizim hikayemiz

Orhan Tuncay

Bu aşk dinmez

Mevlana aşkıyla gönülden sevdiysen
Erenler gözüyle canı canda gördüysen
İki gönül bir dem deyip bildiysen
Bu aşk sönmez kül etse de gönlünü

Düşünde kokladığın tek gülünü verdiysen
Derdindeki sevgilerin, merhemiysen derdiysen
Kadir bilip, aşkı bulup muradına erdiysen
Bu aşk dinmez yol etse de ömrünü

Orhan Tuncay

Bulamam

Su aksa yolunu bulsa
Gül koksa dalını bulsa
Güzel kalksa şalını bulsa
Ben yarimi bulamam

Bahar gelse çiçek açsa
Esen yelde saçak açsa
Mintan giyse kucak açsa
Ben yarimi bulamam

Gün bitip de günler solsa
Gül yitip de güller solsa
Ben gidip de canlar solsa
Ben yarimi bulamam

Orhan Tuncay

Bulsam

Çıksam dağlar üstüne
Görsem dünyayı deyi
Yazsam karlar üstüne
Sorsam Leyla'yı deyi

Baksam bulut ardına
Ansam âlâyı deyi
Girsem sonsuz yurduna
Bulsam Mevla'yı deyi

Orhan Tuncay

Bulut

Bir yağmur bulutu olsam
Savrulsam göklerde, enginlerde.
Aşkında dolsam taşsam
Haykırırsam seni akan şimşeklerde.

Bir yağmur bulutu olsan
Fırtınalarla arasan beni.
Sular seller olup yağsan
Sevsen sevdiğimce seni.

Orhan Tuncay

Bunaltı

Sıcakların havası mıydı beni bunaltan?
Ya da hele bir dur diyen sevgilinin nazı mı?
Yaşam sızıltısı mıydı başımı ağrıtan?
Patronum muydu hiç beğenmeyen tarzımı?

Boğucudur yaşam, takanlar için benim gibi
Havanın nemini, suyun rengini kafaya
Nefes almak zorlaşır, varoluş ağırlaşır sanki
Beden sıkışır iyice güne, aya, haftaya

Sorulamaz yerde solarken sevgi ateşi
Kapandadır en öpülesi dudaklar, düşler
Dayanılmaz bir işkence olur kalbin atışı
Görüntüler donuklaşır, sallanırken yer

Ve bunaltı pıtırıcıları açar gönlümde
Büyür, serpilir, gelişir, inadına yeşerir
Bir umut parıldar sipsivri, masum elimde
Keskin bir bıçak, bunalan ruhu serinletir

Orhan Tuncay

Bunu bana yapmayacaktın

Sarmaşıklarda sarmalarken gönlümü
Mey kadehinde yudumlarken ömrümü
Düşlerden bile uzak tutarken ölümü
Umut sapğından sapmayacaktın

Esen yellerde beni avuturken
Akan sellerde beni uyuturken
Koşan zamanda beni büyütürken
Gençliğimi benden kapmayacaktın

Beyazlaştığında aslan yelesi saçlar
Benim için yaprak döktüğünde ağaçlar
Durmaya hazırsa da tüm sarkaçlar
Yaşam bana bunu yapmayacaktın

Orhan Tuncay

Buzdan sevgili

Sağ elini tuttum kış
Sol eli donmuş
Sanki yerinde kalmış
Gözleri uzaklarda
Bulamadığı bahara dalmış

Yanağını okşadım buz
Çıtır, çıtır düştü gözleri
Baharsa benden uzak
Uzaklaşırken elleri

Bedenini sarmaladım
İçinde artık o yok
Bense ancak yakaladım
Ondan kalan hüznüleri

Orhan Tuncay

Büyük insan

Büyük insandı küçük dünyasında
Düş gücünün sınırlarına dayandı
Aştı kendi dünyasını her rüyasında
O kükredikçe yer yarıldı, gök sallandı

Büyük insandı galaksiler evreninde
Önce annesine, sonra kalabalıklara inandı
Liderlik aşkı ışıldarken gözlerinde
Topu, topu bir almış boyunda bir adamdı

Büyük adamdı canlı olması kaydıyla
O ölümsüzdü, büyük maceralara daldı
Herkes ardından takip ederken saygıyla
Adam ufak tefekti ama tabutu ağırdı

Orhan Tuncay

Canda ben, tende ben

Cepkenimden bir sökük düştü
Ceplerimden iplik, iplik göz yaşları
Solgun düğmelerimde yıldızlar parlamazdı
Dökülürken eteğimden ruhumun buz taşları

Bir gün daha eğrildi, güneşe küştü
Çözülürken ayaklarımın bağları
Durgun akarken Don romanlarda
Tek, tek sayardım elimle yaşananları

Orhan Tuncay

Canımdasın

İçtiğim suların tadındasın
Sıcak yemeğimin buharındasın
Uzattığım ellerimin yanındasın
Sen benim canımdan da canımdasın

Gecemde, gündüzümde, anımdasın
Her zerremde akan kanımdasın
Geçmişle gelecek zamanımdasın
Sen benim canımdan da canımdasın

Orhan Tuncay

Canındım

Hep gülsen ölürdüm yolunda
Sen gelsen erirdim yanında
El versen yanardım onunla
Bir sevsen canındım canında

Orhan Tuncay

Canlar

Dolmaz diyordun doldu saksım
Almaz diyordun aldı aklım
Dönmez diyordun döndü raksım
Meğer dönmez canlar imiş

Bitmez diyordun bitmez derdim
Geçmez diyordun geçti ömrüm
Bilmez diyordun bildi gönlüm
Meğer bilmez canlar imiş

`Mezarlara sığmaz' derdin
`Ağıtlarla olmaz' derdin
`Gidenler gelmez' derdin
Meğer ölmez canlar imiş

Orhan Tuncay

Cepte umutlar varken

Güvercinler biriktirdim ellerimde
Darı taneleri bedenimden taşarken
Gökyüzü parlardı masmavi gözlerimde
Güvercinlerle özgürlüğüme uçarken

Kır çiçekleri toplardım saçlarımdan
Ormanlardan bulutlara koşarken
Umursamazdım akıp geçse de zaman
Serde gençlik, cepte umutlar varken

Orhan Tuncay

Cihangir yokuşu

Cihangir yokuşundan bir sis iniyor
Dudağımda çığın ıslaklığı
Ben iniyorum
Yokuşun başına bir pus siniyor
Gözlerimden akan, yaşın ıslaklığı
Kaldırımlara siniyorum

Cihangir mahallesinde sabah soğuk
Martılar gel diyorlar
Sesleri boğuk
Ayaklarım çıplak mı ne?
Çok üşüyorlar
Üstelik benzim de soluk

Cihangir İstanbul oluyor
Camileri, denizi sarıyor
Beni içine alıyor
Heyhat, ümitlerim kırık
İstanbul'da seni arıyorum
Umudum da yok artık
Çok yazık!

Orhan Tuncay

Cinayet havası

Ufukta cinayet havası var
Ben sensizlikte ölüyorum
Sen ne kadar yoksan yanımda
Ben o kadar maktulün oluyorum

Ufukta yoksunluk yası var
Ciğerlerimde nefesini soluyorum
Her yere kapaklandığımda
Kalkmam daha zor olacak biliyorum

Orhan Tuncay

Cinayetim Olurdum

Cinayetin olurdum
Beklerdim seni
Sen mi beni öldürürdün
Ben mi seni
Bilmezdim, beklerdim seni

Cinayetim olurdun
Kalbimde bıçak
Gönlümde hançer
Cinayetim olurdum
Bir biley keskinliğinde
Bileylerken kendimi

Orhan Tuncay

Çağladım

Bir şiir saldım denize
Kayıkları salladım
Halatlar bomboştu düşlerimde
Yelkenleri bağladım
Bir mısra ok oldu zıpkın gibi
Kalbime saplandı çılgın gibi
Ağladım
Kalemim yol çizdi dağlarda
Mürekkebim kristal ak karlarda
Neşeyle dolduğum anlarda
Şiir oldum çağladım

Orhan Tuncay

Çaresizlik

Gecenin pcğ susturdu haykırışlarımı
Göz yaşlarım ay ışığıyla dolup parladı
Sessizlikler kucaklarken yakarışlarımı
Bulutlar yağmur olup benimle birlikte ağladı

Yarınlar bizim olsun diye içten özlerken
Belki döner umuduyla öylesine beklerken
Hüzün dalgaları karanlıklar üstünde sekerken
Gece bitti bir yalnızlık çaresizliğı güne bağladı

Orhan Tuncay

Çıplak ayaklı adam

Çıplak ayaklı bir adam
Yürüyorken asfalt yoldan
Güneş yakarken tenini
Arabalar geçer sağdan soldan

Şapka falan yok başında
Çıplak ayaklar yürüme telaşında
Yol uzanırken tam karşında
Yol, anlamsız bölen çizgiler olmadan

Bir mintan bir pantolon
Belki giydiği yırtık bir don
Bir başlangıç bir son
Sona yetişmeli süresi dolmadan

Orhan Tuncay

Çiçekli şiir

İçinde çiçek olsun istiyorum şiirlerimin
Bahar çiçekleri
Kuşlar istiyorum
Uçan deli, deli
Irmaklar belki
Ama olmuyor.

Aslında var ya sevgilim
İçinde senin kokun olsun istiyorum şiirlerimin
Gündelik elbisen, renkli
Yanımızda akan ufak bir su bile yeterdi
Sen yanımda olsaydın
Sen mısralara konsaydın
Ama olmuyor besbelli.

Orhan Tuncay

Çivisi çıkmış

Çivisi çıkmış ilişkimizin güzelim
Ben dur diyorum, sen gezelim
Görünürde düzgün bir çekiç de yok
Çivinin tepesine vurup düzeltelim

Çivisi çıkmış ilişkimizin güzelim
Zorlayarak itip, kakıp, ezelim
Üstelik yol gösteren de pek çok
Fazla geç olmadan yollarımıza gidelim

Orhan Tuncay

Daldan Dala

Uslanmayacak bilirim, ne yapsam, ne söylesem
Dur durak bilmiyor, söz dinlemiyor Şu gönlüm
Yarin dudağında açıp, bir kuş misali uçup
Aşk bahçelerinden geçip, Őenleniyor Şu gönlüm.

Bıkmayacak, usanmayacak, hoşnut sevgilerinden
Ah bu gönlüm hep böyle Şen Şakrak mı olacak?
Koklayarak güzeller teninden taşan çiçeklerini
Sevdim diyecek, sevecek, daldan dala mı konacak?

Orhan Tuncay

Damarlarımdan akarken sen

Umutun duvarlarını sardım hüznle
Kalp kapımı kilitledi akan yaş damlaları
Damarlarımdaki kana boğdum ışıltını
Sensizliğe bulandı, buğulandı aşk acıları

Yokluğun esintisiyle üşüdü yalnızlığım
Sıkıca kapadım gönlümün panjurlarını
Aşk acısı ateşi söner diye avundum
Koparıp attım zihnime çakılı tatlı adını

Oysa damarlarımdan sızdı ışıltısı parıltının
Yepyeni filizler yeşerdi kapalı karanlıklarda
Sandım ki boğarsam nefessiz kalır aşkım
Çabalarken saplandım aşk bataklığına

Şimdi böylesine çaresiz, kurtulmaz haldeyim
Fışkıran sevginle ne yapsam bilmiyorum
Derinlere de gömsem acıtan duygularımı
Damarlarımdan akarken sen, sensiz olamıyorum.

Orhan Tuncay

Damıtılan ömür

Bırak ruhlarımız demlensin dedi
Buhar çıkarken sıcak semaverimizden
Kalpler gönüllerimizde mühürlensin dedi
Damıttığımız suyla yıkanırken geçen ömrümüzden

Orhan Tuncay

Dediler

Açma dediler
Kapasam dolmaz ki
Sorma dediler
Bilmesem sarmaz ki
Sevme dediler
Gönül bu durmaz ki
Bilme dediler
Çahillik olmaz ki
Ölme dediler
Can bende kalmaz ki

Orhan Tuncay

Deli gönlüm

Gül dersem gülmezsün
Gel dersem gelmezsün
Elin boşta vermezsün
Sana hiç küsmedim ki

Naz eyleyip kaçarken
Kızgın gözle bakarken
Hem yok yere ağlarken
Gürleyip esmedim ki

Sen uzağı yeğlerken
Gönlünü hoş eğlerken
Ben oturmuş beklerken
Bağımı kesmedim ki

Sana şiir yazarken
Aşk ateşim azarken
Deli olup gezerken
Sazımı asmadım ki

Orhan Tuncay

Deliliğe Övgü

Dün yine boşalttım zihnimin zindanlarını
Yine yeniden içimden taşarken volkanlar
Bölerken aklımın zincirlerini sonsuz parçalara
Çözüldü belleğimde kazılı zamanlar, mekanlar.

Bazen kuytularımın solucanları kıpırdanırdı
Bazen yeşillenirdi saçlarımdan taşan ormanlar
Dün yine kucakladım gözlerimden akan yaşları
Başımı döndürdü boşluğa koşan, coşan insanlar

Yuvarlanışım yorumsuzluğa anlam tepelerinden
Öte dünyaya yol verir önde kabaran mezarlar
Çift mekanı bir torbaya toplayıp sırtlanırken
Bir araya topladı ya beni beynimdeki hızarlar

Düzensizliğin düzensizliğinde tazeledim kendimi
Kan kardeşim olsun ünlü Neron'lar Sezar'lar
Gerçekleşmeyecek bir gerçek yok artık içimde
Kalemlerim durmaz, deliliğe övgüyü yazarlar

Orhan Tuncay

Denize dönmek

Denize dönmek istiyorum
Denize düşmek,
Köpüklerle öpüşmek,
Dalgalarla didişmek

Titanik olmak istiyorum
Derinlerde yatan
Mavi uykulara dalan
Gözlerden ırak, kaybolan

Tuzlu sularda kalmak istiyorum
Bu tat dudağımda
Balıklar kucağımda
Sessizlik çağımda

Orhan Tuncay

Derinliklerin

Saçlarının kokusu mu içtiğim?
Ya da saçlarında kaybolan ben miyim?
Karanlığın ışığında parlarken gözlerin
Ben senin aşkını fısıldayan bir neyim.

Ellerinin dokusu mu beni saran?
Bu kadar yumuşak mı tenin?
Yoksa seninle dolan ben miyim?
İçine alırken beni derinliklerin.

Orhan Tuncay

Dil belası

Dil ile öpüp badem tattım
Sövdüğümde küfre battım
Kalbim çarptı aşka yattım
Sözle bağladım kendimi

Kah coşarak nutuk attım
Terciye tere bile sattım
Acılardan acılara aktım
Sözle ağladım derdimi

Ateşlerden ateşler yaktım
Güzellerde ruha sarktım
Ağzım açtım, bir de baktım
Sözle dağladım sevgimi

Orhan Tuncay

Dişi

Doğanın bel kemiğiydi o
Yok, yok evrenin belki de
Tanrı onu böyle yaratmıştı
Doğurganlık serpmişti üstüne

Estetiğin nitelemesindeydi o
Yok, yok tam da kendisiydi
Estetiğin, sanatın, güzelliğin
Görkemli bir aşk perisiydi

Duyguları biçimlendirendi o
Yok,yok kaynağı tüm duyguların
İçinden, canlanan evren çıkan
Ezgicisi ninnilerdeki uykuların

Ademin ilk ayartıcısıydı o
Yok, yok onun ayrılmaz eşi
Tanrı adını kulağına üfledi
Senin ismin doğurgan dişi.

Orhan Tuncay

Dişi ve erkek

Salıncakta salınırken yaşam
Bir genç kızın derin sevgisinde
Kavgalarla kucaklaşan delikanlı
Kahramanlığın destansı ezgisinde

Kıvrımlarla bezenir, örülür düşler
Narindir, utangaç, kırılması gülüşler
Gizli kuytulara aşka dair bilişler
Delikanlı dağ aşar Ferhat sevgisinde

Çark çevrilirken, kapanır çember
Birleşir gözler, tutulurken eller
Ateşten kor olduğunda gök ve yer
Devinir yaşam diyalektik döngüsünde

Orhan Tuncay

Diyalektik şiir

Acılı göz yaşları anlatır bize
Mutluluk kim bilir nelere değeri
Hep gülebilseydi gözlerin içi
Yaşam öylesine geçer giderdi

Dikensiz gül dermenin kolaylığı
Delicesine hoş bir düşünce belki
O zaman elmayı yemezdi Adem
Oysa sorunsuzluğun sorunu besbelli

Düz ovada içi geçer sürücünün
İyi, anlam kaybeder kötülük olmadan
Ömrümüz dayanılmaz bir boşlukta
Ölüm korkusu sarıp, içe dolmadan

Orhan Tuncay

Dizeler çaresiz

Tanımlara uymazdın sen
Mısralara sığmazdın
Anlatmaya kalkışsam seni
Anlamlara varmazdın
Tutmaya çalışsam ellerimle
Görmeye çalışsam gözlerimle
Hissedebilsem bedenimde
Sen mekan tanımazdın

Gökyüzünden inen melek
Yeryüzünün tüm dermanları
Geceye asılı mehtap parıltısı
Evrenin tüm yeşeren ormanları
Yumurtaya ulaşan tohum
Yaşamın can damarları
Ölümün dağılayan acısı
Yokluğun soğuk mezarları

Canımın dibine düşen gölge
Gölgeyi yeşerten güneş
Tüm yalın olmayan düşünceler
İnsanı insan yapan ateş
Su, hava ve katı toprak da
Yetersiz seni anlatmak için
Tanımsız kalırsın mısralarda
Dizeler çaresizdi dinletmek için.

Orhan Tuncay

Doğmayacak çocuk

Devrik bir cümlenin öznesiydim
Tam yerine konamayan
Fiili aşıp sıfat ardına saklanan

Metruk binanın kırık penceresiydim
Ya da boş bir odasında bir lamba
Rüzgar vurdukça çaresizce sallanan

Yazılmamış bir ezginin namesiydim
Kulaklara fısıldanmayan
Ya da bir bebek hiç doğmayacak olan

Orhan Tuncay

Doğmayan

Hiçbir şeyi istiyorum
Sessizliğin derinlerinde durmayan
Bir bebek istiyorum
Doğmayan

Orhan Tuncay

Doktor

Yaz bir tutam sevgi doktor perişan ruhuma
Kalbime gir lakin derin yaralarırma dokunma
Çöz zihnimin gergin zincirlerini doktor
Bilmesin kimse döktüğün külleri yanan aşkıma

Orhan Tuncay

Dokun bana

Dokun bana
Ellerinle kavra yüreğimi
Dokunsana
Tenin anlar ancak sıcak tenimi

Dokun bana
Girmem için gönül iklimine
Dokunsana
Akmam için aşk nehrine

Dokun bana
Sonsuzluğun çanlarını çaldır
Dokunsana
Beni bir diyardan bir diyara kaldır

Dokun bana
Zamanı durdurmak için
Dokunsana
İkiyi bir öldürmek için

Orhan Tuncay

Dön gel

Dön gel
Sirtında ağırlığıyla pişmanlıklarının
Eteklerinde kırpıntılarıyla düşmanlıklarının
Bağrında hançerleriyle şaşkınlıklarının

Dön gel
Ayağın sana uymayıp geri giderken
Göz yaşlarını hüznün rüzgarları silerken
İçindeki en derin yaralar cız ederken

Dön gel
Yaşananları hiç yaşanmamış sayarak
İşitemediğin sesleri artık duyarak
Kaybettiğin umutlar üstünden kayarak
Dön gel

Orhan Tuncay

Durulmayan aşk

Sevda ezdim dudaklarımda
Bulutlara doğru yaslandım
Göz yaşıymış akan yanaklarımda
Yağmur yağdı sandım ıslandım

Ürpertiler kucağında uyurken
Kalp yönüne dönük raslantım
Rüyalarda gül tenini solurken
Ne duruldum, ne de uslandım

Orhan Tuncay

Duy da inanma

Gözlerden akan yaşlar yalan inanma
Bağıra başılan taşlar yalan inanma
Hasrete eğilen başlar yalan inanma
Ben sanmışım sevgilim yeter ki sen sanma

Gurbete giden kuşlar dönmez inanma
Kalplerde yanan ateş sönmez inanma
Bitti denilen hasret bitmez inanma
Ben kanmışım sevgilim yeter ki sen kanma

Gözlerde sönen fere bak da inanma
Duvağına telini tak da inanma
Beni böyle yalnız bırak da inanma
Ben yanmışım sevgilim yeter ki sen yanma

Orhan Tuncay

Dün Yine

Dün yine rastladım sana
Rüyamda
Yine gülüyordu gözlerinin içi
Derindi tüm anlamlarda
Yine durmadan yaktılar beni

Dün yine düşündüm seni masalarda
Mısralarda
Şiir perim olsaydın benim
Kalemde kayan satırlarda
İçimden taşan anılarda

Dün yine yokluğun ağırdı kurşun gibi
Yaralarda
Sargılarda sarsaydın beni
Avutsaydın ninnilerle
Eritseydin varlığında

Orhan Tuncay

Dünden Bugüne Yarına

Ağlamayı, sızlamayı kes dostum
Artık önüne bak
Olan olmuş, gülen gülmüş
Dün, günden çok ırak.

Zaman tünelinden süzıldün sen de.
Döndürdün bu çarkı
Gördün aktı geçti yıllar
Duydun söylendi aynı şarkı.

Bırak dünkü mutluluk orada kalsın
Anlamaya bak sen geleceğini
Bakışlarını ileriye çevir
İzle, yenide ne göreceğini.

Yolun uzun, yaşam önünde
Kafanı geçmişe takma
Yaşamı anla, tadını bil
Sıfırla kilometreyi, geriye bakma.

Orhan Tuncay

Dünya Sırrı

Asırlara soracağım hükmümü
Gül dalına sereceğim fikrimi
Aşk adına salacağım aklımı
Bildim desem, yalan dünya sırrını

Sonsuzlukla deleceğim düşümü
Yalnızlıkta yiyeceğim aşımı
Bir bulutta saklıyorken başımı
Bildim desem, yalan dünya sırrını

Dünden gelip zamanımı çekerken
Hiç dinmeyen acıları dikerken
Ne ektiysen tam da onu biçerken
Bildim desem, yalan dünya sırrını

Sevdim deyip, anlamadan severken
Bin bir dertle bin kavrulup giderken
Ha bir gün geç, ha bir gün erken
Bildim desem, yalan dünya sırrını

Son dem ateşinde kaynarken
Kör bir ışık gözlerde parlarken
Aptal Orhan boşa bakıp ağlarken
Bildim dese, yalan dünya sırrını

Orhan Tuncay

Dünyanın merkezi

Tablalara yayılır simit susamı
Peynirse tamamlar yemek sefamı
Güvercinler süslerlerken yaşamı
Demli çay, ktır simit bir lira beyler

Köprülerden sallanırken oltalar
Güvertede atılırken voltalar
Birbiriyle oynaşırken dalgalar
Boğazda mavnalar sıra sıra beyler

İçimizi titretirken nazlı peri
İstanbul, gemişle gelecek şehri
Nasreddin Usta'nın dediği gibi
Dünyanın merkezi bura beyler

Orhan Tuncay

Dünyanın mutfağı

Dünyanın mutfağına hoş geldiniz
Volkanlarda pişerken dinozor etleri
Yeraltında çürürken hayvan cesetleri
Siz tabağınızda hangi yemeğı yerdiniz?

Dünyanın mutfağına hoş geldiniz
İçecek olarak petrol ya da motorin
Tarlalardan elde edilen kokain
Yükselen gökdelenlerde de rahat ederdiniz

Dünyanın mutfağına hoş geldiniz
Susayanlara barajlarla sağlarken suyumuzu
Hızlı tüketimde değıştirmeden huyumuzu
Çok çalışırken mutfakta ipe un serdiniz

Dünyanın mutfağına hoş geldiniz
Denizler dolarken taşla toprakla
Karınlar doymazken sizi şişmanlatan aşla
Yaşamı beraberce tüketenlerdendiniz

Orhan Tuncay

Düş bende saklı

Adını kazıdım yüreğimin gövdesine
Sızın kanarken o baş harflerinde
Ağladım, uludum köpekler gibi kuytularda
Üşüdüm yalnızdım iç bahçelerimde

Sevdan bir sarmaşık dolanan bedenime
Sırılsıklam bir bulut en yağmurlu günümde
Sevdan zincirler, prangalar uykularda
Umudu, doğmayan sevgilere bağlayan kelepçe

Seni sordum, uçan kuşlara, esen yele, güneşe
Fal açtım akan suya, solan güne, yakan ateşe
Sen ne yanımda vardın, ne sorgularda
Yok olup aktım öylesine, bende saklı bir düşe

Orhan Tuncay

Düşen yapraksa sonbahar

Bir gözyaşı süzüldü gözümün birinden
Takip ederken bir başkası diğerinden
Bir sarı yaprak eksildi bahçedeki ağaçtan
Rüzgarla sarsıldı bir çiçek koptu yerinden

Sonbahar hüznü anlatırmış satırlarda hep
Akıp giden dünün hazan ırmağı gönülden
Bilirim gelmeyecek giden günler, sevilenler
Düşen yapraksa sonbahar, daha acı ölümden

Orhan Tuncay

Düştüğüm düşler

Gece hep başladığı gibi biter mi?
Sabah sulara yansır mı yıldızlar?
Talih, altıma kırmızı halılar serer mi?
Kapı ardında beni bekler mi ilkbahar?

Gülü eşsiz kılan üstündeki diken mi?
Yoksa bülbül kırmızı renge mi kanar?
Yaşam, ben düşlerken başıma gelen mi?
Yoksa gönlüm düştüğüm düşlere mi kanar?

Orhan Tuncay

Düşünsen

İçimdeki üşütmeyen rüzgar sen
Coşkuyla kopan fırtınalar sen
İçimi hasretle titreten o yar sen
Eririm, beni bir zerre kadar düşünsen

Orhan Tuncay

Ebedi

Yağmur ol gel sarıl bana
Sarıl ıslak dudaklarınla
Serinlesin kordan kalbim
Kanarken sana doya, doya

Rüzgar ol gel al götür beni
Titret hasret bekleyen bedeni
Rahatlasın korkan kalbim
Sen okşarken bu zavallı teni

Alev ol yakıp bitir beni
Bende eritirken sevgini
Duraklasın atan kalbim
Aşkımız mabet olsun ebedi

Orhan Tuncay

Eğlenelim Gülelim

Sevin coş eğlen
Bu dünyada neşelen
Boş ver her şeye sen
Bir kere gelinir dünyaya

Gamı kederi bırak
Üzüntüyü unut yaşamaya bak
Dolaş eğlen sokak sokak
Bir kere gelinir dünyaya

Sevinçli geçsin her günün
Neşeli olmalı dünün bugünün
Yalnızca sen şunu düşün
Bir kere gelinir dünyaya

Orhan Tuncay

Elimi sallasam

Elimi sallasam gelir mi ellisi?
Yüzü gelir mi?
Beş yüzü?
Oysa ben korkuyorum
Ürküyorum kaybetmekten
Çünkü sen daha değerlisin
Élini sallayanlarla dölsa da gökyüzü

Orhan Tuncay

Erken Ölüm

Selam durdu, topuk çaktı
Ay yıldızlı semalara baktı
Yavuklusunu gönlünde bıraktı
Toplar yükseklerde gülerken

Mektubunu çevirdi tutamadı
Cigarasına baktı bulamadı
Boşa koydu da dolduramadı
Erler karavaneleri yerlerken

Yaralar kanıyordu sedyelerde
Canlar ölüyordu cephelerde
Canhıraş bir patırtı her yerde
Alınlar soğuk, ateşte terlerken

Alaylar taburlara takılıp izledi
Gözcüler dağlarda düşman gözledi
Ölüm korkusu yürekleri közledi
Gün batıp, karanlığa dönerken

Gece günü pusulara bağladı
Mermi oldu hedefleri dağıladı
Yiğit göçtü yavuklusu ağladı
Ölmek onun için pek erken

Orhan Tuncay

Eski ev yıkılırken

Ürperdi duvarları beyaz badanalı evin
Sarsıldı panjurları o eski günlerin
Duvardaki fotoğraf bir kez daha sarardı
Dikenleri yol oldu bahçedeki güllerin

Bin parçaya bölündü anılar havadaki
Çocukluğum yok oldu saklanan yuvadaki
Dün burada bir ev, dün burada gençliğim vardı
Şimdi dümdüz bu toprak, yıkılan benim sanki

Orhan Tuncay

Eskiyen

Bir sandalye, bir çift ayakkabı, birkaç tabak
Dün eskici geçerken ahşap cumbadaydım
Zaten yollar perişan, zaten burası eski sokak

Dün yaprakları işaretledim tek, tek bakarak
Yine gönlüm tavan arasına çıkmayı çekmişti
Eski takvimi alıp getirdim merdivenleri çıkararak

Zamanla yaşlandı tavan arasındaki aşılı hamak
Bırak zamanla, mekânla, eşyalarla uğraşmayı sen
Eskiyen bir şey için sırları dökük aynada kendine bak

Orhan Tuncay

Esrar

Şehir mi, gece mi esrarı süzen,
Yoksa tenin mi buram, buram tüten?
Ben miyim, yaşam mı gündüze süren,
Yoksa kayıp mı esrarda, esrarı bilen?

Orhan Tuncay

Evrenin efendisi dümende

Takaya binmiş gidiyordu
Yükü belli, rotası belli
Hatta elinde gibi dümeni

Üstünde ufak insan
Altında ufak taka
En alttaki umman ne ki?

Sorsa yerlere göklere
Patlatsa kafasını binlerce kere
Anlasa bu ummanı çok bilinmeyenli

Sonra parlasa gözleri
Bulsa o muazzam tek denkleme
Evet, artık her şey belli
Ha, unutmadan "sınavdasın dümendeki!"

Orhan Tuncay

Ey Aşk

Akşamın bıraktığı yerden gel topla beni
Nemli buselerinle titret beni ey aşk
Coşkunun namelerinde meşk et ve uyandır
Çapkın bakışınla mest et bu bedeni ey aşk

Sensizliğin yalnızlığını aktar da bana
Düşmesin bu gönül yalan kadehler ağına
Yazık olur anlat, bu deli gençlik çağına
Uyandır uykulardan delice seveni ey aşk

Sarhoş kadehlerle kucaklaşmışsa da bedenler
Uzaklaşmışsa da sevenler, sevilenler
Özgür bırak aşkı, büyüsü her şeye yeter
Yazıktır kıyma, kurtar aşkı bileni ey aşk

Orhan Tuncay

Fakirler

Biz öksüzüz fukarayız
Çok gün ekmek bulamayız
Rabbın fakir kullarıyız
Hâlimize hep yonarız

Gecekondudur köşkümüz
Kara gecedir dostumuz
Bugün tokuz yarın açız
Hâlimize hep yonarız

Bir parçacık katık yoktur
Acılar dertler pek çoktur
Az zaman karnımız toktur
Halimize hep yonarız

Orhan Tuncay

Fani

Yaşanmamış günler var daha
Yaşamın tadını, rengini anlasana
Ömrün doyulmaz armağan sana
Dönülmez yolun yolcusu sen fani.

Fırtınalar, rüzgarlar yaşamın tadı
Onlarsız olmaz ki baharın farkı
Yaktın mı bir de içten yanık ezgi.
Yaşarsın yaşanacak günleri sen fani.

Mevsimler, aylar, haftalar, günler var
Acı, tatlı anılar su gibi akacaklar
Gelecek zamanında, beklenen sonbahar
Olamazsın dünyanın bekçisi sen fani.

Dinleme etrafı, dalma hülyaya
Aldanma sakın geçici dünyaya
Zaman gelince gireceksin sıraya
Kavra artık şiirdeki sırrı sen fani.

Orhan Tuncay

Fettan Şarkı

Vah sevgilim ben seni
Baldan tatlı sanırdım
Güzeller güzeli bir
Melek diye tanırdım.

Oysa yalnız bir düşmüş
Bütün düşündüklerim
Sirkeymiş senin tadın
Bunu ben bilemedim.

Görenler siz sakının
Ben yanmışım bilmeden
Bir zalime tapmışım
Hiç durup düşünmeden.

Duyanlar siz kanmayın
O güzelim sözlere
Yakar sizi karışmam
Candan bakan gözlerle.

Orhan Tuncay

Fırtınalarla gelen

O fırtınalardan esinlenendi
Yalınayak eserdi, sulusepken
Ben ıssız kuytuların maviliği
Kıyılardan akıp sularda derinleşen

Onun rüzgarla gezen saçlarından
Eksilmezdi şimşek parıltıları
Benim durgunca akan yollarımdan
Duyulan aşk şarkımın mırıltıları

Öylesine güzeldi ipekten teni
Geldiğinde yıldızlarla parlardı
Unuturdum onu beklerken güneşi
Durgun sularım onun aşkıyla çağlardı

Fırtınasıyla girdaplanırken bu sular
Eteklerinde yağmur taneleri toplardı
Bir gün dağlarda eriyip bittiğinde kar
Dönen mevsimle gittiğinde ilk bahardı

Orhan Tuncay

Gece

Ağır ağır iniyor karanlık
Bulutlar kaplıyor aydınlığı
Martılar bağırıyor çığlık ığlık
Gecenin perdesi sarıyor etrafı

Yavaşça kayıyor artık dalgalar
Gökyüzü dalga dalga siyahlık
Uzaklaşıyor yavaşça martılar
Siyah bir renk alıyor açıklık

Ne ışık ne güneş yok artık
Yalnız nazlı dalgaların sesi
Ve o bitmeyen karanlık
Sonsuz gecenin nefesi

Orhan Tuncay

Gece Sensiz

Sandal, yine mehtap, yine sensiz
Gece dünden yorgun, mahcup, sessiz
Uykuda balıklar, suskun mavi deniz
Kürekler ve ben dinlemekteyiz

Ağlamaklı şilep seslerini
Bekli martıların ah edişlerini
Ya da içten gelen hüzünlerimi
Dinlemekteyiz deniz ritimlerini

Gece sensiz, bensiz, bizziz gece
Seni saklar içimdeki her hece
Sandal ve kürekler beraberce
Sularda ararlar seni gizlice

Akşamlar sabaha varmaz, gelmezsin
Nazlı dalgalarla dans edersin
Mehtaba dalıp gittiğim her mevsim
Canımın içisin, hep benimlesin

Orhan Tuncay

Gece ve ben

Gece karanlığına daldım
Dolunay düştü içime
Denize vuran kızillık benim sandım

Dalgalar ayaklarıma vurdu
Meltem saçlarıımı savurdu
Bense parlak yıldızlara kandım

Çektiğim nefes gece oldu
İçime yıldızlar doldu
Gece bana, ben geceye uzandım

Orhan Tuncay

Gecenin mahpusu

Akşamın seli indi yüreğime
Gardiyanlar şakırdattı demirleri
Acımasızca, biteviye

Akşamın yeli geldi geçti yine
Gözlerim kapalı hücremde
Gel de beni kurtar anne

Akşamları ben deli miyim ne?
Korkuyorum uyanamamaktan
Yarınlarım yitik diye

Akşamlar bitmek bilmez
Mahpusluk bana hediye
Akşamlar ağır çekilmez
Uyanılası sabahtır ölümden öteye

Orhan Tuncay

Gelmeyen yar

Pencerene konarken kuşlar
Bir kere daha doğarken bahar
Ağlıyordun.
Umut akarken derelerden
Ve şakırken sarı saçlı kızlar
Soruyordun.
Kokmuyordu hüzün çiçekleri
Gelmiyordu gönlündeki yar
Korkuyordun.
O yoksa ben de yokum derken
İçinde seni boğan diz boyu kar
Bitiyordun.

Orhan Tuncay

Gençliğim çocuk

Benim masallarım, öykülerim vardı
Mevsim yazdı, mevsim bahardı
O günler saklambaç oyunlarında kaldı
Gün geçti, zaman koştu, mekan daraldı
Yakala yaşamı, uçurma ellerinden
Dünkü umutlarım parçalandı çocuk

Senin saçların kadar gürdü gençliğim
Ve umudun kadar parlaktı çocuk
Benim nehirlerim daha hızlı akardı
Güneş daha derin yakardı çocuk
Senin gözlerindeki yıldızlar kadar uzak
Ayaklarımdaki ağrılar kadar yorgun
Ufukta sönen ebedi güneş kadar solgun
Savrulurken rüzgarla ömrüm
Kavrulan olgunluğum kaldı çocuk

Orhan Tuncay

Gençlik

Dantel dantel umut gençlik çağları
Aşk fırtınaları ferman dinlemeyen.
Başımda esmekte kavak yelleri
Düşlerim, bulutlara yükselemeyen.

Çağıl çağıl çağlayanda gençliğim
Sonsuzlukla kucaklaşan tazeliğim
Ben geleceğin ta kendisiyim
Benim melodilerde bestelenen.

Şiddetim, arzuyum, sevgiyim, doluyum
Duygu yumağıyım, işte buyum
Narinim, kem gözlerden koruyun
Geleceğin efendisi, ben.

Orhan Tuncay

Gerçek Düşler

Önüme, arkama, sağıma soluma baktım
Ufaktan da ufak, çok fazla ufaktım
Dünya devam etsin dönmeye
Ben onunla salınan bir salıncaktım

Altıma, üstüme, dağlara, göklere baktım
Kendim kadar yıldızlara da uzaktım
Evren devam etsin yanmaya sönmeye
Gerçek dediğim düşlerle kucaklaşacaktım

Orhan Tuncay

Gibi

Boş yarısı yaşantımın
Yarım kalmış kitap gibi
İçilememiş şarap gibi
Gerçekteki serap gibi

Dolu yarısı yaşantımın
Doludizgin bir at gibi
Engebesiz hayat gibi
Düşte gizli sanat gibi

Girdap olan yaşantımın
Boş yarısı kıraç gibi
Dolu yarısı ilaç gibi
Girdapları sarkaç gibi

Orhan Tuncay

Gider

Bu dünya bir bilmece
Çözdüğünü sanan gider
Hamdım, piştım diye şişinen
Yanıp da tutuşan gider

Kafası karışıp da yolu şaşan
Bir ileri, iki geri diye koşan
Bu girdapta boğulmayı başaran
Dönüp de dolaşan gider

Aklı bir karış havada
Sayamazken koyunları ovada
Ararken gerçeği orada, burada
Bilmezlere karışan gider

Köpüp gelince düğün anı
Güneş aydınlatınca son şafağı
Kıyınca Azrail yolcu nikâhı
Kol kola, felekle Orhan gider

Orhan Tuncay

Gidiş

Hüzünlü bir tren kalkarmış
Uzak istasyonun birinden
Uğurlanan bir uçak süzülürmüş
Günün birinde ağlayan göklerde
Bir otobüs tozu dumana katarmış
Gurbet yollarını aşmak, ulaşmak için.

Umutlu insanlar düşermişler yollara
Düşünürlermiş, gurbet kurtuluş onlara
Vız gelirmiş açlık ve susuzluk
Önleyemezmiş onları yorgunluk.

Hedefler gurbete saplanmış
Kalplerde yeni dünyalar yatarmış
Arkalarından ağlayanlar varmış
Uğurlarmış göz yaşı dökerek.

Bu öykü böylece sürermiş
Obur gurbet yutarken insanları
Binlercesi gündüz gece gidermiş
Gurbette sürdürülecek artık yaşamları.

Orhan Tuncay

Gidiş vakti

Sulara yazıyorum adımı
Dalgalar süpürüyor
Kuşlara fısılıyorum aşkıımı
Rüzgarlar üfürüyor
Buzlara çiziyorum yaşamı
Sıcaklarla eriyor
Neylesin dünya bu adamı
Gidiş vakti geliyor

Boşa koysam dolmuyor
Doluya koysam almıyor
Giden canlar gelmiyor
Sönen mum yanmıyor
Dönen devran durmuyor
Davullar dengine vurmuyor
Hazırsan artık durulmuyor
Gidiş vakti geliyor

Orhan Tuncay

Gitmek olmaz

Siyah ve satendi gökyüzü
Parlak ve yıldızlardı gözlerin
Sendin ve seninleydi günlerim
Bir tutku aleminde dalgalanan
Gündüzlerim, gecelerim

Düz ve mavi bir ovaydı gökyüzü
Bir başak tarlası esintisi tenin
Kimdin ve kiminleydi kaderin
Kenetlenmeliydi evet
Ellerinle ellerim

Kızıl bir ateşti, kordu gökyüzü
İçimi kavurdu, yaktı nefesin
Gitmek olmaz sevgilim
Sen benim tenimdesin
Tenimden de derinimdesin

Orhan Tuncay

Gonca gülümün yaprakları

Bir öbek şiir seçtim kucağımdan
Saçtım bahçelerine gönlümün
Bir aşk ateşi közledim ocağımdan
Saldım derinlerine ömrümün

Bir serin su yudumladım ırmaklardan
Mısralara gizledim korkusunu ölümün
Bir nazlı ilham derledim kaynaklardan
Sonsuza üfledim tohumlarını dölümün

Bir destan oldum size armağan
Un ufak ettim temellerini zulmün
Bir ezgi oldum varlığımla doğan
Serptim yapraklarını gonca gülümün

Orhan Tuncay

Göç eden

Uçan kuşlar gördüm göç eden
Mevsimlerin izleri kanatlarında
Bir dalga bulutuydu üstümden geçen
Bir veda türküsüyle uçtular adeta

Kaçan ruhlar ördüm göç eden
Zalimlerin izleriyle şafaklarında
Düşündüm, üzüldüm, sordum neden
Bir ölüm korkusuyla kaçtılar adeta

Taşan gölgeler gördüm göç eden
Dünden, bugünden kopup da yarına
Peşlerinden koştum sebebini bilmeden
Sürüklendim bilinmezler diyarına

Orhan Tuncay

Gölge ve küçük kız

Bekle dedi gölgeye küçük kız
Belki senden daha hızlı koşarım
Hile yapmak yok yalnız
Yarışmaya beraberce başlayalım

Efendin benim dedi gölge
Bana emir verme sakın
Sen öyle dur arkadayım
Koşarken önümdesim sana yakın

Orhan Tuncay

Gölgeler ve kuzen

Gölgeler düştü demiş kuzen
Yani güneş okşamış yaşamları
Sordum var mı benden de düşen?
Çok şey dedi yaşamın sonbaharı

Orhan Tuncay

Gönlüm aldırmaz

Latif dudak hoş sohbeti açsa
Omuza dökülen ipek saçsa
Aşkın çare, ateşin ilaçsa
Sevdan beni öldürmez güzelim

Hilal kaşlar yay olmuş çatıksa
Küskün gözler en iyi tanıksa
Sevgiler bu sorguda sanıksa
Yüzün beni güldürmez güzelim

Uçsan, kaçsan bilinmez yerlere
Adım düşse dillerden dillere
Yaran olsan da başka ellere
Gönlüm sana aldırmaz güzelim

Orhan Tuncay

Gönlümde taşırdım

Bir tılsım bildirirdi gözlerin
Bitmez gecelerin derinliğinden
Karanlığı silinirdi günlerin
Işık süzülürken nazlı sesinden

Serpildikçe sağa sola sözlerin
Bir işaret beklerdim hep senden
Peşinden koşulasıydı ayak izlerin
Bir haber sorardım her gelenden

Irmaklardaydın içimden akan
Şarkılardaydın titreten gönülden
Ateşlerdeydin derinden yakan
Gönlümde taşırdım seni ben

Orhan Tuncay

Gönül bahçem perişan

Bülbüller şakırken şen, gül bahçelerinde
Hüznünle perişan gönlüm yine sensizliğinde
Dalarım bazen bülbüllerin güllerle meşkinde
Sorarım sevgili yarım şimdi hangi gönüllerde
Yanarım, ah yanarım şu kalbimdeki ateşinle
Durduramaz kanayan yarımı bülbüller de
Akar kan gönlümden, hem dem olur güllerle
Açtırır aşk çiçeklerini tam da bu mevsimlerde
Yanarım, sorarım, ararım seni hayallerle
Teselli ararım, bulamam bülbül namelerinde

Orhan Tuncay

Gönüllerde

Tatlı hoş bir burukluk
Anılarla birlikte gelen
Taht kuran gönüllerde
Kalbe derinden yerleşen

Geçmişten düşler gözlerde
Hayaller türlü çeşit
Şanki insanı eriten
İçine alıp düşündüren
Dolu dolu düşler

Düşünceler sıra sıra
Bir ırmak gibi coşup akan
Ve yeniden canlanan
Yaşlarla dolu gözlerde

Hem acı, hem tatlı günler
Sevilenler sevilmeyenler
Sarıp sarmalayan eskiler
Gönüllerde, gönüllerde

Orhan Tuncay

Gör sevgimi

Gözlerin mi ıslanmış yine?
Dudağında acı bir gülümseme
Bence onu Kaf dağı ardında bırak
Gelmeyecek prensini hiç bekleme

Hüzün kokuyorsun sana yaklaştıkça
Eriyip bitiyorsun yaşların aktıkça
Sil gözlerini artık yamacına bak
Gör sevgimi sana çiçekler gibi açtıkça

Orhan Tuncay

Göz attım

Göz attım yüzüne, saçlarına, sana
Yaş oldun gözlerimden süzülen
Bir şişeye akarken şu gözyaşlarım
Sense şaraptın şişeden dökülen

Bir yudum dudaklarımdan tattı kırmızı
Sen bu içkiydin bende en çok sevilen
Boğazımı yaktı bu şarap, içimi yaktı
Çünkü sendin benim için aşk denilen

Orhan Tuncay

Gözlerin

Şu gözlerin serseme çevirdi beni
Şu bakışlarının girdapsı gizemi
Savrulur, göz yaşlarına kapılırdım
Dalgalansa kirpiklerinin bir teli

Gülümsediğinde içi gözlerinin
Hıçkırıklarla sarsıldığında tenin
Bir de bakışların aksaydı içime
Bahsi olmazdı ne gündüz ne gecenin

Orhan Tuncay

Gözyaşlarım

Dökülürken gözlerimden yaşlar
Zihnimden dökülen değerli taşlar
Yere değdikçe parlayıp billur olur her biri
Yıldız olurlar ay yansıtınca göle gölgeleri
Bilirim ruhumda durmaz fırtınalar
Ay aydınlatınca gönlümdeki kâşaneleri

Durulur sular, durulur rüzgâr
Tam da o zaman susar dolunay
Dur bekle susayan ruhum da var
Belki gözyaşlarım susuzluğumun çaresi
Belki gözyaşlarımda boğulup ölmek de var

Orhan Tuncay

Güle, güle

İki damla yaş aktı
Tuz oldu aşk yarasına
Yaram öyle sıcağı
Derman yok ağrısına

İki dalda iki kuş
Bak dedi çaresine
Sevgim öyle bir yokuş
Aşk denmez böylesine

İki sözüm iki kor
Değer mi bile, bile
Duymayana lafım zor
Sevgilim güle, güle

Orhan Tuncay

Gülümse Biraz

'Gülümse' dedi genç kadın
'Öylece yüzünde güller açsın.
Bir ışık aksın senden bana
Kalbime doğsun senin aşkın.'

'Gülümserim' dedi genç adam
'Arzuların coşku seli bana.
Benim neşem, her şeyimsin
Açmış gülücüklerimi toplasana.'

Elele tutuştular iki genç
Yürekler aşkın bahçesinde erirken
Bir ruh, bir beden öldular
Sonsuzluğa beraberce yürürken.

Orhan Tuncay

GülüŖün

GülüŖüme Ŗiir yaz demiŖtin
Yazamaz bu el
Senin gülüŖün zaten Ŗiir
Ŗiirden de güzel

Orhan Tuncay

Gün batarken

Akşamüstü gözlerim kararan güne baktı
Akşamüstü olurken vakit dünkü zamandı
Uzatsam ellerimi güneşi tutacaktı
Oysa o utandı, kızardı akşama aktı

Akşamüstü hislerim hüzünle dalgalandı
Tam da o an renklerin kararsız kaldığı andı
Deniz, yeşillendi, mavilendi ateşlerle yandı
Kuşlar sustu, rüzgâr durdu, akşam yakamozlandı

Orhan Tuncay

Gün doğarken

Gün doğana dek çaldık arkadaşlarla
Masada rakılı soh ete daldık arkadaşlarla
O gecenin büyüsünde, içinde kaldık arkadaşlarla
Ulaşılmaz sanılan bir  leme vardık arkadaşlarla
Saatler sonsuz, zamanlar bitmez sandık arkadaşlarla
Şişenin dibine, feleğın beline vurduk arkadaşlarla

Orhan Tuncay

Gün gelince

Binlerce darı ektin yere
Gökyüzüne binlerce minare diktin
Suladın boyunca tarlaları
Sen tarihtin, sen gelecektin

Kitaplar yazdın bin bir dilde
Nakışlar işledin her bir elde
Baharı kokladın ölen gülde
Bildin, gün gelip sen de ölecektin

Orhan Tuncay

Güneş yükselir

VahŖi bir akŖam tutar bizleri
SararmıŖ baŖaklar solar, ürperir
Dalgalar beŖik gibi sallar gemileri
BaykuŖlar kuytulardan çıkar da gelir

Ay bir kıvıla bir beyaza boyanır
Yarasalar birden uzakta sarkıverir
Yıldızlar uzayda bir gemide parçalanır
Son anda gün imdada yetişir, güneŖ yükselir

Orhan Tuncay

Güzel yalanlar

Aynı kalacağız demiştin ayrılırken
Bir ten bir beden
Ebediyete akacağız demiştin
Ölüm bile korkacak bizden
Rüzgarlara bineceğiz demiştin
Kainatı dolaşırken
Kalplerimizde kıvılcımlar filizlenecekti
Yeniden kavuşurken

Güzel yalanların meğer ninnilermiş
Uykularımı düşlerinle birleştiren
Giden gelmez derlerdi inanmazdım
Sen oldun beni gerçeğe yüzleştiren

Orhan Tuncay

Güzelsin

Her kucakladığımda içime akan selsin
Her okşadığımda kalbime esen yelsin
Sevgimin doruğunda parlayan sensin
Yalnızca tende değil ruhta da güzelsin

Orhan Tuncay

Hakikat

Konuştu Azrail:
Dedi 'Kalksın ayağa varsa bilen.'
Gök gürledi, şimşekler çaktı
Çıt yok, soluk yok yerde
Yalnızca ürperdi yeşil çimen.

'Bilen varsa kurtulur' dedi,
'Cezadan, ıstırapdan, cehennemden.
Bilen varsa söylesin,
Söylesin hakikati hemen! '

Bir kuş uçtu, Ebabil,
Mezarlığın üzerinden,
Gördü ölüleri,
Duyumsadı Azrail'i
Titredi yaşam sevinciyle
Düşündü: 'İnsanoğlu nasıl bilir,
Cenneti, cehennemi görmeden?

İnsanoğlu anlatısa hakikati
Bağışlard onu Azrail.
Oysa Azrail iyi bilir
Hakikate eren için
Zaten ölmek, ölüme ölmek değil.

Orhan Tuncay

Hanende

Yağmur düşlerimsin sen
Mahcup gülüşlerimsin
Yoksunluklarım, sevinçlerimsin
Her şeye hazırım senden gelen
Aşk dileyişlerimsin sen
Bir gün benim için öl dersen
Hanende bu canı hiç edişlerimsin
Sonsuzluğa yükselişlerimsin sen

Orhan Tuncay

Hanya

Zaman susmaz salar hükmünü
Eski otuz beşlikler kavrulur
Plaklar şaşar şarkılar söylemez olur

Zaman durmaz veriverir talkımı
Yeşil yaprak sararır da sallanır
İlkbaharlar sonbahara bağlanır

Zaman aymaz sormaz bile hakkını
Yüzler kırış buruş, saçlar beyaz
Nefesteki soluk, derman kalmaz

Zamansız olmaz tatmalısın yaşamı
Çabalarken tutmak için dünyayı
Yaşam anlatır Hanya'yı Konya'yı

Orhan Tuncay

Hasretimsin

Kokun sinmiş yaştığına
Adın sinmiş yatağına
Düşündüğüm her anımda
Canımdan da canımdasın

Uzaklarda olsan bile
İçimdesin her an yine
Yeter gel, çektirme çile
Kanımdan da kanımdasın

Hasret bitsin gönüllerde
Akmaz duran şu günlerde
Bir ses et, haber ver de
Giden gelmez sanılmasın

Orhan Tuncay

Hatırlatır

Bir gül açar bahçemde seni hatırlatır
Bir kuş şakır neşemde seni hatırlatır
Sevincimde, hüznümde, elemde
Elimde tuttuğum her kalemde
Aşk ile yazdığım her cümlemde
Cümlem seni hatırlatır.

Orhan Tuncay

Hayat budur işte

Tam turnayı gözünden vurdum derken
Arkadan bir sağ kroşe yedim
Dönüp arkama bakınca ne göreyim
Hedefte olan da, kroşeyi atan da bendim

Orhan Tuncay

Hayatım

Bir çizgide sürmüyor hayatım
Kırık dökük de değil belki
Ama salkım sacak
Ama bölük pörçük

Bir bakıyorsun fırtınalardayım
Her yanıma sarmış derya deniz
Kâh ordayım, kâh buradayım
Yani dalgalanmaktayım bendeniz

İki bakıyorsun göğe ermiş başım
Yanımda esen meltemle arkadaşım
Üç bakıyorsun ben, ben değilim
Bir bilinmezle sarmaş dolaşım

Bunu bana yapmayacaktın diyorum
Cehennem ateşinde üşüyorum
Hey dostlar tutun beni düşünüyorum
Düşüyorum be arkadaşım

Orhan Tuncay

Helva zamanı

Ayağındaki paten hızıyla koşan
Siki bir dostmuş gibi yanaşan
Tutmak istedikçe elden kaçan
Hızla kayıp uzaklaşan zaman

Genliğin uğruna feda edildiği
Umutların, elinde heba edildiği
Bir sis perdesinde sona gelindiği
Son hamlede mola verildiği zaman

Tüm değişimlere böyle denildiği
Yollarına bin bir ömür serildiği
Bitiş noktasında ölüm derinliği
Kavrulmuş helva yenildiği zaman

Orhan Tuncay

Hep sen

Dün gece yine sokaklardaydım
Her köşe başında sen
Her sokak lambasının altında
Her serin yelde sen
Sokaktaki Selma sendin, Ayşe sen
Sendin her yerde gezen

Dün gece yine odamdaydım
Kitabımdaki şiirdin, dolabımdaki elbisem
Titrerdi içim bilirim
Ne zaman yüzünü görsem

Dün gece yine gönlümdeydin
Benden içerdeydin sen
Dün gece yine ömrümdeydin
Tenden ilerdeydin sen

Orhan Tuncay

Her gün içinde bir dn saklar

Dn yine aşmışken düşleri nehirler
Gözlerimden akmışken nazlı şehirler
Beşiklerde sallanmışsa efsunlu şiirler
Dn yine bağlamışsa anılar geçmişi bana

Dn yine amışsa gonca iekler
Dağlarda coşmuşsa börtü böcekler
Ruhum solmayacak bir bahar bekler
Dn yine dağlamışsa anılar ateşi bana

Dn yine sararmışsa deli yapraklar
Kuruyup ıssız kalmışsa yeni sokaklar
Her gün içinde belli bir dn saklar
Dn yine güneşi sağlamışsa anılar bana

Orhan Tuncay

Hey sen

Hey sen
Okyanus köpüklerinde yıkanan
Kumsal çakıllarına takılan
Yosun sularında yol alan
Dünden süzölüp bugüne kalan

Hey sen
Yıldızlı bulutlarda yanan
Tatlı rüyalara dalıp kanan
Yeni günden kalan eski zaman
Sen, sen değilken sen olan

Orhan Tuncay

Hiç

Eğriler kestim, desteler düzdüm
Yollar geçtim önümde ardımda
Zigzaklar çizdim kaldırımında
Zamanı çizen geceydim, gündüzdüm
Benimleydim dolaşan sokaklarımda

Besteler besteledim manolyalara
Çiçek tarlalarında üzüldüm
Hasret bezedim madalyalara
Yaşamın dar ucundan süzüldüm
Öykündüm geciken bahara

Öylesine bir bendim her geçişte
Ya var, ya yok bir tendim
Yalan yok çokça örselendim
Ömür yaralarıyla bezendim
Son tahlilde bir hiçtim işte

Orhan Tuncay

Hiçlik

Yağmur kovalayan rüzgar mı şapkamı uçuran?
Boş işler, dolu gülüşler mi günleri geçiren?
Kırık aşklar, arkadaşlar mı akşamları içiren?
Yeni günde açacak olan dünkü ben miyim ben?

Şu zaman mı tarlalarda başakları savuran?
Aşk tamam mı, çok yaman mı bizi kasıp kavuran?
Burada mıyız, yoksa düş mü bizi hisle yoğuran?
Yalnız bir hiçlik midir günden geride kalacak olan?

Orhan Tuncay

Hoppa Gönül

Sanmam ki Şu gönül elem duysun gidiŐinden
Ağlayıp sızlayarak, hislenecek sanmam ki derinden
Önce bir ah çekerek efkarlansam da peşinden
Sonra zevke dalıp mey içerim huri elinden

Sanmam ki Şu gönül vazgeçecek aşk buselerinden
En tatlı rayiha fişkırırken yeni sevgilerimden
Güneş yansırken altın saçların her bir telinden
Gönlüm asla geri dönmez yeni aşklar emelinden

Orhan Tuncay

Hovarda

Ayşe, Rukiye üç beş evvelsi Mürüvvet
Gerisi bulanık mirim bir de sen hesap et
Atıldıkça kahkahalar, boşaldıkça kadehler
Masa gül bahçesi kadehteki mey de şerbet

Haydi güzelim bu gece de benim için raks et
Aşçı, bahçıvan hazır olsun, şoförü kapıda beklet
Pamuk eller cebe, dolgun hesap bizleri bekler
Arkadaşlar yine yok oldu, hesabı getir Saffet

Orhan Tuncay

Hüzün

Gözyaşları göllendikçe belleğinde
Akıtmam desen de duramazsın
Fırtınalar güçlenir en derinde
Girdaplar ortasında kalansın

Saplandıkça en sivri oklar yüreğine
Kavruk güller gibi susar yanarsın
Dökülen en iri taşlardır eteğine
Elini uzatsan yüreğine, tutamazsın

Masallarla avutsan geçen günleri
Masallar masumiyetini bulamazsın
Elesen sıkışan kem düşünceleri
Hüzündesin artık kurtulamazsın

Orhan Tuncay

İssız adam

Hızlı uçan kuşlardı zamanımız
Sen bendeyken bile ben yalnız
Çılgın sularında derin gözlerinin
Enginlerinde saklıyken anılarımız

Aşk ateşi miydi düşümde pişirdiğim
Esaret kuşkusu mu içime düşürdüğüm
Dermanı kesilirken bitkin dizlerimin
Korkusu mu bitmemiş aşkın, bitirdiğim

Bir ıssız adam ıssız aşkını içine gömer
Yalnızlık onu nereye çekerse döner
Peşinden koşarken bilinmezlik izlerinin
İssız adam göz yaşlarını kalbine döker

Orhan Tuncay

İç söyleşi

Yaşadıkların dedim
Karşında değil
Düşünde
Her yükselişin beslenmekte
Her düşüşünde
Aşkın güzelliklere değil
İçinde
Korkun dedim yaşama değil
Gidişinde

Orhan Tuncay

İçeri

Dün akşam birkaç anı karıştırdım
Senden geriye kalan
Biraz hıçkırık, biraz acı, biraz ayrılık
Sabahımı aydınlatan

Tek, tek acıları dönüştürdüm
Krepon kağıtlarından yol yaptım aramıza
Üzerine basmaya utandım
İhanet edemedim uzaktaki anımıza

Uzun geceyi noktalarken
Acı, tatlı kuş sesleri
Anıları katlayıp dürdüm
Gizledim gönlümden taa içeri

Orhan Tuncay

İçim titrer

İçim titrer, yağmur damlası ıslatmasın seni
Saklı kal, peri masalları anlatmasın seni
Kıyamam, zalim geçen yıllar ağlatmasın seni
Korkarım, baharda çiçekler bırakmasın seni

İstemem, gizli rüyalar uyutmasın seni
Dayanamam, bensiz ninniler avutmasın seni
Benimle ol başka aşklar dağıtmasın seni
İçim titrer, ölüm benden ayırmasın seni

Orhan Tuncay

İçimdeki çocuk

Kalem tutup masal yazan
Oyun kurup, bazen bozan
Ayak vurup bana kızan
Peşlerimde düşen çocuk

Aç karnına tok kalkmayan
Tok olursa yan bakmayan
Kazan dibini hiç takmayan
Aşlarımda pişen çocuk

Gündüzleri yalın ayak
Geceleri başı kabak
Uykusunda şen ve şakrak
Taşlarımda koşan çocuk

Büyüklere kafa tutan
Küçükleri lafa tutan
Şap diye şapa oturan
İşlerimde şaşan çocuk

Tepeleri dümdüz yapan
Tümceleri, çalıp kapan
Bugünüme anlam katan
Düşlerimde yaşam çocuk

Orhan Tuncay

İçimdeki sen

İçimi açtım yıldızlara
Özlemim saman yolunda gezinsin diye
Adını yazdım dağlara taşlara
Haykırdım yamaçlara
Biteviye

Sevgimden kainata merdiven yaptım
Belki yükseklerde bulurum diye
Kalbimdeki sana taptım
Kendimi uçurumlara bıraktım
Ölesiye

Orhan Tuncay

İlk aşk

Dün albümleri karıştırdım yeniden
Fotoğrafların daha sıcaktı ellerimden
Hasretin içime akarken gözlerinden
Yaşlar mıydı yoksa süzülen gözlerimden

Dün pişen yemekte kokun vardı yeniden
Tüten dumandın, çaydanlıktaki dem
İçim titredi, yüreğim ürperdi birden
Böylesi hıçkırıklarla sarsıldı gövdem

Dün yalnızlıkta yeşeren yapraktın yeniden
Bir bahar dalıydın bir umutla filizlenen
Unutulmayacak anıydın geçmişten gelen
Düş kuytularında var olan ilk aşkımdın sen

Orhan Tuncay

İlkbahar Sabahı

Bir aydınlık doğarken
Yavaş yavaş saran etrafı
Nazlı nazlı ötüyor kuşlar
Bu güzel ilkbahar sabanı

Papatyalar açmış renk renk
Şağda solda böcek kelebek
Öbek öbek her türlü çiçek
Bu güzel ilkbahar sabahı

Çayırlar yeşil ve ıslak
Şuyla dolu ilerdeki yalak
Burcu burcu çiçek kokuyor sokak
Bu güzel ilkbahar sabahı

Orhan Tuncay

İmbikten süzülen yaşam

Düzelttim düğümleri yaşam yumağımdaki
Topladım umutları kalan kucağımdaki
Şöpürdüm korkuları günün şafağındaki
İçime boşalttım esen bahar yellerimi

Akan ırmakları buldum yol verdim
Gökteki bulutları sevdim kol gerdim
Yakaladım yağmurları içime çekiverdim
Akıttım penceremden, taşan sellerimi

Şarkılarımı besteledim batan güneşe
Kalbimi hep yasladım yakan ateşe
Bülbülde buldum elem, bülbülde buldum neşe
Şakıttım neşeyle derinden gönül tellerimi

Kimi zaman soluklandım, kendimle yarıştım
Fırsat buldum, durmadım zamanla kapıştım
Göklere ulaştım, yıldızlara karıştım
Çırttım havada dans eden ellerimi

Ömrümü bağladım sazlar teyellerine
Ben, beni bıraktım şarkılar hallerine
Vurmuşken kendimi gönül meyhanelerine
Tattım, imbikten süzülen yaşam demlerimi

Orhan Tuncay

İniyorum

Merdivenlerinden iniyorum
Ahşap karanlıkların
Dünkü dargınlıkların
Yarınki yorgunlukların

Ayağım kayar mı bilmiyorum
Karanlıklar ahşap mı bilmiyorum
Bildiğim tek şey
Çıkış yok artık, iniyorum

Orhan Tuncay

İnsanlık intiharından bir kesit

Göbek adı yoktu, adı Türkan'dı
İşi oydu, çünkü fındık toplardı
Neşeli türkülerdi çalışırken tarlada
Zamanı olsa yavuklusuna koşardı

Adını bilmem, Dimitri mi neymiş?
Onun bildiği yer bu küçük köymüş
Yaşamı tadacaktı doyasıya ama
Farkına varmadan olanlar olmuş

Adı Hans'tı Karadeniz sularında
Daha küçücük okul çağlarında
Belki atom mühendisi olur büyürse
Belki nöbet beklerdi vatan sınırlarında

Adı Marika, Doğu Avrupalı
Nerede yaşadığı belli, o Polonyalı
Sürüklemiş, peşine düşmediği rüzgar
Kalsa dünya nimetinden faydalanır mı?

Daha niceleri isimlerini bilemediğimiz
Hastalandıklarında belki teşhis edemediğimiz
Uygarlık doymak bilmez dostlar
Hazırlanın pusudayken Çernobillerimiz

Orhan Tuncay

İnsanoğlu

insanoğlu ya yaşar, ya yaşar
bazıları savrulur yaprak misali
anlayamazsa andaki değeri
insanoğlu hem yaşar, hem şaşar

kimi zaman içten gelir bir 'oh' sesi
kimi zaman rüzgarla savrulur nefesi
kimi zaman odur evrenin efendisi
insanoğlu durmaz, hep bir yere koşar.

Orhan Tuncay

İnsanoğlu efsanesi

Ürküten bir sıcaklığın var
Dedi buz dağı
Bana yakın gibisin
Yakan gibisin
Belki güneşten de yaman gibisin

Sen sıcaklığıma güven
Dedi insanoğlu
Bana güven, yaptıklarına da
Seni dümdüz edeceğim
Bilsem de dünyayı dümdüz yapıp
Kum taneleri içeceğim

Orhan Tuncay

İntihar

Uykusuz gecenin sesleri sararken beni
Dalgaların fısıltısıydı ıslatan kulağımı
Uzaklardan esti sevişmelerin inlemeleri
Parlak iğ taneleri okşadı çıplak yanağımı

Kaygan sahil koşup uzaklaştı ayaklarımdan
Mazide kalırdı benim için hep sevişmeler
Martılar iğlıksızdılar artık benim için
Sıkıca tutunabildiğim, gel diyen saran geceler

Yakamozlar mıydı, ay işiği mı parıldıyan?
İçime yansıyor derindeki ateşi tutuşturan?
İnsanlar artık neden boylesine ıssızlar?
Boşlukla kucaklaştım, denizdi beni çoktan yutan.

Orhan Tuncay

İntikam

Bir silah patladı.
Uzaktaki trenin sesi boğuldu
Boğuklaştı silahın namlusunda.

Bir silah patladı.
Telaşla koşan ümitler de yıkandı
İntikamla sarmalanmış kan deryasında.

Bir silah patladı.
Uykudaki çocuk korkuyla kucaklaştı
Babasıydı, elinden kayan, rüyasında.

Bir silah patladı.
Siyah peçesiyle bütünleşti bir kadın
Ağıt takılıyken dudağındaki şarkısında.

Bir silah patladı.
Kin, alev olup fişkırdı namludan
Bir intikam soluk aldı dünyanın yaşamında.

Orhan Tuncay

İstanbul sabahı

Şafak uyandı, gözleri mahmur
Yağmur yağıyor
Yağmur yağıyor ıslak kaldırımlara
Sessizliği bir kez daha ıslatıyor

Sabah uyandı, tepeleri mağrur
Bir şehir soluyor
Şaşkın bir köpek ezana uluyor
Aydınlanan karanlık, İstanbul oluyor

Orhan Tuncay

İstanbul'u dinliyorum

İstanbul'u dinliyorum
Kulaklarımda dozerlerin gıcırtiları
Kayıkhaneler artık sahil yolları
Martılar şaşkın, yollar tozlu dumanlı

İstanbul'u göremiyorum gözlerim kapalı
Gökdelenler basıyor beni
Kulaklarımda yeni bir şarkı
İstanbul dönüşüyor diyor megapole
Orhan Veli bunu görmemeli, duymamalı

Orhan Tuncay

İstiyorum

Esen bahar yeliyse nefesin
Koklayıp kanmak istiyorum
Berrak bir su gibiye sesin
İçine dalıp yunmak istiyorum
Ateşle yakan bir bedendesin
Orada kalıp yanmak istiyorum

Orhan Tuncay

İşte yaşam

İşte yaşam böyle akar gider üzülme
Ölümlü tarafıyla demlen sen
Yaşamdan bir şeyler almak çok güzel
Daha güzeli bir şeyler verebilmişsen

Orhan Tuncay

İyi niyetli kötüler

Arada bir balçık çamura battık
Kurtardık ayağımızı yolumuza baktık
Yalan yok doğru yoldan da saptık
Oysa ki düşümüzde cennetlik olanlardık

Bazen kaçıp döndük arkadan dolandık
Paramız yetmedi ağızımız sulandı yalandık
İyi niyetlilerden birkaç arta kalandık
Biz kötü değildik hep şeytana aldandık

Mayanız iyi diyenlere içten inandık
Dönmek isterken öze acıyla yandık
Yıkarken elimizi bulaşık çıkar sandık
Sızlanmaktan yorulduk, tövbeden usandık

Orhan Tuncay

İzninizle

Dünya yarılrsa içine düşsem diyorum
Yaram sarılrsa aşkını içsem diyorum
Kapım kırılrsa kulpunu seçsem diyorum
Yapım kurulsam kendimden geçsem diyorum
İçim burulsam yaşamdan kaçsam diyorum
İzniniz olursa öte diyara gidiyorum

Orhan Tuncay

Kader bu

Bir para atıldı havaya
Bir yüzünde tanrı vardı
Diğer tarafında da
Oysa şeytan ne demişti
Tanrı hiç zar atmaz ama

Bir fal açıldı yeryüzüne
Bir şans verildi insana
As, papaz, kız kucaklaştı
Hepsini al geldi şeytana
Kader bu dendi insana

Orhan Tuncay

Kader mahkumu

Cigaradan nefes aldı ateş çaktı ciğerine
Yaşamı içinden aktı karıştı sıcak terine
Mapusane günlüğüne bir çizik daha atacaktı
Kaderi kör bıçak gibi saplandıkça tenine

Özgürlüğü şeker yapıp çay demine kattı
Gözlerini yumdu düştteki yıldızlara baktı
Yatağından kopup, sanki göklere doğru aktı
Rüzgarlar ipekten şal olup sarıldı bedenine

Sonsuzluğa hükümlüydü, mapusanede yükümlüydü
Perişanlıkla arkadaş, parmaklıklarla bükümlüydü
Bilmem kaç numaralı koğuşa bağımlı ölümlüydü
Küfür bile edemeden yandı zalim kaderine

Orhan Tuncay

Kalplerde yok olmadan önce

Kalplerde yok olmadan önce
Islat dudaklarını kadehlerde
Nemli şarkılar dudaklarından kaysın
Kaysın ki kadehlere dalsın
Mi minörler dibe vururken
Fa majörler üstte kalsın
Kalplerde yok olmadan önce
Gözlerinden de yıldızlar kaysın
Birkaç fasıl daha çınlarken kulaklarında
Etrafını sararken yaylı çalgılar
Ve canlanırken geçmiş anılar
Beyninde yok olmanın trampetleri çalsın

Orhan Tuncay

Kaptan

Sol eliyle burdu kaytan bıyığını
Gözleriyle deli dalgalara baktı
Sol cebinden yokladı akmağını
Sağ eliyle sigarasını saklayıp yaktı

Göz kırparken emektar deniz feneri
Kıvılcım, gökyüzünde yeniden aktı
Kayalar saklı bilindik yerlerde
Kaptan, elbet selamete çıkacaktı

Bir kez daha düşündü yavuklusunu
Düşleriyle coştı sanki köpüklere aktı
Hep yaptığı gibi döndüğünde geri
Onu, yerdeki karıncadan sakınacaktı

Orhan Tuncay

Kara Kalem

Kara kalem coştu, akıl buna şaştı
Eller koştu kalem kağıda bulaştı
Düşünceler kulağıma sırnaştı
Yazıp durdum ne bulduysam önümde

Yollar aştıım, aş olup ta bitmeyen
Mevsim geçtim kış olup ta yitmeyen
Değer biçtim boş olsa da gitmeyen
Kazıp durdum ne bulduysam ömürde

Bir düşün gördüm korkmamaya uğraştıım
Bilen seçtim yamacına yanaştıım
Yaşam buysa çok hallere bulaştıım
Kaçıp durdum ne bulduysam ölümde

Orhan Tuncay

Karanfil'de Gece

Kırmızı Karanfil sokağında
Bir gece daha olmuş
Karanlık sarmış etrafı
Lambalar yanmış tek, tek
Etraf nasıl da ıssızlaşmış!

Perdeler çekili, pencerelerde
Işıklar sızıyor sarı, soluk
Ve sokak lambasının ışığı
Köşeden parlarken donuk.

Sessizlik hüküm sürmekte
Sokak yalnız mı yalnız
Şimdi insanlar evlerinde
Karanlıktan sanki çok uzak
Sanki, ışık altında gamsız.

Orhan Tuncay

Karanlıkta saklı

Sorarken soruları aklımdaki
Dökerken acıları gönlümdeki
Karartırım çiçekler fikrimdeki
Kuşkunun 'K'sı karanlıkta saklı

Bugün dünün sancısı değil mi
Kim bilebilir şu bilinmeyi
Gelecek korkusu ise benimki
Korkunun 'K'sı karanlıkta saklı

Önünü gör de bil diyen haklı
Duvarı ör de dur diyen haklı
Soruyu sor da öl diyen haklı
Kaygının 'K'sı karanlıkta saklı

Sonsuz yollar birbirine ekli
Bilinmezler sokaklarda belki
Arzularım, derinlikte tilki
Kaderin 'K'sı karanlıkta saklı

Kapattım ışıkları zihnimdeki
Kaldırdım perdeleri ölümdeki
Daldım karanlığa önümdeki
Karanlığın 'K'sı karanlıkta saklı

Orhan Tuncay

Karma karışık

Özensizce kavıyor yüreğimi dillerin
Öylesine savuruyor öteye beriye
Bir sitem yumağı sarıyorken ellerin
Sanırım kalp kırıklarım saplanacak tenime

Ten yarasına tuz basar mı derin sevgi?
Kalbi onarır mı pişmanlıkların bilmiyorum
Gönlün kırılan canların farkında değil mi?
Kafam karma karışık çünkü çok seviyorum.

Orhan Tuncay

Kaş'da akşam

Bir esmer kadın okşayıyordu o akşam
Dalgalı saçları meltemi kucaklayıp aşan
Bir şarap ışıltısıydı gün batımı kadehimde
Sarhoş hayranlığım akşamı kadehten tadan

Orhan Tuncay

Kayıp

Şimdi saat yokluğunu beş geçmekte
Sonsuz gibi bir masal daha bitmekte
Çektiğim her niyette sen olsan da
Sen olsan da tuttuğum her dilekte

Şimdi saat senin varlığını tüketmekte
Şana koşarken takıldığım her tümsekte
Seni orada bulsam da bulmasam da
Sen artık kayıpsın geçmişte ve gelecekte

Orhan Tuncay

Kelebekler

Uçmak isterlerdi uzak diyarlara
Pembe benekli, mor yürekli kelebekler
Mavilik gökte, bin bir renk yerde
Özgürlük tepelerinden sekecekler

Kanat çırparak, süzülüp kayarak
Hafifleyip uçarak bir yerlere varmak
Özgür olmak ya da olmamak
Belki esen rüzgarla bitecekler

Orhan Tuncay

Kelepçeydin ellerimde

Kelepçeydin ellerimde
Demir parmaklıklardın
Kalbimi tül perdeleyen.
Bir hançerdin beynimde
Saplanma ihtimalindeydin sen.
Soğuk bir sabah duşuydun
Yel esintisi serincesinden.
Urperirdim sezginle sanki
Düşününce seni derincesinden.

Orhan Tuncay

Kemanının sesi

Kemanının sesi
Ayağımdan dermanı kesti
Kemanınla rüzgarlar esti
Kemanının sesi
Çılgın kalpte bir sestü
Ézgilerden bir nefesti

Kemanının sesi
Belki duyuldu geçti
Belki sevgileri seçti
Kemanının sesi
Olgun kolunda süreçti
Dinleyen kadar gençti

Orhan Tuncay

Keskin bıçak

Bir bıçak parladı, parçalandı, paralandı
Kendine döndü yaralandı
Güçlü olduğunu söylemişti
Yalandı

Orhan Tuncay

Kırık Bir Aşk Hikayesi

Sallanan Şu sarkacın ardında
Saklanır bir kırık aşk hikayesi
Sarkacın ritminde can bulur canlar
Sessiz bir tınıdır gönlümün sesi

Őaatin tıkırtısıdır seni anlatan
Öylesine koyverdiğinde kendini
Dünü bana bağlayan eski zamandır
Yelkovan, bulup getirdiğinde seni

Akrebın hızıyla solar kalbim
Günü, bugüne karıştırırım belki
Seni bir nefeste içime çektim ya
Tüm hikayemiz paramparça şimdi

Orhan Tuncay

Kırmızı

Kırmızı gül yaprakları düştü mü yere
Akşam kızıl şalını serince engin göğe
Kor olup yanan dudaklar da değerse tene
İşte o zaman içimde yanar volkanlar

Yanaklar tatlı elma, gözler çekik sürmeli
Aşkın ateşi sarıp sarmalayınca bedeni
Sevgiliyi düşünüp her dem şarap içmeli
İşte o zaman mey olup akar salkımlar

Orhan Tuncay

Kıtlama ay

ayım demli olsun
Yanındaki Şeker kıtlamalık
Bir iki zeytin, peynir de olsun
Ateşte sıcak kalsın aydanlık

Küçük bardak bana uyar
Uyar bana küçük kaşık
Maksadım karıŐtırmak değil
Benimki yalnızca alışkanlık

Orhan Tuncay

Kıyamam

Dünden güne aksa da hülyam
Senle başlayıp dursa da dünyam
Senin için ağlarken bile solum
Aşkıını boşaltıp, aşkınla dolsam
Seni anlarken kayıplarda da kalsam
Sen sevmezken sevdin diye sansam
Kıymıklara ayrılıp ateşinle yansam
İncitmesin bir kıymık seni kıyamam

Orhan Tuncay

Kızgın, damdaki kedi

Seni her huyunla severim
Sorgusuz ve sualsiz
Rüzgârımsın sen benim
Sensiz gemim dümensiz

Uzakta ve yakında düşümdesin
Huysuzsun, sevimli ve alımlı
Kızgın, damdaki kedim misin?
Kadınımsın hem öfkeli hem ılımlı

Orhan Tuncay

Kimi zaman

Kim zaman karşımdasın
Düşünürsem gönlümdesin
Düşünmesem ömrümdesin
Döndüğümde peşimdesin

Kimi zaman bir yarımısın
Sağlığımda tek canımsın
Hasta olsam dermanımsın
Sonsuzluğa kervanımsın

Kimi zaman yelkendesin
Rüzgar dursa dümendesin
Yorulunca hanemdesin
Ezel, ebed sen benlesin

Orhan Tuncay

Kimindir?

Başlar kesildi bedende can yok
Sesler ezildi feryatta fer yok
İzler silindi tarihte yer yok
Ölen öldü kalan canlar kimindir?

Yaşam bozuldu sulara tat yok
Gözler süzüldü ilerde fert yok
Dizler çözüldü, çözendeki hak yok
Ölen öldü kalan canlar kimindir?

Baştan bilindi sonunda son yok
Adlar silindi kayıta ten yok
Gelen ölümdü bilende hal yok
Ölen öldü kalan canlar kimindir?

Orhan Tuncay

Kokular

Kokularla duyumsarım yaşamı
Kokular taşır tüm anılarımı
Kokular taşır beni anılarıma
Tutup sürüklerler yarınlarıma

Pişen yemek kokusundadır annem
Mezar çiçekleri tüter ninem
Tozlu tavan aralarında eski evim
Ahşap kokusuyla sarhoş olurken

Parfmle içime çekerim ilk aşkıımı
Meyhane kokusunda söylerim şarkımı
Dnn kokularıyla rerim yarını
Bahar kokusunda gençliğimi bulurken

Orhan Tuncay

Koleksiyoncu

Korkulan koleksiyoncuydu o
Nerede bulsa toplardı
Düzenleyip orasını burasını
Dikkatlice, özenle saklardı

Bilmem hangi tonu severdi
Dizer miydi sıra sıra?
Eskiler çok zor derdi
Yayıldılar mı bir de asıra

Korkulan koleksiyoncuydu o
Toplamakla tüketmezdi
Heybesi doldukça taşardı
Deryalar, almaya yetmezdi

Dağarcığını bir açarsa
Alınırsa topladıklarının tadı
Gücü hemen çıkardı ortaya
Kelime koleksiyoncusuydu adı

Orhan Tuncay

Konuk

Dün bir konuk aldım eve
Sizden iyi olmasın
Hoş beş ettik derinden
Dedikodu sanmayın sakın

Konuğum kimselere benzemez
Tanıştırayım hemen sizinle
Anlattıklarına benim aklım ermez
Hem sığmaz avuca ele

Söylediklerini dinlerken hevesle
Ben anladıkça anlamadım
Size kim olduğunu fısıldayayım
Dedi ki zamandır benim adım

Orhan Tuncay

Kör Çalı

Çöl rüzgarıdır seni savuran ey kör çalı
Sonsuzluğa o üfürür yitik ruhları
Kum tepelerini sarsar tüm heybetiyle
Sonsuz ufuk şimdi kum tanecikleriyle kapalı

Kardeştirler yitik ruhlarla yalnız ruhum
Çöl fırtınaları içer derin susuzluğum
Alın beni de koynunuza fırtınalar
Şu kör çalı kadar körelmiş doyumsuzluğum

Orhan Tuncay

Kör kurşun

Bir kurşun önce çıkar
Sonra şaşar
Belki yere düşer
Sonunda seker
Ve adresini bulur

Orhan Tuncay

Kraşendo

Şefin baġeti bir daha şahlandı
Obualar haykırdı
Kemanlar canlandı
Davullar durmadan çaldılar biteviye
Klarnetlerin fısıldadığı andı

Şefin baġeti yükseldi gökyüzüne
Viyolonsel derinden daġladı
Ziller çınlarken aġladı
Piyanist tuşlarda uçarken
Müzik, yaşamı kraşendoya baġladı

Orhan Tuncay

Kuşlar Bile

Dağlarda iğ olan iğlıklarım
Haykırıyorum güzelim seni.
Rüzgar dağıtıyor sevgi sözcüklerim
Kuşlar bile biliyor seni sevdiğimi.

Sevgi ırmağı çağlayan içimde
Bulutlara fısıldıyorum tatlı ismini
Hep sen varsın şu gönlümde
Kuşlar bile biliyor seni sevdiğimi.

Konuşuyorum yeşeren dallarla
Benimle söyleşide bahar içekleri
Tüm sevgimin yankısı dağlarda
Kuşlar bile biliyor seni sevdiğimi.

Orhan Tuncay

Labirent

Ruhumun kıvrak labirentlerinde
Yol bulmaz oldum dün gece
Kör oldu gözlerim
Kulaklarım duymadı
Derinliğe düşünce

Ruhumun kıvrak labirentlerinde
El vermez oldum dün gece
Tel oldu kollarım
Ayaklarım tutmadı
Kendimi düşününce

Orhan Tuncay

Limanlar

Öyle limanlar gördüm
Fahişelerin kahkahaları martı çığlıklarına karışan
Öyle limanlar gördüm
Korsanların küfürleri gök gürültüleriyle kucaklaşan
Öyle limanlar gördüm
Şerin yakamozları paslı gemi zincirleriyle oynaşan
Öyle limanlar gördüm
Azgın dalgaları, mavnaları, dalgakıranları aşan
Öyle limanlar gördüm
Gecenin karanlığı, küpeştelerin beyazlığına bulaşan
Öyle limanlar gördüm
Deniz fenerleri ışık çarpmak için yıldızlara ulaşan
Öyle limanlar gördüm
Hiç olmayan, belki de düşlerimi doldurup taşan

Orhan Tuncay

Mahpus

Uzaklara dalıyorum hüzünle
Uzaklara bakıyorum
Bir burukluk içimde
Kara demirlere yaslanıyorum
Ağlıyorum için için
Şehirleri düşünüyorum
Düşlerimdeki o güzel şehirleri

Pencere başında kalıyorum
Taa hava kararana dek
Yaşlar süzülüyor gözlerimden
Damla damla tek tek

Geçmiş hayâl ediyorum gene yatakta
Gözlerim tavana dikilmiş
Sinema şeridi gibi eskiler önümde
Silik ve belirsiz

Sonra kaygılarım karanlıkla eriyor
Kapanıyor yavaşça gözlerim
Rüyalar mutluluğu gösteriyor
Mutluluğum rüyalar benim

Orhan Tuncay

Mahşerde sen

İşgalcisisin duygularımın
Su perisi uykularımın
Tek egemenisin sen
Sevgilerimin, korkularımın

Travması sensizlik düşlerimin
Benden bensin sana dönüşlerimin
Tek geleceğimsin sen
İlkbaharı gülüşlerimin

Dönüşsüz yollar gibi
Kâh güler, kâh ağlar gibi
Tek güneşimsin sen
Yeni günle doğar gibi

Öldüğümde derinde içimde
Öldüğünde başka biçimde
Tek eşimsin sen
Mahşerdeki düğünde

Orhan Tuncay

Masalımsı

Sen gözlerimden damlayıp akan yaş
Çılgın kahkahalarımın çınlayan tınısı
En yüce sevincim sevincinle arkadaş
Sen, seninle atan kalbimin diğer yarısı

Sen ruhumu ısıtan baharların güneşi
Kırdaki papatyaların beyazı ve sarısı
Benim en büyük aşkım, ruhumun eşi
Sen, peri padişahının kızı, masalımsı

Orhan Tuncay

Masumiyet

Uyurken kirpiklerindeki parıltılarda
Dudaklarından sızan mırıltılarda
Rüyalarındaki en derin şarkılarda
Masumiyet

Soyunup da yıkandığın derelerde
Arayıp da bulamadığın çarelerde
Kendinle yüzleştığın kuytu köşelerde
Masumiyet

Doğan çocuğun ilk nefes çığığında
Çağlayan sevinçle, yaşam bolluğunda
Çözülmez bir bilmecenin doruğunda
Masumiyet

Orhan Tuncay

Maziden Kalan

Maziden kalan bir sızı var
Derinden mi derinden gelen
Canlanıyor hatıralar
Sen istesen, istemesen

Maziye çekilmiyor set
İçinden hissediyorsun
Diyorsun unutturum elbet
Ama unutamazsın biliyorsun

Gülüyorsun yaşamamış gibi sanki
Lâkın sızı geçmiyor bir türlü
Biter mi bu acı bir gün belki
Ama inmiyor mazinin tülü

Orhan Tuncay

Medeniyet dediğin

Zor bir Şehirde miydik?
Yoksa Şehir biz miydik?
Evler miydik iğimizden taşan?
Yoksa Şehir değil de
Biz miydik kolayı zorlaŐtıran?

Zor bir Şehirde miydik?
Binalar mıydı göklere ulaşan?
Yoksa iğimizdeki medeniyet miydi?
Őehirler seline kapılıp
Doğanın içini boŐaltan?

Orhan Tuncay

Mektubun sensiz

Okudum yine yeniden son kez
Senden gelen satırları
Tümceler öylesine yalın ve sessiz
Düşünceler öylesine kırgın ve bensiz

Ezberime kazımıştım zaten
Senden gelen satırları
Unutmuşum yine yeniden çaresiz
Umuttaydım belki de nedensiz

Param parça savurdum beynimde
Senden gelen satırları
Anlamları zaten belli belirsiz
Akmaktan göz yaşlarım halsiz

Son kez yine anlamak istemedim
Senden gelen satırları
Savrulurken bana doğru özensiz
Dökülürken dudaklarından sensiz

Orhan Tuncay

Mermilerin Senfonisi

Saksağan kuşuydu dallara vuran
Bir yanımdan sarkan soluk mataram
Sağ olsun diye bağırdı, sağ olsun vatan
Komutan saate baktı, vakit tamam

Sol yanımdan fişkırdı işaret fişekleri
Sağ yanıma sonsuz karanlığı serdi
Aydınlattı, göğü, kuşu, böcekleri
Sükunu dondurup, savaşa yol verdi

Kapıştı mermiler şaşkın ovada
Korkunun kahramanlığa bulaştığı yerd
Mermiler hızlanıp vızıldarken havada
Kuş sesleri bu senfoniye yol verdi

Orhan Tuncay

Mevsimler

Bir gül tomurcuğu açıldı
Çiçekli bahçelerin birinde
Kuşlar neşeyle cıvıladı
Kutlu olsun, kutlu olsun diye.

Bir gül, serpildi, gelişti, büyüdü
Bahçenin en güzel köşesinde
Tüm güzellikler onu bürüdü
Yaşam vardı onun neşesinde.

Kıskandı onu çiçekler, ağaçlar
Güzelliği ile kamaştı gözleri
Başına kondu kırağıdan taçlar
Önünde eğildi bahçenin gülleri.

Güzel bir prenses olmuştu gül.
Gülücükler saçtı etrafına
Bütün çiçekler kimse için değil
Onun için hazırlandılar yarına.

Oydu dolduran bütün olayları
Oydu hep kalpleri çalan
Neşelendiren günleri, haftaları
Bahçeyi güzelliğiyle ışıklandıran.

Evlendi nihayet bir gün
Başını gelin çiçekleri süsledi
Mutluluk onun için bir düğün
Ve bahçenin en güzel köşesi

Mutluydu, şendi, ümitliydi,
İsterdi böyle gönlünce yaşamak
Yaklaşan kader neler getirirdi
Aklından bile geçmezdi düşünmek

Küçük çiçekleri vardı tatlı, şirin
Bir de prensi yakışıklı
Sızısı kapladı içini geçmişin
Düşündü şu eski baharı.

Aradığı bir zamanki mutluluktu
Nasıl da değişmişti hava
Şimdi her yer daha soğuktu
Dünkü güzellik artık yoktu onda.

Günler daha kasvetli, uzun
Bu rüzgarlar niye sert?
Mecali kalmamıştı onun
Döküyordu herkese dert

Yaprakları sararmakta

Şolmakta yavaş, yavaş
İçj hüçün dolmakta
Ağlamakta yavaş, yavaş.

Ve bir gün rüzgar uçurdu
Sararmış solmuş yapraklarını
Soğuk toprak döldürdü
Onun bu en son çağını.

Orhan Tuncay

Meyhanede

Bir peynir parçası büzüldü
Parçaları döküldü kucağıma
Gözlerim küçüldükçe süzüldü
Dikili kaldılar meyhane şafağına

Tabağın köşesine kuruldu kavun
Mezeler bana göz kırpar oldular
Kafamda bin bir çengi bin bir oyun
Masadaki kadehler yeniden doldular

Konuşmalar pes oldu, yükseldi, tizleşti
Şafakla beraber odada ışıklar soldular
Meyhaneci canavar olup birden devleşti
Düdükleriyle son ikazı çaldı kolcular

Vakit tamam beyler, keyifler kıyak
Sohbet kadar meye de ihtiyaç var
Bu akşam hesaplar benden olacak
Yarın akşama kadar paydos çocuklar

Orhan Tuncay

Mezarlık otu

Fırtınalar mı yelkenlerimi şişiren?
Yoksa umutlar mı kuytularda pençeleşen?
Gerekler mi şu aşılması dalgalar?
Yoksa ben miyim, benle yüzleşen?

Bir ufak dal mıyım kara, kuru?
Yavaş rüzgarlarda bile yere düşen.
Yoksa durdurur muyum karı yağmuru?
Ben miyim yüce Zeus'la dövüşen?

Bir masal mıyım, bir gerçek mi?
Kendi düşleriyle yüzleşen.
Belki de bir öykünün ana fikri,
Belki bir otum mezar kenarında yetişen.

Orhan Tuncay

Minik bebek

Bir armağan, bir gülücük, ağlama
Akışları, bir yaşamdan diğerine bağlama
Masumiyet onda sayıp, sevinç ile çağlama
Minik bebek zor dünyaya hoş geldin

Yumuk gözler bakılmaya doyulmaz
Pembe yanak öpülmeye kıyılmaz
Bu ağlaman gerçek acı sayılmaz
Minik bebek hor dünyaya hoş geldin

Bir bakışla hepimize can verdin
Umutları önümüze sen serdin
Bitmeyecekse de dünyada derdin
Minik bebek dar dünyaya hoş geldin

Orhan Tuncay

Minik tuhafliklarım

Minik tuhafliklarım vardı benim
Aşamayacağım engelleri sürdürürdüm
Yanacak ateşleri söndürürdüm, mesela

Gülmeyen yüzlerimi güldürürdüm
Bir tokatla şaşkına döndürürdüm
Suratımı asıp, beni süründürürdüm, mesela

İçimde sararıp solan şiire birden dalıp
Romantizmi derin denizlerden çıkarıp
Aşkımı sonsuza dek öldürürdüm, mesela

Orhan Tuncay

Nağmeler

Zihinde söküldü
Kalemde döküldü
Kağıda takıldı
Süt beyazı cümleler

Aklımda karıştı
Kalbimde sıkıştı
Zamanla yarıştı
Can sıkıcı hamleler

Dallarda ballandı
Dilimde tatlandı
Düşümde canlandı
Yeşermeyen meyveler

Yaşamla bütünlü
Ölümde hüznü
Yazdıkça bükümlü
Şiirdeki nağmeler

Orhan Tuncay

Nazlı Yarım

Ayaktayken bir dűş gűrdűm
Yarım halin pek hoř gűrdűm
Al yanaklar gűl açarken
Gűzler içi gűlműř gűrdűm

Yarin sesi kulağımda
Bal busesi yanağımda
Dűř de olsa gayet gűzel
Nazlı yarım kuağımda

Gergefini gersen dedim
Yatağını sersen dedim
Kavuşalım sonsuza dek
Cořan gűnlűn versen dedim

Yűzűk parmađa takıla
Nikahta imzalar atıla
Haydi yarım çok nazlanma
şanımıza çan katıla

Orhan Tuncay

Ne Derdiniz?

Rüzgarlarla salınan hülyalardınız
Gözlerim uzakta aradı sizi
Yakın ateşinizden parçalandı dudaklarım
Ne kadar da kırıldığınız
Tüllerle sarmak isterdim sizi
Bir tutabilseydim ellerinizi
Sorsaydım siz kimsiniz
Belki bulutlarda yazılı adınız

Ruhumun güneşiydi bakışlarınız
Ölümün eşiydi kaçışlarınız
Beklenmez ortaya çıkışlarınız
Bilseniz eritir, yok eder beni
Bilseniz bu aşk döndürür evrenimi

Diz çökebilsem ayaklarınızın dibinde
Dil dökebilsem şu aşkımın dilinde
Sizi dünyalardan çok seviyorum desem
Bedenimde yeşeren sevgiyi versem
Belki gülerdiniz
Belki severdiniz
Ne derdiniz?

Orhan Tuncay

Ne garip

Kuzu hikayeleri anlatırken kurtlar
Kurtlar sofrasında ganimet bölüşüyor
Tek istikamet ilerler koyun sürüleri
Çimenler ezilirken üstte filler dövüşüyor

Çakallar tutmuş her köşeli köşeyi
Timsah göz yaşları göl olmuş yayılıyor
Tilkilerin kurnazlıktır tek hüneri
Ne garip, insanoğluna insan deniliyor.

Orhan Tuncay

Ne Zaman

Bir tereddüt var
Bir kararsızlık herkeste
Bilmiyor kimse ne zaman nerede
Sadece beyinlerde çöreklenen bir yılan
Ne zaman ne zaman?
Bir kargaşa bir telaş
Her şey Karışmış birbirine
Kimi sakin heyecan var kiminde
Soruyor herkes her dakika her an
Ne zaman ne zaman?
O nereye gider bu nerden gelir
Bilinmez kim nereden belirir
Kim durur, kim sürüklenir?
Bir cıvıltı uçan kuştan
Ne zaman ne zaman?
Dün ne ile başlamıştı
Bugün nasıl olup da bitti
Şu günler su gibi akıp gitti
Bir hışırtı ağaçlardan
Ne zaman ne zaman?
Sonu yok mu bu kararsızlığın
Huzur gelmeyecek mi bir türlü
Kaygılar devam mı edecek bir sürü?
Bitsin şu iş diyor insan
Ne zaman ne zaman?

Orhan Tuncay

Nedensiz

Ben sensiz zavallı, sen de bensiz
Ben Őenle etle tırnak, sen bensiz dűmensiz
Varlığında yok olup kavrulunca bedensiz
Sormayın, hűlyalara daldıđımda nedensiz

Orhan Tuncay

Nefis

Böyle yaşayacak Adem
Başka hiç bir şansı yok
Kovulunca şu cennetten
Nefis bağrına saplanan ok

Çıkartsa, yaşayamaz ölür
Donatsa onun kölesi olur
Adem, dünya hali zordur
Aç adem ancak nefisle tok

Orhan Tuncay

Nerede kalmıştık

Nerede kalmıştık ayrılırken senle
Esen meltemde
Kavrulan çölde
Belki şimdi bilinmeyen yerlerde

Nerde kalmıştık ayrılırken senle
Biraz içimde
Biraz içinde
Belki şimdi yanan ateş gönüllerde

Neler getirdik kavuşurken senle
Yılların sızısı
Aşkların şarkısı
Belki şimdi sıcak bizim ellerde

Neler yitirdik kavuşurken senle
Nehirden akan su
Gençlik coşkusu
Belki şimdi gerde kalan günlerde

Orhan Tuncay

Neydi aşkımız

Bir hikayeydi bizim aşkımız
Sonuna gelinmiş gibi
Sanki bilinmiş gibi
Kimi satırları silinmiş gibi

Bir melodramdı bizim aşkımız
Belki bir komedi, bir vodvil
Biraz cafcaflı, biraz sefil
Ama asla kara mizah değil

Sonsuz başlangıçtı bizim aşkımız
Şalincakta sallanan bir peri
Üfledikçe yanan saman alevi
Bir mayındı aşkımız, serseri

Orhan Tuncay

Neydi değişen

Neydi değişen bende bilmem
Kuruyan gözyaşlarım durmuşa
Akmayan nehirler mi içimden
Gülen gözlerim gülmez olmuşsa
Ben miydim, sen miydin neden

Neydi bende değişen bilmem
Taşıyamadıklarım mı vardı
Sana ait birçok güzel günden
Gördüğüm akan bir damla kandı
Elimden sarkan solmuş gülden

Neydi bende değişen bilmem
Sana ait dumanlı anılar mı
Neydi bu sonu bitmez sitem
Bir sessizlik çöktü, hava karardı
Ben miydim, sen miydin giden

Orhan Tuncay

Neyledim

Kadehlere buse koydum
Mey damladı aşka doydum
Güzellerle gezen toydum
Ben gönlümü hep eyledim

Gül topladım, güller verdim
Omuzlara şallar serdim
Sanmayın ki yoktu derdim
Ne soruldu ne söyledim

Göz süzüldü sazlar çaldı
Raks edenler zevke daldı
Kadehler doldu boşaldı
Şarkı coştı gam dinledim

Hurilere fistan aldım
Yenisine haber saldım
Eskisine bakıp kaldım
Güzelleri sık yeğledim

Aşk zannettim beni yakan
Kâdehlerden içe akan
Gerçek aşkı bulmak varken
Gençliğimi ben neyledim

Orhan Tuncay

Ninni

Yavru bebek büyüyecek
Ninnilerle serpilecek
Anasının kuzusu bu
Hem ağlayıp hem gülecek.

Ninni bebek ninni sana
Derin derin uykularda
Mutluluklar senin olsun
Dolu dolu bu yaşamda.

Yavru bebek büyüyecek
Ninnilerle serpilecek
Anasının kuzusu bu
Hem ağlayıp hem gülecek

Ninni bebek sevgi sana
Gülücükler yolla bana
Tanrım seni bağışlasın
Hem anana hem babana.

Orhan Tuncay

O da biliyor

Yaş almış bir kadın biliyorum
Ama hala yaşlanmamış gönlü
Aldığı yaşlarla gençleşirken
Tüketmemiş akan bir ömrü

Yaş almış bir kadın biliyorum
Yudumlamış yaşam imbiğini
Sarıp sarmalamış kendini
Sarıp sarmalamış sevdiğini

Yaş almış bir kadın biliyorum
O da biliyor bunu bildiğimi
Onu çok seviyorum
O da biliyor onu sevdiğimi

Orhan Tuncay

O Gece

Uzarlarda bir ışık parlıyordu
Sanki karanlığı deliyordu
Siyah sularda kopuk bırakıp
Siyah gemiler geçiyordu

Ağ atıyordu balıkçılar uzakta
Üç kişi oturmuştu beyaz taşlarda
Kâh şiir kâh şarkı söyleniyordu
Gerçek dosttu üç kişi orada

Orhan Tuncay

O kadar

O kadar seviyorum ki seni
Anlatamaz şairlerin derinliği
Ulaşamaz tanrıların yüceliği
Haykıramaz bebeklerin tazeliği

O kadar acıtır ki beni
Kaşlarının en yumuşak çatık hali
Ağzından dökülen kem sözün nedeni
Bir an bile uzak kalmanın bedeli

Orhan Tuncay

O Kadar Çok Şeyi Kapsıyor ki Aşk

İpekle dokunmuş ince bir teni
Sevda tutkusuyla sarsılan bedeni
Düşümde taht kuran güzelim seni
O kadar çok şeyi kapsıyor ki aşk

Sonsuzlukta kucaklaşan sözümüzü
Kavrulmuş kor olup akmış özümüzü
Bir sevgiye kenetlenmiş ömrümüzü
O kadar çok şeyi kapsıyor ki aşk

Berberce dolaşılan şehirleri
Ruhta coşan, coşup taşan nehirleri
Fısıldanan aşka dair şiirleri
O kadar çok şeyi kapsıyor ki aşk

Kimi zaman sevgilimin bir telini
Gül sunulan öpülesi ellerini
Bir tanenin yudumlanan günlerini
O kadar çok şeyi kapsıyor ki aşk

Kapılarda söylenen serenadı
Aşka dair iç titreten feryadı
Gözlerini düşündüğüm her anı
O kadar çok şeyi kapsıyor ki aşk

Orhan Tuncay

O kız

Yenilmez yengiler mi kandığın?
Burulmaz delgiler mi deldiğın?
Sevilmez sevgiler mi daldığın?
Düşölmez düşlerden döndüğüm kız.

Yanıtsız sorgular mı sorduğın?
Görölmez algılar mı gördüğün?
Ölünmez kargılar mı öldüğün?
Tadılmaz aşlardan verdiğim kız.

Sessiz sanrılar mı duyduğın?
Kayıp tanrılar mı bulduğın?
Bensiz yarınlar mı sandığın?
Varılmaz taşlardan aldığım kız.

Orhan Tuncay

O Memleket

Bülbüller ötmekte dağlarımda
Sularım çağıl çağıl
Bahar on iki ay memleketimde
İnsanlar mutlu mu mutlu
Gam keder yaşamaz evlerinde
Gemilerim yüzmekte
Değirmenlerim fırıl fırıl
Fabrikalarım neşe dolu
Memleketimde saadetin yolu
Saticılarım şarkı söylemekte
Saadet satmakta herkese
Duyan mı var ağlayan sesi
Sezen mi huzursuzluğu?
Memleketimde çalışmakta insanlar
Kazmakta toprağı kazımakta
Bulmak için daha mutluluğı
Üzüm akar bağlarımın
Dalları ağaçlarımı
Altın ve elmas dolu
Yağmur yerine zümrüt yağar
Bulut yerine göğü
İpeklerin kapladığı günlerde
Çocuklarım cıvıl cıvıl
Şevinçle dolu ve hazır
Gelecek günlere
Yanakları al al bebeklerimin
Kalpleri neşe dolu
Ve elleri yumuk yumuk
Kadınlarım dünya güzeli
Saçları altın sarısı
Güneşten daha parlak daha canlı
Mert erkeklerim, yağız delikanlılarım
Heybetli mi heybetli
İşte benim insanlarım
İnsanların, en iyisi
İşte benim vatanım
Vatanların en güzeli.

Orhan Tuncay

O Yaprak da

Yine bir gün böyle doğdu
Bir tarih daha kaldı gerilerde
Bir çizik daha kondu
Dünkü takvim yaprağı yerde.

Yeni umutlar sergilenen
Yeni sevgiler gönüllerde
Uğraşlar o hiç bitmeyen
Düşünceler, solan derinlerde.

Yine sokak insanlarla doldu
Kalabalıklaştı etraf aniden
Güzel ve çirkin hedeflere doğru
Bir insan seli bu giden.

Arayan, çırpınan, didinen
Bazen önlerde, en büyük
Bazen sokaklarda sürünen
Bazen umutlu, bazen boynu bükük.

Oysaki zaman atının terkisinde
O son hızla akıp giden
Bir rüzgar bulutu gerisinde
Çıksın bakalım durdurabilen.

Ve zaman zalimce güler
Sonra hafiften basar karanlık
Gölgeler uzayıp gider
Erimekte önceki kalabalık.

Tüm umutlar yarına saklanır
Kimi kızgındır basar küfrü
Kiminin içi karanlıkla kaplıdır
Memnun olur karanlıktan ötürü

Yavaşça zaman sarar bizleri
Yeni bir yaprak daha sallanır
Saatin yelkovanı koşar, koşar ileri
O yaprak da düşmeye hazırlanır.

Orhan Tuncay

O Yaz Ayları

Kuytularında öpüşürdük yaz bahçelerinin
Sepetlere dolarken dolgun iri kirazlar
Sanırdık gençlik ateşi sönmez hiçbir zaman
Aşıktık, bulutlardaydı serenatlarımız o yazlar

Dans edip eğlenen bizdik sabahlara dek
Büyülüydü adeta o zamanın halleri
İçerken gülümserdik aldırmadan akan yaşama
Eserdi dik başımızdan kavak yelleri

Sevgilinin narin teni ipekten dokunmuş
Bedeninin kokusu leylaklarla bahardı
Uzun saçına örerdim renkli kır çiçekleri
Zamanın sustuğu, aşkın coştığı aylardı

Orhan Tuncay

Ofelya

Bin bir masal şairiydi Ofelya
Avuçlarından süzülürdü ırmak
Göz yaşları incilerden bezenmiş
Düşten de olanaksız onunla olmak

Peri sultanı gibiydi Ofelya
Raks edişi canlara can katarak
Saçları güneş ışığıyla yıkanmış
Mavi gözleri yıldızlardan parlak

Canıma can vericiydi Ofelya
Göz kamaştırır ona bir kez bakmak
Bir buluta binip kaybolduğunda
Sevgiyi gömdüm içime haykırarak

Orhan Tuncay

Olabilsem

Dudaklarım Őir
Gözlerim özlem
Yaşamım akan bir nehir
Ya sen!
Seni bir bilsem.

Kalbim alev, alev
İçim fişkırın yanardağ
Gönlüm aşkının delisi
Ya ben!
Bir ben olabilsem.

Orhan Tuncay

Olmuş

Yol olmuş yolcular
Kol olmuş kolcular
Av olmuş avcılar
Çıkan girmez bu oyundan

Sel olmuş acılar
Haz olmuş sancılar
Dul olmuş bacılar
Düşen kalkmaz aşk yolundan

Han olmuş hancılar
Düz olmuş açılar
Gün olmuş geceler
Giden dönmez en sonundan

Orhan Tuncay

Olmuş gibi

Dün baktım derinden gözlerine
Fısıltılı sularla akan nehir gibi
Onlar ışıldarken, puslar arkasında
Kendine çekip, eriten şehir gibi

Dün hayranındım bin bir kez daha
Kokunla sarhoş bir kuş gibi
Sarılmak isterim her şeyimle sana
Ben senin, sen benim olmuş gibi

Orhan Tuncay

On Kasım'larda O'nu Aşamadık

Bu gün gene eteklerindeydik
Anıtkabirin
Bu gün gene doruklarındaydık
Sevginin
Bugün gene yanıyoruz ateşiyle
Özlemin

O bizim aydınlığa başlangıç noktamız
Yıllar öncesi yazarken yeni bir tarihi
O bizim ulu önder Atamız

Bir zamanlar yıkandık tarihin ırmağında
Yıkandığımız su başka artık
Irmak hala o ırmak olsa da

Kuşatma gene içten dıştansa
Zulmeden hep zalim düşmansa
Silkinip uyanalım artık
Takılmak yok derenin taşlarına

Uzun lafın kısası
Bu kadar yıl sonrası
Dünde takılıp kalmamızla
Hıyanetlerde arkana sığınmamızla
Seni anladık sanıp anlamamızla

Çaresizliğe ha teslim olduk
Ha oluyoruz Atam!

Orhan Tuncay

Onlar Bilmiyorlar

Aşk zamanla solar diyorlar
Süpürür rüzgar sevda kuytularını
Onlar hiç sevmemiş, hiç bilmiyorlar
Serin esintisi sarar duygularını

Avutmayın hülyalarla kendinizi
Zamanla yıkılır diyorlar kaşaneler
Bilmezler ki baldan tatlı aşk denizi
Onlar zavallılar, onlar viraneler

Orhan Tuncay

Onlar İçin de

Yavaş yavaş rer ağını kader
Bu düzen böyle gelmiş böyle gider
Solar yaşam dolu iekler
Gün gelir hepsi için teker teker.

İşiklar donuklaşır, kararır her yer
Son perde zamanı gelince iner
Padişah, dilenci, general, er
Olurlar bilinmezde beraber.

Hep yarım kalır beklemeler
mitler daha da azalır her sefer
Böylece zamana karışır keder
Bilinir ki yanmayacak o fener.

Ve dünya durmadan döner
Kimileri sevinçle, umutla bekler
Onlar için de geçer gündüzler
Onlar için de rer ağını kader.

Orhan Tuncay

Onlar kanıyorlar

Bakıp da bana neden hep şaşıyorlar
Yüzünden düşen artık bin parça diyorlar
Sorsam onlar kalplerinde ne taşıyorlar
Neler çektiğimi anlasalar da bilmiyorlar

Neden hiç gülmediğimi soruyorlar
Sensizliği sanki kolaymış sanıyorlar
Ayrılıkları bahtsızlıklara yoruyorlar
Aşk sandıkları benciliklere kanıyorlar

Orhan Tuncay

Onulmaz yara

İçimde bir cam düştü
Kırılan bu can düştü
Sarsıldı garip gönlüm
Gönlüme hüsrân göçtü

Sırça köşküm dallandı
Keder düşe bağlandı
Yaşam bir an sallandı
Derdimden derman kaçtı

Yar olmazsa neyleyim
Ben ağlarken böyleyim
Aşıklara size diyeyim
Aşkım onulmaz yara açtı

Orhan Tuncay

Ortaya karışık

Bir duman sarar geceyi karanlık
Gündüz düşleri düşer rüyalarım
Ay da yok, güneş de yok artık
Bense hem var hem de yokum
Şükürler olsun beni saran sanrılarım

Bir sis açılır yavaşça düş ormanlarımdan
Göz alır çılgıncasına bir ışık
Bir umut yeşerir gelmeyecek yarınlarımdan
Gönlümden günler akar ılık, ılık
Şükürler olsun gündüzlerime, akşamlarıma
Şükürler olsun hiç var olmayacak tanrılarım

Orhan Tuncay

Ozan

Toplum ozanıydı karınca kaderince
Söyletmezler istese de yeterince
Sıra düzenin kuşkusuna gelince
Tam yüküyle yüklenmişti o

Yazdıkça kalemi, açıldıkça sıralar
Ortaya döküldükçe aklarla karalar
Çare bulunmayıp dağlandıkça yaralar
İşbirlikçi saviyla kirlenmişti o

Güneş kara balçıkla sıvandıkça
Ezgileri toplum katında onandıkça
Kimlerinin rahatlarına dolandıkça
Kara zindanlarda beklenmişti o

Baş edemeyince kılıçlar kalemiyle
Yüreklenince toplumlar tek bir selamıyla
Devrilmesin diye kaleler onun kelamıyla
Uzak diyarlara yollanmıştı o

Orhan Tuncay

Ozanların rüyalarında

Kaldırım kırıklarında süzülsem
Damla misali
Dalsam karanlıklarına mazgalların
Güneş semalarında görünsem
Yaprak misali
Yansam doruklarında rüzgarların
Yaşam oyuklarında bilinsem
Bir can misali
Kalsam rüyalarında ozanların

Orhan Tuncay

Ölüm korkusu

Yokladım ellerimle
Hapsimin sınırlarını
Duvara çizdim sızılarımı
Yazdım yazılarımı
Sızan ışığa göz kırptım
Açılan kapıyı yeniden çarptım
Kadere bıraktım umutlarımı
Nadasa bıraktım korkularımı
Fısıldadım dışarıya şarkılarımı

Varoluşa hapsettim kendimi
Belirledim rengimi
Yaşamaya mahkum ettim
Heybemdeki nefsimi
Korktum ölesiye ölümden
Yaşamaya hükümlenirken
Bulamadım dengemi

Uzayda var oldum
Zamanda var oldum
Her nefesle bir nefes soldum
Var iken yok oldum
Şallanırken bir ileri bir geri
Özgür sandım bu bedeni

Orhan Tuncay

Ölüm peşimdeyken

Gelen kurşunda adım yazılı yüzbaşım
Adresim kovanda asılı
Kel tepe, rakım beş yüz
Kara kuru kavak ağacı altı

Gelen kurşun çok hızlı yüzbaşım
Mezarım ağaç altında kazılı
Yatırın beni su kenarına, dümdüz
Gelen kurşunda kaderim yazılı

Orhan Tuncay

Ölüm varken

Anın uçukluğudur gölgelenen benizde
Istiraplar demliğinden süzülürken acılar
Sonsuzluk çaresizliği basılı bağrına
Ellerinden akıp kayan yaşanmış anılar

Yatağının başucunda titrerken bir kandil
Solan güneşlerde uykuya susar gözler
Karanlığı çöktü çökecek kış mevsiminin
Uzayıp kaçan yaşamla uzayıp giden sisler

Derin esintisi sarmalar şu bilinmezlerin
Son nefes dudakta adeta son kez dans eder
Kucağına alıp Azrail sararken bedenini
"Sen varken ölüm yoktu, ölüm geldi sen yoksun" der.

Orhan Tuncay

Ölümün ensesi

Ne altınları tarttım Karunların kesesinde
Ne ateşleri tattım volkanların zirvesinde
Ne buzullara battım soğukların nefesinde
Bendim boza pişiren ölümün ensesinde

Orhan Tuncay

Ömrümde

Demlenir üzüm suyu, şarap olur mahzende
Süzülür gözyaşlarım, ince fasıl, gönlümde
Şarap sensin, hüznün sensin, demlenensin o demde
Yaşam sensin, ölüm sensin, aşk sensin ömrümde

Orhan Tuncay

Ömrümsün

Yanardı yeşil köşkün lambası
Hava bir kararmaya görsün
Açardı gökte yıldız tarlası
Hele bir gün geceye dönsün
Titrerdi gönlümün sevdası
Mintanın bir köşeden görünsün
Öyle bir yaman kalp sancısı
Sen benimle süreceksin ömrümsün
Sen bitince, biteceksin ömrümsün

Orhan Tuncay

Ömrün

Günler günleri takip etse de
Mevsimlerin en güzeliyse de bahar
Sonbaharı da var, kışı da ömrün
Her batan güneşle, batan canlar var

Orhan Tuncay

Öyle bir aşk

Öyle bir aşktır bu
Sabahın parlak aydınlığında
Çöllerin çorak yalnızlığında
Göllerin berrak durgunluğunda

İmbikten imbiğe damıtılan
Gönülden gönle yalıtılan
Dudaktan kalbe akıtılan
Öyle bir aşktır bu

Orhan Tuncay

Öyle bir dolunay

Bir dolunay düştü hatıra defterimden
Şimdi soğuk ve yakıcıyken elimde.
Bir dolunay zaten nereye gitsem kalbimde
Bir dolunay sisler içersinde, gömülmüş kabrimde

Ateş kokan nehirlerde yüzenler nerede?
Dünden kalan şehirlerde gezenler nerede?
Hep kaybolan, ölümleri sezenler nerede?
Hayra yorulan düşleri ezenler nerede?

Onlar yokken altımda kalan gök kuşağı
Üstümde hiç doğmamış yıldız parıltıları
Onlar yokken önümde duranlar alaşağı
İçimden ağlarken dolunay mırıltıları

Orhan Tuncay

Öz Geçmişim

Yıllardan bir yılken dokuz yüz elli iki.
Haykırmış ışıyan dünyaya ORHAN bebek.
Su gibi akan otuz yıl başkentte
Büyütecek onu ağlayıp güldürerek.

Şanslıymış, eğitilmiş iyi okullarda
Başkentteymiş askerliğini bitirene dek.
Kendince biraz entel olmuş, biraz burjuva
Tırmanmış basamaklardan yükselerek.

Evlilik ona da Allahın emri
Kızı doğmuş ninniler bestelenecek.
Taşı toprağı altın, yedi tepeli şehri
Otuz yıldan sonra artık görmek gerek.

Kavşaklar yedi tepeli şehirde kesişirler
Verimli çağın yaşamı burada geçecek.
Umutlar, heyecanlar, mücadele ve öfkeler
Burada dallanıp, budaklanıp, gelişecek.

Yaş ilerledi mi ötesinden elliye
Olmaz birikimleri de mezara götürmek
Sarılmalı artık kağıda ve kaleme
Şiirler, yazılar kalpten dudağa dökülecek

İlerleyen yaşla olgunluk yeşermekte
Şiirlerle dolarken hızla ak kağıtlar
Kır saçlar geçen yıllarla kenetlenmekte
Selam olsun size gelecek yıllar

Orhan Tuncay

Özgürlüğe Çağrı

Benimle kaçır mısınız
Yalandan, dolandan, riyadan?
Uçar mısınız benimle
Uzaklara bu zavallı dünyadan? .

Cesaretiniz var mı sizin
Soyunmaya tüm rollerden?
Pişmanlık kalmamalı artık
Arkada bırakılacak kırılıp giden.

Yaşayalım mı beraberce
Düneye geçilmeden, yenilmeden
Gelecek ellerimizde olmalı
Asla bize "asla" denilmeden.

Öyleyse sevin kendinizi
Anlayın sevgisini tüm evrenin
Öyleyse barışın kendinizle
Barışın ki beraberce kaçabilelim.

Orhan Tuncay

Özledim seni

Evimi özledim
Tenini özledim
Özledim ellerini
Senin gülüşmelerini
Senin sevişmelerini özledim

Penceredeki güvercinimi
Sedirdeki kedimi
Evimin nefesini
Her şeyden önce seni
Gülen gözlerini özledim

Orhan Tuncay

Özlem

Uzarlarda olunca ben
Dalgalı mı düşünçen?
Hem gözden ırak yaşarken
İçin titrer mi özlem ile?

Özlemek ne kelime
Kor mu ne düşen içime?
Şen bilmezsin ama
Özlerim yanımdayken bile.

Orhan Tuncay

Özür diliyorum

Özür diliyorum aldığım nefesten
Çıkardığım en duyulmaz sestem
Şudan, topraktan, ateşten
Beni ısıtan güneşten

Özür diliyorum kendimden, senden
Sevip sevmediğim herkesten
Şimdi başka bir aleme göçerken
Özür diliyorum yaşanmamış günlerden

Orhan Tuncay

Palyaço

Hergün gösteride coşar
Mutlu mudur palyaço?
Neşe içinde çocuklar
İçin için ağlar palyaço.

Gösteri sürececek yine de
Herkes olmalı yerli yerinde
Gülümser acı kederine
Üzüntüyü saklar palyaço.

Şanki neşeyele dans eder
İçinde gizlenir bitmeyen keder
Gösteri böyle devam edip biter
Perdeyi sessizce kapar palyaço

Orhan Tuncay

Parlayan güneş

Duvarlara yazdı kelimini
Boyalarla aştı isyanını
Gecelere astı feryadını
Duvarlarla bütünleşti, özgürleşti o

Gökyüzüne saldı kuşlarını
Zulme karşı çattı kaşlarını
Yoksullarla paylaştı aşlarını
Tek yumruk, tek yürek, yoldaştı o

Mitinglerde bayrak oldu
Acılarla yandı, benzi soldu
Vur emriyle vakti doldu
Mezarından parlayan bir güneşti o

Orhan Tuncay

Pınar

Hani koş demiştin ya
Aşk pınarına
Hani iç deniştin ya
Kana, kana
Bense hala buradayım
İnansam da sana
Yüreğimi burkuyor pınar
Korkuyorum boğulmaktan
Anlasana!

Orhan Tuncay

Pis yedili

Pis yedililerdik her hünerimizle
Biraz oynar mıydık kaderinizle?
Dört kardeş, yedi dışında benzemez
Dolaşıp dururduk ellerinizde

Pis yedililerdik her pisliğimizle
Artık kabul edin ki siz de
El dağıtırdınız dört zalim kumarbaz
Hırs ışıltıları parlarken gözlerinizde

Pis yedililerdik siz gibi biz de
Toz konmamış olsa da temizliğinizde
Bizler ellerde gezgin, sizler hilebaz
Asıl puştluk sizin zihinlerinizde

Orhan Tuncay

Platonik

Hasretin kavuşmandan hoştu
Güzelliğın ürkütürdü beni
Sevişmeye cesaretim yoktu
İncitmeye narin bedenini

Uzaklarda mı kal desem
Benimle mi olsan belki
Gözlerimin içine gülersen
Utanıp kaçardım sanki

Senliktelik kalp çırpıntısı
Hayalin bir başka dertti
Anladım, aşkların en hası
Platonik aşk, en cömertti

Orhan Tuncay

Pusuda Ölüm

Sazlar sarıydı, sazlar sıcak ve ıslaktı
Genç adam yorgundu, gözleri çakmak çakmaktı
Puslu ovalar ürkütücü düşlerle bezenmiş
Göl adeta yorgun adam için kadife yataktı.

Şüngüsü, palaskası ve belinde matarası
İçten içe sızlayan yeni kapanmış yarası
Puslarla gizlenmiş düşmana kilitlenmişti genç adam
Yorgun düşlerde kavrulurken buğulu anısı.

Bir kurşun zıpkın gibi ayırdığında pusları
Kana bulayıp, kızartıp, daha da ısıtınca sazları
Bir çığlık yaşama takılı kaldı bulutlarda
Silip, süpüren, dümdüz eden tüm düşleri, korkuları.

Sıcak sazlar bile ısıtamaz göle sızan yaşamı
Bir eksik, bir fazla, bir rakam hayatın anlamı
Genç adam artık bir meçhul asker bir yerlerde
Onu tek adlandıran tahtaya çakılı nişanı.

Orhan Tuncay

Renklerin Dili

Yeşili dinlerdi suskun sessizliklerde
Tonlarını yudumlarken bir bardaktan
Belki de huzur içindi içindeki susuzluğu
Dinginlikle kucaklaştığı her zaman.

Mavi ulaşamazdı onun gibiler için
En derin sonsuzluğuydu enginlerin
Düşlerini gizlerken bu rengin ardında
Acısı damlardı ulaşamaz sevgilerin.

Kırmızı yanardı dinmeyen coşkunluğu
Saçlarını dalgalandıran haşin rüzgardı
İhtiras süzülürken yavaşça şakaklarından
O, dünyayı çiğneyip geçen kahramandı.

Sarı kelimelerle bezenirdi söylevleri
Saçılırken geçmiş ve geleceğin sırları
Fırtınalara karşı konuşuverirdi birden
Bilgiçlik taslayan büzülmüş dudakları.

Mor asasıydı kutsayan yabanıl yaşamı
Bilgelik türküleri söylerdi öylesine
Ve karıştırırken ebediyet ateşini
Yakardı esasını ateşin küllerinde

Renkler can verdi yaşamının her zerresine
Kah karardılar olumsuzluklara boğuldu
Renk cümbüşünden bir nefes çekti içine
Kah canlandılar tüm aydınlıklar onundu

Orhan Tuncay

Ruhlar

Bir kar yağıyor bir mezarlığa
Kapisından sızan derin bir yalnızlık
Ak paltosu altında buz kesmiş doğa
Acı hissetmez bu canlar, ölecek olan onlar artık

Bir kar yağıyor doğadaki canlara
Bir ağıt vuruyor görünmeyen camlara
Yeni bir gün doğuyor geride kalanlara
Hesap ruhlara yüklendi, verecek olan onlar artık

Orhan Tuncay

Ruhum

Musalla taşına musallat oldun
Öyle kolay bırakmam seni ruhum
İçin çekiyorsa bu senin sorunun
Hem ne olacak benim durumum?

Musalla taşıyla ilişki kurdun
Kurarken bana mı sordun?
Kurtulmak için debelenip durdun
Kaçamazsın içimdedir yurdun

Sonunda taşın üzerine kondun
Kefeni doldüransa ben oldum
Rivayetmiş ki ben de öldüm
Sebep sendin, sen musallat oldun

Orhan Tuncay

Rüya Benim

Uyku akıyor gözlerinden
İhlamur kokuyorsun
Başın yumuşak yastıklarda
Rüyanda bana gülüyorsun

Bahar esiyor üzerinden
Saçlarında ninni türküleri
Periler kapatmış göz kapaklarını
Sana sarılmadım diye üşüyorsun

Kim bilir kaç mevsimdesin
Kaç tren geçiyor bahçelerinden
İşte bak yanındayım
Şimdi rüya benim, uyuyorsun

Orhan Tuncay

Rüzgâr saçlı kadın

Rüzgâr saçlı kadın geçti penceremden
Elleri nemli, dudakları ıslak
Uzansam tutacaktım.
Ama saçları rüzgârdı onun
Ardından öylece baktım
Artık esintisinde yok olacaktım.

Orhan Tuncay

Saat

Hep çalardı duvardaki saat
Çalındı duvardaki saat
Şaşırdı duvardaki saat
Vurdu zamanı o saat

Bitti zaman olmayınca saat
Dönmez devran dönmeyince saat
Gitti gelmez gelmeyince saat
Yordu zamanı o saat

Çalar çalmaz, çalmaz oldu bu saat
Dünya bu ya sormaz oldu bu saat
Zaman nedir bilmez oldu bu saat
Sordu zamanı o saat

Bir varmış bir yokmuş bu saat
Ayarı da pek çokmuş bu saat
Zaman gelmiş çökmüş bu saat
Durdurdu zamanı o saat

Orhan Tuncay

Saat beşte

Dün geceydi saat beşte
Tam tamına saat beşte
Anlaşılmaz bir hevesle
Seni içtim bir nefeste

Dün geceydi ay kafeste
Sesler baygın, hepsi peste
Bir sen vardın saat beşte
Bir hal olduk tek ateşte

Orhan Tuncay

Saat on iki

Gece saatin on ikisi
Ya bu saat hiç geçmemeli
Ya da gelmemeli

Gece saatin on ikisi
Karanlıkların bekçisi
Saatlerin efendisi

Gece saatin on ikisi
Benim zamanım hangisi?
Benim zamanım on iki ötesi

Orhan Tuncay

Sabaha dönmeyen akşam

Yine boşandı yağmur, yine hüsrân
Bahçemde benim sıırsıklam koşan
Gözlerimin nemi mi, içimin ele mi mi
Sen misin yoksa içimdeki sel, taşan

Yine yaprak sarı, yine son güz sararan
Sensizliğin sessizliğidir beni saran
Hasretinle solan saçımın her bir teli mi
Gözlerimin fer i mi akşamla kararan

Yine sensizlik ölüm, yine ölümcül yaram
Bir sonbahar girdabındayken kafam
Kanayan kalbim sana aşkımin bedeli mi
Sabaha dönmez mi artık hiçbir akşam

Orhan Tuncay

Sahaflar

Oldukça sessiz, oldukça yalnız derince
Kumrular suskun dallarda güz gelince
Meydan çeşmesi ağlıyor biteviye kendince
Sahaflar açarken perdesini yine yeni güne

Dükkanlar göz kırpar meydandan öteye
Kitaplar hazırlanmış türlü müşteriye
İsteriz ki okunmasa da verilsin hediye
Sahaflar bağlıyor çünkü tarihi bugüne

Kimi eskinin derinliklerine batmış saklanıyor
Kimi uzun zamandır okunmamış yıpranıyor
Bu kitaplarla geçmiş dallanıp budaklanıyor
Sahaflar, akınca zaman, benzemiyor düne

Orhan Tuncay

Sahilde

Yalın ayak yürüdük sahilde
Dalgalardan sekerken el ele
Martılar bile susmuşlardı
Aşkımızı sayarken ayak izlerimizde

Yosun kokusu içimizi sararken
Denizin rengi yüzümüze vururken
Köpükler selam durmuşlardı
Aşk ateşi bağrımızda yanarken

Oysa solan gülle soldu aşkımız
Batan günde yoktu aşkımız
Martılar bizsiz kalmışlardı
Demek çıkmaz yoldu aşkımız

Orhan Tuncay

Saklambaç

Çocukluğumla saklambaç oynarken
Ay ışığıydı ruhumuzu besleyen
Ebeliğin uykusu ha bastırdı, ha bastıracak
Saklanılan kuytular kayarken gözlerimden

Özgürlüğün nefesiye bana yol veren
Saklı gizemleri gözler önüne seren
Bulutlar üstünden kayarken arardım
Bilmezdim, yaşamın özüydü sobelenen

Çocukluğumla küserken zamanla ben
Doğayla yoldaş ezgileri yitirirken
Hep gözüm açılmış sandım kendimi
Özgürlüğüm tıknefes, özü tüketirken

Orhan Tuncay

Saklanmalıyım

Gölgeme sığınıp saklanmalıyım
Ulaşmasın böylece acılarım bana
Dört nala uçarken korkularımdan
Savrulurken tasalarım dört bir yana
Kendime sarılıp aklanmalıyım
Gölgem henüz kaçmadan sabaha

Arkama dönüp te bir bakmalıyım
İrkilerek basarken taşa toprağa
Her parlayan gerçek gözümü yaktıkça
Yaslanmalıyım ardımdaki koyu karanlığa
Başım dönüp, gözlerim beni gördüğünde
Gölgemden de kaçıp saklanmalıyım sonsuzluğa

Orhan Tuncay

Sallandım

Bir gül deydi elime
Kırmızınla kavrulduğ, yandığ

Dudakların öyle bir kor
Ateşinin rengine aldandığ

Aşk da ateşten bir gömlekti
Sarıldığ, sarmalandığ

Rüzgarın savururken gönlümü
Sana varırken sallandığ

Orhan Tuncay

Sana Dair

Göklere teyelledim yüreğimi
Bir deli çiçek ilişti sağ yanına
Bir bulut kanaviçeydi altında
Umutlar salkım söğüt yukarıda
Silkindim açtım sonsuz gözlerimi
Solukladım kendimi derin bir nefeste
Ellerimle düzenledim tek, tek hepsini
Yer açtım yanımda umuda, bir de sana.

Orhan Tuncay

Sana Uzaklardan

Bir gemi almış senden beni
Köpüklü masmavi denizde
Kayarak uzaklaşan bir gemi
Bu gemi uzaklaştıran benden seni

Şimdi geminin ardında kalan
Sadece dalgalar köpük kopuk
Ağlıyorum ve kalbim kırık
Senden uzaklardayım artık

Yoksun yoksun sen yoksun
Yalnız bende kalan hasretin
Bağlandığım, canım gibi sevdiğim
Bir tanem, bebeğim benim

Orhan Tuncay

Sanatkarlar

Bir fırça darbesi usulca aşağıya
Hüznü süzüyor boyayla yanakta
İki damla göz yaşı iki adım yukarda
Yüzünden kara bulutlar geçen adamda

Bir keski darbesi kayarken sola
Mermer büst nefes alıyor ustasında
Taştaki gizli can dışarıya taşıyor
Gülümsüyor taştan adam tam o anda

Bir kalem darbesiyle koşuyor satırlar
Korkunun soluğu ensemizde adeta
Biliyoruz dehşetle açılmış gözleri
Korkuyoruz beraberce romandaki adamlarla

Ressamın fırçası göz yaşı olmuş akıyor
Yontucunun keskinde kuş sesleri şakıyor
Romancının kalemi dehşeti anlatıyor
Yaratmakta hepsi de ufak bir sezgi darbesiyle

Orhan Tuncay

Sandım ki oldum

Yanarken ateş oldum
Parlarken güneş oldum
Tek kendime eş oldum
Evrenin tozuyla doldum

Tadarken o an öldüm
Kanarken yaram öldüm
Doğarken yaşam öldüm
Gün dönümüyle soldum

Kendimden bana döndüm
Ufuktan yana döndüm
Ölüme beş kala döndüm
Kandım, sandım ki oldum

Orhan Tuncay

Sansın

Sözün bittiği yerde sen varsın
Dilin tutulduğu son noktasın
Kalbin çılgınca attığı andasın
Bırak gönül düştüğü düşte kalsın

Sen dillerden dökülmez halsin
Yazılar ardında gizli mealsin
Güneşsiz de parlayan hilalsin
Bırak aklım sensiz ben yok sansın

Orhan Tuncay

Saramadım

Bir alevdi
ellerin yanan.
Yakar mıydı bedenimi?
denemeliydim
geç anladım.

Bir ışıktı
gözlerin, parıldayan.
Daldım kurtulamadım.
Öyle bir derinlik
boğuldum
çıkamadım.

Bir hasretti
aşkın doyulmayan.
Sarmak istedim gönlümle
Gönlüm burada
sen uzaklarda,
saramadım.

Orhan Tuncay

Savaş ve ölüm

Bilmem kaç rakımlı
O bilinen tepenin ulu ağacına
Dayadı bedenini
Kuru ağacın boyadı bedenini
Atkısıyla sildi alın terini

Bilmem kaç rakımlı
O dumanlı tepenin bağrına
Elleriyle tutundu çökerken
İnliyordu göz yaşı dökerken
Yaşam bölünüyordu gün biterken

Bilmem kaç rakımlı
Bilmem kaç sahipli tepenin
Bilmem kaç dostun
Bilmem kaç düşmanla karşılaştığı
O bilinen toprağına yayıldı

Bilemem kaç rakımlı tepenin
Bilinen zafer çığlıkları
Bilinmeyen ölüm haykırıları
Silindi gözlerinin önünde
Bir yara filizlendi gönlünde

Bilmem kaç rakımlı tepenin
Vazgeçilmez bir mezar taşı oldu
Tepe mezar taşlarıyla doldu
Bilmem kaç rakımlı tepede
Bir korkak ya da kahraman daha öldü

Orhan Tuncay

Sayfalar

Dün sayfalara sığındım
Sıcacıktılar
Bazen acımasız
Yine de bana kucak açtılar
Dolaştım çaresiz aralarında
Kelimeler suskundu
Anlamlar ise neşe saçtılar
Dün sayfalara sığındım
Düşlerimle yoğruldu
Yoruldu
Duruldu
Konuştum
Söyleşirken kitap olduk
Ben ve sayfalar

Orhan Tuncay

Sefer

İnce, ince örüyorum kaderimi
Bir ilmek de sarmalıyor diğerini
Benim için ağ da bir, avcı da bir
Yaşayan da, hak eden de kefenini

Siga, siga topluyorum yelkenimi
Doya, doya anlıyorum değerimi
Benim için deniz de bir, toprak da
Tamamladım dünyadaki seferimi

Orhan Tuncay

Seher yeli

Düş peşime koş dedi seher yeli
Es, yanımda, es ıslık çalar gibi
Haykırılım göklere, sen deli ben deli
Göz yaşlarımız yağmur olsun çağlar gibi

Orhan Tuncay

Selam

Bir kelebeğin bir kanat çırpışında
Belki de
Bir insanın bir kaş çatışında
Kaçıp giden zamana selam
Belki de
Akan bir nehre selam
Belki de
Gelene selam
Gidene selam

Orhan Tuncay

Selam olsun

Selam olsun görenlere
Selam olsun bilenlere
Yolum ırak diyenlere
Kuru ekmek yiyenlere

Selam olsun tarlalara
Aç düşmeyen yaylalara
Selam olsun bu aylara
Çadır, çubuk yayanlara

Selam olsun ayanlara
Göle maya çalanlara
Yıldız gibi kayanlara
Beni adam sayanlara

Orhan Tuncay

Sen

Kadehe dolan her damlada sen saklıydın
İçime akıttığım her yudumda sen
Tabağıma konan mezede senli günlerin lezzeti
Meylerden aldığım her tadımda sen

Gönül ne mey ister ne meyhane diyorlar
Söylediğim sarhoş şarkılarımda sen
Arkadaşlarla gülüşüp ağlaşırken gecelerde
İçtiğim şaraplarımda, rakılarımda sen

Ciğerimi paralarcasına tüten sigaralarımda
Hayallerimi üflediğim dumanlarımda sen
Bağıma basıp söndürdüğüm ateşinde
Kendimle olamadığım zamanlarımda sen

Yalpalarken bir sarhoş sokak köşelerinde
Boğazımda düğümlenen çığlıklarımda sen
Bir gün öleceksem yalnız döşeklerimde
Benimle solacak çılgınlıklarımda yine sen

Orhan Tuncay

Sen olan sen

Öyle geçer zaman ki
Sen mi izliyorsun dünyayı
Belli değil
Dünya mı seni
Belli değil sen mi izliyorsun seni

Orhan Tuncay

Sen olduğum an

Kahkahalar dökülürdü dudaklarından
Seni her izlediğimde yudumlardım
Tenini koklardım açtırdığın baharlarından
Aldığım her nefes içinde sen vardın

Rüyalarımda koşan atların yelelerindeydin
Irmakların çağıldayıp coşan seslerindeydin
Aşkımın en yücelerinde, zirvelerindeydin
Benim ben değil, sen olduğum andın

Orhan Tuncay

Sen olmayınca

Sensiz soğuklar daha da zalim
Gün günden perişan olan halim
Yürümeye kalmışsa da mecalim
Sensiz sokaklar artık benim değil

Dünsüz yarınlar yitirdi anlamımı
Ben artık bilemem zamanımı
Neye yarar yaşamak her anımı
Vefasız yar artık benim değil

Doğan ayla parlayan o neşe
Yanan yürek, düşerken ateşe
Parıldayan gözler, bakan güneşe
Yaşadığım diyar, artık benim değil

İklimim değişir sen olmayınca
Gözlerim kararır gün dönmeyince
İçerim daralır sen sevmeyince
Beni ben yapan ayar, artık benim değil

Orhan Tuncay

Sen varsın

Dokunduğum mintanında sen varsın
Yarım bıraktığın tütününde
Saç fırçalarında, elbise fırçalarında
Fırçalarında sen varsın anımsadığımda

Evde soluduğum havada,
Sokakta esen fırtınada
Sevda gibi huysuz ve tatlı kadında
Yazımda, kışım da, baharımda
Akıttığım kanımda
Bir gün solacak yaşamımda
Yaşandıkça sen varsın

Orhan Tuncay

Sen ve Ben

Ne sen beni anladın, ne dinledim ben seni
Yoğruldu dram oldu, oynanan bu komedi
Söküp atmak imkansız bağırdaki hançeri
Çöle gömdük sevgimizi susuzlukta yanarken

Ne gözlerde fer vardı, ne gönülde sıcaklık
Buz kestik ikimiz de dönülmez yoldayız artık
Acıyınca kalplerimiz kurtulacağız sandık
Buzla ördük sevgimizi sıcaklığa kanarken

Ne benlikten kurtulduk, ne sevgiye başvurduk
Kendi yolumuzu tuttuk başımıza buyruk
Bizler bilinmez kavşağın ufkunda kaybolduk
Yerde gördük sevgimizi yolumuzu ararken

Ne sen bana yar oldun, ne ben oldum bahtiyar
Dolu dizgin koşarak, ezip geçti bizi yıllar
Öfke ateşidir, kırık kalpleri hızla sarar
Küle verdik sevgimizi nedenini sorarken

Orhan Tuncay

Sen, Şarkılarda Söylenen

Yağardı yeşil vadime yağmurlar
Sardı mı şu gönlümü gülümsemen.
Çatlamış dudaklarım sızlardı
Korkardım, ya bir gün hiç gelmesen.

Sıcak gecelerimin meltemiydin
Çisentisi, kurursa toprağımın.
Yaşam yönüm, var oluş amacımın
Açmış bahar çiçeğiydin yaşantımın.

Yokluğun şimdi bir düş rüyası
Puslu kabuslarda görülen
Sen içimdesin, ruhumdasın hala
Sen, veda bile etmeden giden.

Artık, kuru çölüm bir düştten çok gerçek
Karanlık, görünmeyen ufkun sonu.
Kulaklarımda, eski şarkılarda söylenen:
'Hiç ayrılamam derken kavuşmak hayal oldu.'

Orhan Tuncay

Sendeki uzaklar

Sardım sarmaladın gönlümde seni
Şararıp düşerken zavallı yapraklar
İçerdim kırık kadehlerde derdimi
Kuruyup çökerken kıraç topraklar

Parçaladım, kırdım sende atan kalbimi
İçime aksın serinletsin diye ırmaklar
Kaldırım taşları boyunca serdim kendimi
Yakınlaşır belki sendeki uzaklar

Orhan Tuncay

Senden bana kalan

Dilimde paslı bir yalnızlık tadı
Ya da kekremsi tuzu denizlerin
Bir ince hıçkırık bir tel boğazımda
Kalbimin sızısı bilmem ne kadar derin
Bana kalan hiçlik, karanlık, sensizlik
Bana kalan sessizlik ve yakıcı gözlerin

Orhan Tuncay

Senden Gelsin

Bir şeyler ver bana yalnızlığımla paylaşayım
Acımtırak boşluğumu onunla tatlandırayım
Bir tek sana ait olmalı bana vereceklerin
Beni, yalnızlığım ve bir parçanla tamamlayayım.

Vereceğin, umut, neşe ya da sevinç olsun
Ruhumun derin karanlığını bu ışık doldursun
Yalnız zindanlarımda parıldasın gülen yüzün
Yalnızlık ürpertisi böylece sararıp solesun.

Olumlu duygular artık sende de yitikse
Halin benim gibi perişansa, bitikse
Acılarını ver o zaman, ver bana hüznlerini
Yalnızlığım daha çok acısın onlarla birlikte

Bir tek senden gelsin isterim gelecek olan neyse
İstirapça, umutsa, umarsızlık, ya da neşeyse
Yalnızlığım ancak böyle huzura kavuşacak
Senden gelsin yeter ki, gelecek olan ölüm olsa bile.

Orhan Tuncay

Seni ararken

Dar geçitlerden geçtim bulmak için seni
Derin kuyulara baktım, aradım hayalini
Sıkıldım, daraldım, içim acıdı diyemem
Ama çok özledim, sesini, kokunu, tenini

Peremin glgelemişti resminde yüzünü
Yokluğun glgelemişti sensiz geçen her günü
Ben sensiz yaşarım, var olurum diyemem
Sensizlik hançeri bağrıma saplı, tadarım lm

Orhan Tuncay

Senle solan ayım

Esrik birkaç solfejin
Haykıran tınısıydın
Tuşlardan kalbe akan
Aşkımın şarkısıydın

Yalnızca bir günün değil
Ömür çağı hayranıydın
Yalnızca gönlümün değil
Ruhumun sultanıydın

Kuytumda açan çiçektin
Derdimin has dermanıydın
Dünden akan gelecektin
Oluşumun fermanıydın

Doğan günde kokan sendin
Güneşim mi ayım mıydın?
Yaşamımın son nefesi
Senle solan ayım mıydın?

Orhan Tuncay

Sensiz

Hani kavun beyaz peynirsiz olmazmış
Rakı, tadıyla yudumlanmazmış mezesiz
şarap kadehte olmazsa balık doyurmazmış
Sen olmayınca, sofralar şaşkın, çaresiz

Sen olmayınca içki kadehe akmazmış
Işıklar donarmış, salonun lambası fersiz
Kadehe uzanan el öylece kalır kalkmazmış
Yine akşam çöküp perde kapanırken sensiz

Orhan Tuncay

Sensiz kış akşamları

Yeller dudaklarımdan alsın zehirli sözcüklerimi
Yağmurlar yanağını ıslatsın yakan gözyaşlarımla
Kaybetme korkularım en yüce dağlar ardına sığınsın
Şimşek olup çaksın öfkelerim sensiz kış akşamlarında

Orhan Tuncay

Sensizliğin Ötesi

Dalgaların mı bana böyle vuran?
Köpüklerin mi aşan şakaklarımdan?
Bir uçsuz okyanus derinliği gözlerin
Dudakların o suların kekremsi tadından

Issız adaların sessizliği suskunluğum
Senin hasretinle beslenir susuzluğum
Yaprak yaprak açarken baharda ellerin
Sonsuzlukta berraklaşır sonsuzluğum

Dün yine bilmem kaç bin kere düşündüm seni
Dün yine bilmem kaç bin kere sarstın bu bedeni
Dün yine bilmem kaç bin kere şimşekler çaktı
Kavruluşumun bilmem kaç bin kez sendin nedeni

Bilinmez kuytu suların parlaklığında yanan gemisiyim
Okunmaz öykülerin sayfalarından taşan delisiyim
Yağmurlar eskisi kadar ıslak yağmıyorsa artık
Kurumuş topraklara gömülesi, sensizlik kölesiyim

Orhan Tuncay

Serde yaşılık var

Terlettin beni kızgın güneş
Yıprattın bedenimi zalim rüzgar
Aşılmaz oldunuz dağlar
Sizi görende içim sızlar
Sararıp süzülen yapraklar

Şusuzluğum dinmez artık
İnmez sırtımda oynaşan ağrılar
Yürüdüğüm yol görünmez artık
Kulaklarım duymaz, sesim çıkmaz
Başım ağır, serde yaşılık var

Orhan Tuncay

Serin akşamların yeli

Serin bir serzenişidir bu, sonbaharın
Esintisi mi solan rengin yakarışların?
Belki bir kucaklaşma yaşamla güz yelinde
Asıl olan hüznüye de gelecek akşamların

Dünle hesaplaşsak da soğuk sonbaharda
Birazcık takılı kalsak, boğuşsak yaşamla
Dün, gizemli tülüyle, bırakalım sarsın bizi
Ayaklarında sallasın, avutsun anılarla

İşte soğuk, akşam ve yaşamın derin kuyusu
Gelip öptüğünde bizi sonsuzluk uykusu
Bırakalım serin akşamlar yeline kendimizi
Ayaklarımızı bağlamazken dünün korkusu

Orhan Tuncay

Sessiz Tabiat

Öylesine sessiz ki
Bir zamanlar kahkahalarla gınlayan
Bu yerler
Öylesine mahzun ki şu dala konan kuş

Hakim olmuş sükut
Öylesine ki
Herkesin kalbine dolmuş
Mahzun bırakmış herkesi

Bir zamanların neşe dolu insanları
Öylece kalmışlar dilsiz
İstememiş kimse konuşmayı
Herkes öylesine halsiz

Ne su şırıltısı kalmış
Ne bir kuş sesi
Susmuş ağaçların hışırtısı
Donmuş güneşin parıltısı
Kalakalmış herkes her şey
Öylesine mahzun, sessiz

Orhan Tuncay

Sevgi damlası

Bir yudum sevgi damlası kadehimde
Sıcaklığının yumuşaklığında gönlüm
Aşkımızın tümcesi kazılı kaderimde
Ömrünün kare köküne gömülü ömrüm

Rüzgar gülü hafifliğinde salınır kalbim
Şevdalı esintilerde uçar kuş misali
İçime sular serpse de yakan ateşin
Sensizliğin düşüncesiyle bin kez ölürüm

Orhan Tuncay

Sevgi de Var

Dün gece sesini duydum
Hülyalar var nefesinde
Hayaller var, gerçekler var
Sevgi de var bu sesinde.

Bülbül bile mutlu olmuş
Aşkla dolmuş, ötmüş, coşmuş
Hayaller var, gerçekler var
Sevgi de var bu sesinde.

Dün gece seni yaşadım
Bülbül öttü ben ağladım
Hayaller var, gerçekler var
Sevgi de var bu sesinde

Orhan Tuncay

Sevgiler kucağı

Derinliğinde gizlisin yamaçların
Yıldızlar gözlerinde çok farklılar
Ay ışığı parlayan siyah saçların
Göremediğim karanlıkta saklılar

İnci taneleri akıtırken göz yaşların
Her bir nefesinde koştururken atlılar
Bir kelimimle çatılırken kaşların
Bakışların yine de baldan tatlılar

Şiircesini sende yaşarken aşkların
Kısa da olsa hasretlerin içimi yaktılar
Pırlanta misali gönül köşklerin
Gönlünden kopup kalbime aktılar

Güneşten de parlaktı gülüşlerin
Beni biteviye peşlerine taktılar
Sonsuzluğumda saklanırken düşlerin
Beni sevgiler kucağına bıraktılar

Orhan Tuncay

Sevgili

Herkesin bir sevgilisi varmış
Bana ne!
Benimkisi yegane,
Bir tane.
Evli evine köylü köyüne
Sevgilisi olmayan
Bilmem ne deliğine.
Bilmeyene haber saldım
Benim sevgilim şahane
Herkes takmış bir sevgili
Koluna gönlünce
Ben yerleştiririm onu gönlüme
En derine.
Aşk sardı mı bacayı
Söz bahane, söz bahane.
Herkesin sevgilisi kendine
Benimkisi bende
Taptaze.

Orhan Tuncay

Sevgilimin adı

Siyah sis etrafa dağıldı usulca
Belki de uzaklaşan kargalardı
Sevgiler kanatlanırken içimde
Belki de akşam sabaha vardı

Puslu düşlerde bir ışık yanarken
Dinmeyen bir aşk yarası kanarken
Dallara ötmeyen kuşlar konarken
Belki de güller soldu sarardı

Bir ümidim vardı biliyorum
Şerbetten de bal tadı vardı
İlk nefeste tatmayı diliyorum
Sevgilimin adı ilkbahardı

Orhan Tuncay

Sevgiliye eşitleme

'Diyorlar kül olmaz ateş yanmadan,
Denizler durulmaz dalgalanmadan'

Bakıp kendine düşlere dalma

'Güzelliğın (de) on para etmez
Bu bendeki aşk olmadan! '

Orhan Tuncay

Sevgimizin kutsal mabedi

Sar yreğimi ısıt elinle
Kandır beni, ayart tatlı dilinle
Salla beni, ninnilerinde uyut
Baş tacı yap en tatlı emelinde

Tazele şu güzel gülüşlerini
Anlat çok derin aşk düşlerini
Masalların ocağında avut
Yok say bensiz yaşam bilişlerini

Bir bebek gibi sev, besle beni
Aşkınla sar savunmasız bedeni
Gönlünün kuytularında büyüt
Sevgimizin kutsal mabedini

Orhan Tuncay

Sevginin baharında

Yaşanmışlığım vardı sevginin baharında
Arınmışlığım gözlerinin pınarında
Kırılmışlığım öfkenin dalgalarında
Erimişliğim aşk ateşinde, kucağında

Sensizliğim vardı senin her uzağında
Ben, bir bendim en güzel yanağında
Sen bendin yanımda, ben sendim ağında
İzin takılı kaldı ömrümün her çağında

Orhan Tuncay

Sevmeye Kıyamadığım

Maviyi damıttım gözlerinden
Berrak denizlerin derinliğıydi geride kalan.
Salkımlar topladım sarı saçlarından.
Ekin tarlalarını gördüm rüzgarda salınan.

Resmettim hilali boyayla siyaha
İki adedini serptim gül yanak üstü
İndirdim mehtabı hüzünlü geceden
Düşündüm, yoksa ay yüzlüm küs mü?

Güzel nazlı olur derdi bilenler
Gülücükler nakşettim ben yine de
Nazik yanak sararıp solmasın
Hüzne dalmasın, bu hüzünlü gecede.

Bal damlası damlattım çiçek özlerinden
Meyvelerle donattım solgun dudağını
Baharın ılık meltemiyle uçurup can kattım
İpekten öpücükle ördüm ruhunu saran kaftanını.

Özlemimle doyurdum doyumsuz ruhunu
Onu derin kuyularımda saklayıp korudum
Dört mevsim dudaklarda fısıldanacak olan
Buğulu adını, raks eden mısralarımda yoğurdum.

Orhan Tuncay

Sılaya Mektup

O kırları ovaları dağları
Geçirdiğim o en güzel çağları
İçindeki üzümüyle bağları
Özlüyorum, özlüyorum

Evde sıcak tüten sobamı
Yavuklumu anamı babamı
Benim küçücük obamı
Özlüyorum, özlüyorum

Koyunları davarları
O bembeyaz karları
Haşmetli sonsuz yarları
Özlüyorum, özlüyorum

Sütten çıkan dumanı
Ahırda duran samanı.
Küçük köpeğimiz Yamamı
Özlüyorum, özlüyorum

Bana mektup yazanı
Kardeşlerim Aliyle Hasanı
Her şeyiyle canım vatamı
Özlüyorum, özlüyorum

Orhan Tuncay

Sıram gelmişti

Saat düştü, zaman parçalandı
Ebediyete doğru
Mekan uzadı sallandı
Sabah dönüşürken akşama
Güneş karanlığa doğdu

Gölgeler uzadılar beşer, üçer
İçimin susuzluğuna su serptiler
Yangınları tutuştu gökyüzünün
Yıldızları düştü birer, birer
Dağların engin tepeleri bulutlandı
Beşik gibi sallandı denizler

Durgun, sessiz ve dingindi ilahlar
Arkadan patlayan fırtına misali
Ard arda ateşlendi çekilen silahlar
Ova büküldü, hazırladı mezarlarını
Kırmızı akar oldu ırmaklar

Zamanı, mekanı sıfırladım
Kendimi, kendi içime çektim
Dünyayı derleyip toparladım
Bir kenara koydum özenle
Sıram gelmişti, nasılsa gidecektim.

Orhan Tuncay

Sıraya giren şiirler

Şiirler sırasızlıkta sıraya girmişti
Baktım yoktu oralarda seninki
Belli, saklanıyor kuşku bulutlarında
Görünür sanırım gelince vakti

Benimkinin iki gözü iki çeşme
Irmak, göl, büyük tufan ne kelime
Mısralarımın dili tutulur, içi burular
Düşünce böyle şaşkın aşkın eline

İte kaka sıraya soktular şiirleri
Övgüler düzdü, sopa kullandı kimileri
Sağdan baktım, soldan dolandım
Yoklar, yolda mı düşürdüm benimkileri

Orhan Tuncay

Sırça köşk

Kurulsa sırça köşkü gönlümün
Yarenler raks etse benden içeri
Serilse tenimde lezzetleri ömrümün
Titrese derinden gönlümün telleri

Varolsa benliğim sonsuz senliğinde
Açılsa yanakta sevginin gülleri
Dönülmez bir ufkuñ enginliğinde
Savrulsa sırça köşkümün külleri

Orhan Tuncay

Sırılıklam

Düz çizgilerdi
Yaprakları tek, tek açılan
Düz bir kitabın
Her sayfasında
Aşkımız

Yuvarlandı kitap
Yere düştü islandı
İşte o an aşkımız
Sırılıklamdı

Orhan Tuncay

Sızı

Heves uçucudur derlerdi gelip geçen
Zamanınsa su gibi aktığını gördüm ben
Şu sızı geçmiş gibi geldiyse de bana
Hep yokladı yaşam boyu derinden

Orhan Tuncay

Sil gözlerinin yaşını

Sil gözlerinin yaşını meleğim
Gözlerinin incileri sende kalsın
Sende kalsın kalbinin pırıltıları
Batan güneşler sende uyansın

İncitmesin seni sabahın pusu
Gönlümün çıraları senle yansın
Bilirim serinleten sensin ruhumu
İnce, ince yağın yağmurlardansın

Orhan Tuncay

Siper

Rüzgara karşı mı duruyordum?
Bağrıma kazılmış bir siperde?
Uzakta bir köpek mi uluyordu?
Rüzgar sesi miydi esen her yerde?

Oysa sipere kazılan benim
Uğuldayan kurşun sesiydi tepelerde
Siper benim, haydi gelin kurşunlar
Vurun beni ölüm varsa kaderde

Orhan Tuncay

Siyah beyaz

Siyah beyaz kapatın bu akşamı
Çekilen perdeler gölge yapmasın
Bulutlar soldursun parlayan ayı
Yine bu akşam yalnızlıklardasın

Kırpışan yıldızlar gözünü almasın
Süzülsün karanlık sabaha kadar
Bir tek içinin fersiz alevi yansın
Beyazdan siyaha dönerken akşamlar

Orhan Tuncay

Siz de mi?

Ağlayan yağmur, esen rüzgar
Memleketimden haber mi var?
Yorulup dolanıp düşünce kar
Siz de mi bitip kapandınız yollar?

Odumdan, ocağımdan uzaktayım
Yuvamın sıcağından uzaktayım
Tatlı bir düş kucağından uzaktayım
Siz de mi kanatlı yalandınız yıllar?

Orhan Tuncay

Sokaklar

Sokak ağır, taş gibi ağır
Sis akıyor derin mazgallarından
Sokak duyarsız, küp gibi sağır
Kaldırımlar ürperecek saklı masallarından

Sokak yakalar, bırakmaz adamı
Kavrar ürkek adımlarından
Sokak gecelerle kapar kapılarını
Kişilikler silinir tanımlarından

Sokak anlamaz kuralları, üstünden çizer
Yol verir yaşama ruh zindanlarından
Her köşe başı bir bilinmeze döner
Yalnızlık koşturur şehir sokaklarından

Orhan Tuncay

Son Damla

Derlediğim son gülüm bahçemde
Son noktam yazılmayan güncemde
Söyleyemediğim tüm sevgiler
Ağızımdan dökülmeyen hecemde

Şorduğum sorular aşka dair
İçtiğim içkiler meşke dair
Kalemimden damlarken son damla
Taşan, gönlümdeki köşke dair

Orhan Tuncay

Son kış

Oysa ben bahar gelir sanırdım kıştan sonra
Bu yüzden dayanırdım kara ve yağmura
Yazık ki bu benim son kışım olacakmış
Yeni baharlar, baharlar bekleyen başkalarına

Orhan Tuncay

Son Yolculuk

Bir yerlerden gelen bu ses.
Beni çağırmakta o yere
Bir fısıltı çınlamakta kulağımda
Gitme vakti geldi diye.

Gözlerimde tlden bir beyazlık
Etrafımda hoş bir karanlık
Tükeniyor tüm yaşam artık
Ardımda kalmakta bu çile

şarkılar mı çınlamakta?
Bülbüller mi şakımda?
İçim huzurla dolmakta
Sevgili dünya gle gle.

Orhan Tuncay

Söğüt

Söğüt suya doğru eğilir
Sular iki yana çekilir
Yaprakları hep dökülür
Büker belini yavaş yavaş

Mahzun durur söğüt hep
Var mı buna bir sebep
Sudan mı ummakta medet
Suya yönelir yavaş yavaş

Orhan Tuncay

Söz geiremedim

O kadar alingan değildir dedim kendime
Dayanmalıydı gelen günlere
Gülümsemeliydi geçen dünlere
Denedim söz geiremedim kalbime

O kadar kırılğan değildir dedim kendime
Solmamalıydı açan goncalarda
Kavrulmamalıydı yanan sancılarda
Denedim, söz geiremedim kalbime

O kadar çekingen değildir dedim kendime
Kapanmamalıydı derin dalgalarına
Şaşıp kalmamalıydı kendi algılarına
Denedim söz geiremedim kalbime

Orhan Tuncay

Sözcükler kalpazanı

Ben sözcükler basan kalpazan
Yazdıklarımın hepsi yalan
Sözlerim uydurmaca
Sen de dinle, sen de oyalan

Atalarım anlattı doğayı eğiltmeyi
Büyüklerim öğretti sembolleri diriltmeyi
Bense biliyorum olmayanı dinletmeyi

Ben yalanı sözcüklerde basan
Ben kafamdaki kitapları yazan
Bu sembollerle kandırdım hep
Sen de dinle, sen de oyalan

Orhan Tuncay

Susar

Neyler üflenirken inceden
Alemde sesler susar
Devran dönerken niceden
Alınan nefesler susar

Gündüz beklenirken geceden
Ötüşen kuşlar susar
Ömür dökülürken günceden
Zamanı dolmuşlar susar

Orhan Tuncay

Sürgün çelişkisi

Bir dal sürgün veriyor yeşil vadide
Yağmur bin bir bereket yağıyor ağaçlar el çırparken
Bir yaşam yeşerip filizleniyor doğan günde
Tabiat uyanıp da gelen bahar için kalkarken

Memleket bir sürgün daha veriyor yeşil vadide
Sürgün, küfredip, yağmur altından kaçarken
Zor bir yaşam, arıyor kaderini bir yerde
Yollar çamurlanıp, sürgünü dibe çekerken

Orhan Tuncay

Sürüklenenler

Bir derin nefes çabasındaydı yolcu
Boğazında düğümleñip dolandıkça soluğu
Koşup durduğu yoldan bir geriye baksa
Bir görebilse akan şu "uzun ince yolu"

Derler ki "akan ırmakta bir kez daha yunulmaz"
Bu bir yolculuk sonu gelmeden tam durulmaz
Bilmesek de halimizi giderken gündüz gece
Bir soluk bile almazsak yaşam freni tutmaz

Bu akıntı böylece sürükler zavallı bizleri
Bizim rüzgarımız süpürür arkadaki izleri
Ey yolcu, nefeslen, bir dön de bak arkana
Bak da şimdi fark et yaşanmamış olan günleri

Orhan Tuncay

Şafak bebek

Bir bebek ağlıyor ana kucağında
Ninnisi söylenirken günün şafağında
Bir bebek, bir çığlık, bir ses, bir nefes
Belki de alın yazısı minicik alnında

Bir gün doğuyor size, bize, hepimize
Güller coşuyor bebeğin dudağında
Bir yelken açıyor yaşam engin denize
Bir bebek ağlıyor, oysa daha ilkbaharında

Orhan Tuncay

Şafak valti

Şafak mahmur gözlerini ovuyor
Köpekler arzı endam etmiyor artık
Onlar hadlerini biliyor
Sokaklar şimdi yarı karanlık

Sıra horozlar senfonisinde
Sabah lambasında takat kalmamış
Çöpler toplanmış mahallenin gerisinde
Güneşten taç giyecek Bebek, Kalamış

Sen uyuyorsun yatağında, öyle masum
Rüyalar zihninde bir, bir sıralanmış
Birazdan sokaklar telaşlanacaklar, malum
Sen de gözlerini ovacaksın yarı aralanmış.

Orhan Tuncay

Şair

Yaşamın tozunu silip üfledim
Altındaki şiire vardım
Düşünüp kendimi dinledim
Şiirle derin akan sulardım

Ak kâğıtla sevgili kara kalem
Hem coştum, hem düşünüp kaldım
Bin bir anlam taşır tek bir kelam
Şair değil, şiir olan bir hâldim

Orhan Tuncay

Şairin düşleri

Atlılar geçer düşlerimden
Gece olduğunda
Davullar gümbürder
Işıklar solduğunda
Bir destandır yazılan
Aldığım her soluğumda

Ezgiler akar gözlerimden
Yaşlarla doluğunda
Bülbüller de susar
Hazan kuşu konuğunda
Güneş bile doğmaz olur
Yüce dağların doruğunda

Coşkular taşar ellerimden
Ellerim yandığında
Göz gözü görmez olur
Sisler alçaldığında
Umutlar dantel dokur
Kızların çeyiz sandığında

Yaşam böyledir işte
Gecenin karanlığında
Gönül düşleri heybemde
Gölgeler günün sahanlığında
Şair şaşırarak haykırır
Bam teli tınladığında

Orhan Tuncay

Şairin ölümü

Şiirler de tükendi
Mısralar yorgun artık
Kalemler ele küsmüş
Harf, harfe dargın artık

Kağıtlar düzgün değil
Cümleler dingin değil
Şairim engin değil
Zihinler solgun artık

Akmaz olmuş dizeler
Uyaklar kaçır gider
İlham veren periler?
İlhamlar durgun artık

Şair uykuya yatmış
Sonu sonsuza katmış
Şiiri yaşarken tatmış
Yaşamlar ölgün artık

Orhan Tuncay

Şairin Sonbaharı

Önce güncesinin kapağını açtı yavaştan
Sayfalarında esen bir kez daha sonbahardı
Eylül hüzünleri döküldü kırıışmış yanaktan
Yaz günlerinin haber vermeden bittiği andı

Bir derin denizi çekti içine, bir ulu ormanı
Sürükledi geçmişî sayfalarına yeni baştan
Dingindi, sorgularken hızla akan yaşamı
Bir tutam koparttı çok uzaklarda kalan aşktan

Her mevsimle esen duygular da şahidiydi
Yine de kahroldu bulutlara, uzayıp kararan
Geçmişin, geleceğın, sonsuzluğın şairiydi
Son kez baktı kapağa, sayfasına doğru kapanan.

Orhan Tuncay

Şairsin

Şu köşeye kazı şiirlerini
Gözyaşlarını saliver gitsin
Mısralar tel, tel dökülürken yüreğinden
Kahramanlar uçuyorken ellerinden
İşte sen şiirdeki o yiğitsin

Gizleme, ışık alsın şiirlerin
Gönlündeki pus perdesi silinsin
Nağmeler kopup giderken senden
Ya da hasretle titrerken beden
İşte sen dibine kadar şairsin

Orhan Tuncay

Şarap

Her nefeste ölür her nefeste yeniden coşarsın
Üzüm şaraba dönüşür billur kadehte tadarsın
Maksat kafa bulup, sarhoş olmak değil
Maksat yaşamak, her kadehte yeniden yaşarsın

Orhan Tuncay

Şarap keyfi

Şarap şişeden kırmızı aktı
İşte o an durdu zaman
Dudaklar bal şerbeti tattı
Ruhun iksiriydi damlayan

Ne an kaldı ne anılan
Kadehler kulaklarda çınladı
Hiç durmaz sanılan
Düşünceler durakladı

Bir kadeh diğerini izledi
Yudum, yudumu akladı
Gece sabahı gizledi
Sabah, keyfi kucakladı

Orhan Tuncay

Şarkı

Nağmelerin dökülsün
Dudağından kalbime
Ey sevgilim sen bana
Şarkılarını söyle.

Dinleyeceğim seni
Hiç usanmayacağım
Şarkılarını her an
İçimde duyacağım

Orhan Tuncay

Şaşı

Laf lafı açtı
Laf kapıyı açtı
Düşüncelikler ağızından kaçtı
Belki etrafa neşe saçtı
Kimilerinin de tadı kaçtı
Bilmem ki şimdi saat kaçtı
Konular çok anaçtı
Gel gör ki erkelere sataştı
Birden ayaklarıma dolaştı
Söylenenler boyumu aştı
Tümcelerim defterden taştı
Dokuduğum ince kumaştı
Koyunca noktayı, kelimim şaştı

Orhan Tuncay

Şehirden Uzak

Dağların kokusu benliğimde
Nefes alıyorum derin derin
Yaşıyorum ben gönlümce
Kırlar, ovalar, çiçekler benim.

Kah tren düdüğü sessizliği bozuyor
Kah bir kuzu yavrusu koşuyor
Gökyüzü masmavi, gülüyor
Kalmıyor benim gamım kederim.

Çoban kavalları iniyor uzakta
Şürüler su içiyor ırmakta
Köpekler neşe dolu bu sabah ta
Tatlı tatlı gülümsüyor çoban Selim.

Güneş ışıkları parlarken derede
Kıyıda söğütler eğilmiş yere
Buzağılar gömülmüş çimene
Söleyin burada hüznü kim?

Meltem rüzgarı mı şapkamı uçuran?
Yeşil doğa mı beni çağırın?
Ne arayan var beni ne soran
Gönlümce rahatım, burada sevdiklerim.

Orhan Tuncay

Şehit

Bir öpücük üfledim gökyüzüne
Kalbimi açtım kan çiçeklerine
Ninniler söyledim doğmamış çocuklara
Kendi toprağımı kokladım kendi elimle

Bir kurşun sağımda, diğeri böğrümde
Soğukluğu hissederken ölümden
Elveda olmayacak yarınlar
Elveda silahım, yatan önümde

Mavi gökyüzü artık içimde
Yazılmamış mektuplar sağ cebimde
Zor gelse de geride kalanlara
Şehit oldu yazacak yarın kabrimde

Orhan Tuncay

Şehrin gürültüsü

Şehrin gürültüsü kor
Kulaklarım yanıyor
Bağırırken külhan beyler
Kornalar tırmanıyor

Şehrin gürültüsü kar
Beynime yağıyor
Uşütüyor huzurumu
Parçalarımı yığıyor

Şehrin gürültüsü zor
Beni sorguluyor
Suçlusu ben miyim?
Beni neden yoruyor?

Orhan Tuncay

Şevrole

1952 numaralı koğuştta sürdüğüm Şevrole mi?
Eski püskü müydü, bana mı öyle geldi?
Çağın en iyisi dediler annem babam
Bilmem belki de artık klasik bir modeldi.

Papyonumu bağlarken, hocam kalk ayağa dedi,
Yaz tahtaya adını numara 1957
Hızla değışirken benim için ortam
Bir kuyruklu yıldız rüyalarımından geçti

Sahanın ortasında yıldız futbolcu tanıdığım biri
Sallıyorum ona doğru elimdeki raketi
Bir fırtına ortasındaki yelkenli gemi yaşam
Rüzgarla sallanıyor stadyumda bir geri bir ileri

Anlamadım desem de başıma gelenleri
Anlayan varsa atsın üstündeki yükleri
Bu şiire yüklenebilmişe bir anlam
Artık rahatça sürerim sonsuza Şevrolemi

Orhan Tuncay

Şeytan Üçgeninden Notlar

Şeytan üçgeninde yaşıyordu
Üçgende her şey yutulurken
Öğütölmüşleri ruhunda taşıyordu
Vicdan eşiginde diller tutulurken

Şeytan üçgeninde yaşıyordu
Lağımlar derini sarıyorken
Yakıcı yangınları aşıyordu
Kalbi cehennemi yarıyorken

Şeytan üçgeninde yaşıyordu
Kirli elleri kirle yoğrulurken
Kaderler boşluğa koşuyordu
Yer altı, yer altında boğulurken

Orhan Tuncay

Şeytanla sofraya oturan

Masaya uzun kaşıkla oturdum
Şeytan karşıda kısaldı
Kaşığı çorbaya uzattım
Hay şeytan kaşık elimde kaldı
Elini ver çekişelim dedim
Elimi çekti benden aldı
Şapkayı ona ters giydirsem
Dediysem de gözüm karardı
İyi huyluymuş cehennemi seçti
Seçti de dünya bana kaldı

Orhan Tuncay

Şiir yazmak

Karanlıkta kıpırdayan kelimeleri duydum
Dökülmek istiyorlardı birer birer
Önce kendim olup onlara yol verdim
Ardından harekete geçti kelimeler

Uykudan uyanıp bir kağıt buldum
Zihnimden sıçrayanlar üstüne döküldüler
Bir yazdım, bir düşündüm, bir durdum
Kaçarken bazıları, kimileri elimdeydiler

Aşkla coşarken, ölüm korkusuyla soldum
Aslında kelimeler beni dinlemediler
Beni ben yapan geçmişle doluydum
Benim bir parçam olup ak kağıtta dinlendiler

Orhan Tuncay

Şiirin arka yüzü

Sanrılarla buğulanmış, kuşkuların ustası
Belagatta pek de güzel, lafazanlık yaftası
Gülüşleri zaten solgun hastalıklar hastası
Küçük oğlum en çapraşık hor görmeyin amcası

Ortancası pek bi narin, hem saçları pileli
Biraz kaçık, her dem uçuk, bezirgandır hileli
Sağlam malzemedен kırılığandır bildim bileli
Okuyup üflemiş, ama kar etmemiş hocası

Büyüğü ne siz sorun ne ben söyleyeyim
Ettiği haultlardan Kaf dağına yol eyleyeyim
Onu şehzade kılıp bir masalda derleyeyim
Yine de bir tutam kötek atmak ona hakçası

Üç garip oğlumu sarmalayıp şiirde çattım
Mideme oturdular çıkıp kerevete yattım
Üzülürüm bakın, sanmayın palavra attım
Çevirince de pek hoştur şiirimin arkası.

Orhan Tuncay

Ŗikayetim var

Yalandan, dolandan, hileden, riyadan
Bize gösterilen yaŖanmayacak rüyadan
Dibi ıkmiŖ Ŗu kaynayan dünyadan
Ben de dahil bin bir türlü insandan
Ŗikayetim var bana biçilen doğamdan
Ŗikayetim var amurumu yoğurandan

Orhan Tuncay

Tam burada

Tam burada duruyoruz
Dünyanın ortasında
İnsanlık mezarında

Tam burada duruyoruz
Ayaklarımızı kan denizi yalıyor
Bir çocuk kıyıya vurmuş
Ölü gibi yatıyor

Tam burada duruyoruz
Timsah gözyaşları Paris'te yürüyor
Tam burada duruyoruz
Etrafımız çepeçevre mezar
İnsanlık ölmüş, insanlar itişiyor

Orhan Tuncay

Tamirci ırağı bile değildim

Tuhaf bir durumdu benimkisi
Sen mahallenin güzeller güzeli
Ben berduş, meyhaneler gediklisi

Zor bir sevdaydı benimkisi
Sen eller üstünde bir prenses
Ben, zel uzman, kaldırım mühendisi

ıkılmaz bir sokaktı benimkisi
Sen arabanla geçip giderken
Ben geçirmeyi bilmezdim vitesi

Hüzünlü bir ezgiydi benimkisi
Tamirci ırağı bile değildim Őarkıdaki
Heyecandan kesilen nefesi

Orhan Tuncay

Tango

Bir fahiŝe bakar uzaklardan
Kaçar tuzaklardan
Aires sokağında bir kapı çarpar
Daha güneş batmadan

Bir kabadayı av peşinde
Bıçağı belinde, elinde
Sokakta bir yosma arar
En dar köşelerinde

Uzar evlerin gölgeleri
Yanar sokağın kandilleri
Orada ayak izleri var
İz peşinde sokak köpekleri

Bir fahiŝeyi kavrar bir kabadayı
Yosma ürker, ŝaŝırır pusulayı
Haşin eller narin beli sarar
Ritim ŝehvetle coŝturur tangoyu

Orhan Tuncay

Tanımsız Aşk

Abdal gönül araçılar anlamaz
Alemlerde baht kırar da söylemez
Yol başından sonsuzluğa bakınca
Bencil aşkın zerresini yeğlemez

Yok olunca sevgilinin halinde
Bir eriyip bir solunca elinde
Dünyalardan dünyalara akınca
Sonsuz aşkın provası gönlünde

Der ki dünya fani sevgi ölümsüz
Oynanan oyunda sevgili doyumsuz
Kimler anlar bilmez hangi aklınca
Aşk gerçekse ebedisi tanımsız

Orhan Tuncay

Tarladan Dönen Ana

Ellerin mi çatlamış anacığım?
Ayakların nasıl da nasırlı
Yorgun düşmüşsün anacığım
Çöküvermişsin köşeye bitap.

Uzun yollardan mı aştın
Güneş çok mu yaktı tenini
Gün boyunca hep mi uğraştın
Saban mı çatlattı elini?

Güneş altında mıydın orda?
Hiç sürülmez gibi miydi tarla?
Tek bir gölge yok muydu etrafta?
Yanmış erimiş, gitmişsin anacığım.

Hiç durup dinlenmedin mi?
Toprağı mı yardım biteviye?
Yandın mı bir yudum su diye?
Ekmek için solmuşsun anacığım.

Orhan Tuncay

Tatlı rüya

Birden köşedeki aynada belirdi yüzün
Böyle de güzellik olmaz ki iki gözüm
Saçlarını gördüm ipeksi, uçarken
Gözlerin gözlerimi aldı anlasana
Ben sana yandım, sana bakarken

Birden irkildim, sana doğru döndüm
Yüzün al aldı ceylan gibi koşarken
Görüntün silindi, kayboldu aynadan
Anladım sen gerçektin, bir melektin ama
Bendim uyanan şimdi bu tatlı rüyadan

Orhan Tuncay

Tekil insanlık

Üşüyordu göz yaşlarının ıslaklığında
Tutukluydu duygularının sağanağında
Titriyordu yoksunluğunun yalnızlığında
Sorgudaydı bilinmezliğin karanlığında

Tek başına yürüdü doğumdan ölüme
Anlamsızlık, dudaklardan inen her kelime
Durmadan basarken kaygan bir zemine
Bilmiyordu ki, tekliyordu tekil insanlığında.

Orhan Tuncay

Terke ağıt

Yak yazdığım kitapları sevda üstüne
Yırt dizdiğim Őirleri dostluk mestine
Sil ruhumdaki dūŐleri umut kastına
Bırak beni benliğimle sensiz olayım

Besle beynimde sensizlik algısını
Unut buza yazılan aşk Őarkısını
Yırt at içimdeki gönöl sargısını
Bırak beni benliğimle çulsuz kalayım

Kapat gözlerimi dünya güneŐine
At, bırak beni cehennemler ateŐine
Bilirim rast gelemem bir daha eŐine
Bırak beni benliğimle susuz öleyim

Orhan Tuncay

Tersim dünya

Tersim dönmüştü
İçime bakıyordum
Duyduğum ses neydi
Ben mi şakıyordum

Tersim dönmüştü
Yüzümü yıkıyordum
Batsın diye bu dünya
Köküne kibrit çakıyordum

Orhan Tuncay

Tiklerke taklar

Tik, tak; tik, tak
Saat mi koşuyor?
Canım mı üşüyor?
Bak! Yaşam geçiyor

Tik, tak; tik, tak
Anın huzuru içimde
Anın endişesi peşimde
Akan zaman kayar elimde

Tik, tak; tik, tak
Arkaya baktım boş
Öne baktım loş
Sersemim ve de sarhoş

Tik, tak; tik, tak
Ben neyi sayıyorum?
İpliği zamana sarıyorum
Durdurun zamanı, bitiyorum!

Orhan Tuncay

Toplumsal Pranga

Erkekler ağlamaz demişler.
Duyguları prangalarda kilitlemişler.
Gülmessin ayıp olur kadınlar.
Suskunluğa hükümlü, sevgiler, duygular

Peki ya heyecanlar, coşkular?
Ötede kırık düşler ve aşklar?
Aman ha gömün onları derine!
Toplumunu beslesin bu yasaklar.

Tanımlamayın sakın duygularınızı.
Zaten toplumsal sözleşmede tanımlı.
Siz hiç zahmet etmeyin canım.
Sizden daha iyi bilir başkaları.

Orhan Tuncay

Toprakta aan iek

Ben, yapraklardan süzülen gözyaşı
Sen, verimli topraklarda sürülen ten
Bin bir iek açar nemli topraklar
Gözyaşı dökülüp de toprak olurken

Orhan Tuncay

Tuhaf

Yağmurlarla coşup akan damlalar
Kurudukça çatlak, yarık tarlalar
Yön buldukça hep kaybolan turnalar
Akla ziyan bu düzenler bir tuhaf

Bir vuruşla bin bir ziyan verenler
Patladıkça daha fazla yiyenler
Benden sonra Nuh Tufanı diyenler
Akla ziyan bu ezenler bir tuhaf

Geleceği heybesine atanlar
Akşamları düş görmeye yatanlar
Bilineni yıldızlayıp satanlar
Akla ziyan bu sezenler bir tuhaf

Şiir yapıp cümleleri kıranlar
Gönlü açıp duyguları saranlar
Öne çıkıp hesap bile soranlar
Akla ziyan bu ozanlar bir tuhaf

Orhan Tuncay

Tuzlabuz ya da Paramparça

Haykırsan doğan güneşe bebek
Ağlasan gülsen daha hiç bilmeyerek
Seni bekliyor işte önünde gelecek
Ve seninle doğan tuzlabuz yalnızlığın.

Kucaklasa tüm evreni ellerin
Koşuversen peşinden geçen günlerin
Yıllarca arkadaşın artık kaderin
Ve seninle olan tuzlabuz yalnızlığın.

Önceleri terk edenler kimlerdi?
Arlandı, kaplandı, korkaktı ya da şahindi
Eller üzerinde giden sensin şimdi
Ve seninle olan tuzlabuz yalnızlığın.

Orhan Tuncay

Tükenmişlik

Bir nehir canlanır gözlerimde
Suları göz bebeklerimde pınar olur
Solgun umutlar tükenir sözlerimde
Yürek acılarım ateşlerle kavrulur

Bir tren düdüğü anılara yelken açar
Bir ayrılık, bir kır manzarası kaybolur
Kırlangıçlar bilinmezlere doğru uçar
Bilinmezler tükenmişliğe savrulur

Orhan Tuncay

Ucuz Aşklar

Ucuz aşklar satıyorum köşe başında
Kimi, ihanetlerin acısıyla kavrulmuş
Bir öbek yitik sevgi yığını tablamda
Aşk yeminleri göz yaşlarında kaybolmuş.

Ucuz aşklar satıyorum köşe başında
Sevgi sözcükleri parçalanmış, lime lime
Şaşkın aşk perisi ağlıyorken ardımda
Hançerler saplanıyor perişan yüreğine.

Ucuz aşklar satıyorum köşe başında
Gök yüzüne kazınan düşleri çaresiz kalmış
Fısıldanan aşk şarkıları her sevgi anında
Bir serenat değil, yalnızca bir masalmış.

Ucuz aşklar satıyorum köşe başında
Anlıyorum aşk çiçekleri böyle solarmış
Heyhat, şu en kırık sevgiler arasında
Satılığa çıkan benim aşkım da varmış.

Orhan Tuncay

Umutsuz

Perdeler çekildi birden
Işık silindi gözlerimden
Uçurumlar parıldadı arada
Yok oldu mutluluk daha bilemeden.

Sarardı ufuklar sararadı
Karardı gözlerim karardı
Bir ufacık sevincim vardı
O da eridi, o da koptu benden.

Yıkıldı birden umut dünyam
Yalnızlığı sarıp sarmaladı gam
Kalmadı sığınacak tek bir dam
Aktı göz yaşlarım dinmeden.

Dünya bana zindan, yaşam acı
Tüm faniler birer zindancı
Dikenlerle dolu her gül ağacı
Boş ruhumla, sahiden ben miyim ben?

Orhan Tuncay

Uyumuş

Uzanmış ileriye yatmış
Çiçeklerin çimenlerin üzerine
Dalmış uyuyup kalmış
Bir demet gül var elinde.

Rüyalar görüyordur şimdi
Tatlı ve güzel rüyalar
Düşlerini kimler süsledi
Kim bilir nerde şu anlar.

Uzakta çanlar çalıyor
O olamaz bunun farkında
Deliksiz uykuyla uyuyor
Mutlu rüyalar sana

Orhan Tuncay

Uzaklara Doğru

Bir tren düdüğü öttürdü
Derinden, derinden
Bir el kalktı yavaşça
Bir mendil sallandı geriden.
Kara tren ayırdı onları
Kara tren ayırdı Ayşe'yi Hasanı
Tekerlekler dondu hafifçe
Bir iç çekiş Ayşe'den

Almanya yolcusu gidiyor
Gidiyor uzaklara köyünden.
Heybesinde dolu dolu unut
Bir de kafasında hülyalar
Yine de kederli mi kederli
Geriye bakıyor pencereden
Aklında hep Ayşe'si
Aklında vatani Türkiye'si

Orhan Tuncay

Uzaklardan Gelen

Çok uzaklardan gelmişsin
Ötur şuraya soluklan biraz
Saçların dökülsün altın sarısı
Anlat eskileri, etmeden naz

Otur şöyle koltuğa rahatça
Gözlerin hafifçe dalsın
Anlat geçip giden günleri
İçimde maziye özlem çoğalsın

Sindire, sindire iç şu kahveyi
Durma devam et konuşmaya
Bahset geride kalanlardan
Berabermişiz gibi onlarla

Bak dışarıya gece oluyor
Burada kalırsın sen artık
Düşlerdekini anlatırken
Peynire edersin ekmeği katık

Seninle ben maziye dalarız
Kâh ağlarız kâh coşarız
Haydi çok geç oldu artık
Ottan sedire beraberce yatarız

Orhan Tuncay

Ürküten son

Rüyalarla süsledim boşluğu,
Yaşam öyküleri üfledim.
Şırça köşkler yarattım,
İçinde yaşayamadığım.
Lezzetler vardı hiç tatmadığım.
Duyularım ile ayırdığım beni,
Alı pullu ben donattım.
İçimdeki ürkütücü sonluluğu,
Sonsuzluğa dönüştürüp göklere attım.

Orhan Tuncay

Üşüyorum

Üşüyor içim dışım
Elim ayaklarım saçım
Üşüyorum arkadaşım

Benzim bitik soluk
Kaskatı dizlerim donuk
Sona ermiş savaşım

Bir yel süpürmüş içimi
Rüzgarlar dağıtmış beni
Biteviye sallanıyor başım

Duymuyor musun, hey!
Yıkılırken bendeki her şey
Üşüyorum arkadaşım

Orhan Tuncay

Vadi

“İçimdeki vadi o kadar yeşil ki
İçinden nehirler akar” derdin
Ben geçtim, aşkım geçti içinden
Peki, sen nerelerdeydin?

Orhan Tuncay

Vakit

Anılar yorgun
Yaralar durgun
Gün zamanla olgun
Hasadı biçilmiş vaktin

Gidenler dingin
Kalanlar engin
Yaşam pek zengin
Kumaşı seçilmiş vaktin

Ölüm bir rüya
Yaşam bu dünya
Bakan olursa
Ayarı düşülmüş vaktin

Soran okursa
Bilen bulursa
Giden gelirse
Mintanı dikilmiş vaktin

Orhan Tuncay

Vakit Dolmadan

Şarap dudaklarında batır beni
Yudumlarken ben her anından
Müziğinde uçur, uyut beni
Kulağımda çınlat şarkından

Alev yanaklarında ısıt beni
Bitir aşk ateşinde, sormadan
Ninnilerinde beslerken beni
Al, kaçır hiçliğe vakit dolmadan

Orhan Tuncay

Varoluş nedenim

Bir öykü peşine takıldı şiirim
Dur, öylesine koşma dedim
Kalemim yazıyor durmadan
Akan mısralara laf dinletemedim

Bir ezgi peşine takıldı şiirim
İçimden taşı, durmadı ellerim
Kalemim bir orkestra şefiydi
Ak kağıda damladı sevgilerim

Bir sezgi peşine takıldı şiirim
Satırları izleyemez gözlerim
Yazılan kağıt bendim artık
Mısralar varoluş nedenim

Orhan Tuncay

Vazgeçemiyorum

Vazgeçmek istiyorum gönlümden
Günlerimden, senden, kendimden
Beni bırakmayan düşüncelerimden
Olur sanıyorum, vazgeçemiyorum

Vazgeçmek istiyorum emellerimden
Kokundan, gözlerinden, teninden
Seninle var olan ümitsizliklerimden
Gurur yapıyorum, vazgeçemiyorum

Vazgeçmek istiyorum solan ömrümden
Bitmeyen gecemden, sensiz gündüzümden
Sana sarılamaya hasret kalan ellerimden
Korkuyorum, ürküyorum vazgeçemiyorum

Orhan Tuncay

Yağmur

Sokaklarda yağmur çiselemekte
Soğuk işlemiş ta iliklere kadar
Küçük taneler düşmekte, düşmekte
Üşümüş, kızarmış burunlar.

Şemsiyeler açılmış tek tük
İslak ve kaygan sokak
Gökte bulutlar kapkara, büyük
Şimşek ışıkları parlak mı parlak.

Arabalar su sıçratmakta etrafa
Şoförler keyifli ve şoförler fiyakalı
Sıra uzayıp gidiyor durakta
En rahat olan şimdi arabalı.

Griden kahveye dönüşmüş
Su emmiş, çamurlaşmış toprak
Yağmur aralıksız dövmüş
Biteviye çiselemiş durmayarak.

Orhan Tuncay

Yağmur Duası

İnsanlar kümelenmiş bir tepeye
Ağlarlar insin rahmet diye
Sorarlar bu susuzluk niye
Kıpırdanır yüzlerce kişi ümitsiz

Eller eller eİler kalkmış havaya
Bunca mutsuz kişi başlar duaya
Yağsın da seyredelim derler doya doya
Mırıldanır yüzlerce kişi ümitsiz

Sema berrak tek bulut yok
Hüzün çöker içte umut yok
Kesilir sesler hiç bir çıt yok
Hazırlanır yüzlerce kişi ümitsiz

Bir katile yavaşça İner tepeden
Bir kafili yitik umutla gelen
Bu kupkuru gün bu sıcak öğlen
Homurdanır yüzlerce kişi ümitsiz

Orhan Tuncay

Yalan sen

İçine sığlamaması dünyalar sunan sen
Düşüp de çıkılması hülyalar kuran sen
Dalıp da bulunamaması deryalara dalan sen
Sevip de ayrılamaması sevdalarda yalan sen

Orhan Tuncay

Yalnız

Kor yutan gözlerin bakışında
Eylemde yalnız, elemde yalnız
Kaybolmuşken sevda yokuşumda
Ben bende yalnız, ben sende yalnız

Atmayan bir kalbin nakışında
Gelende yalnız, gidende yalnız
Buz tutmuş bir nehir akışında
Sevende yalnız, ölende yalnız

Orhan Tuncay

Yalnız Anılar

Bir keder var içimde
Perde perde inen
Bir bulut var üstümde
Kara mı kara
Yavaş yavaş göken.

İçim dolu dolu hatıralarla
Taşan bir şeyler var
Tüm anılarım ayaklar altında
Kopmuş parça parça.

Sanki kararmış etraf
Sanki aydınlık gitmiş
Anlıyorum mesut günler bitmiş
Kaçmış kaybolmuş hâtıralar
Ye yalnız kalan
Ayaklar altındaki anılar.

Orhan Tuncay

Yalnız Soğuklar

Aşka kayıt koyma, sayma engellerini
Açsın sevginin bahar goncası çiçekleri
Gönlünün pınarından beslenirken ruhun
Çilgınca süzölsün gökte aşk melekleri

Korkma solmaktan baharın gonca gülüyken
İçinden haykırırsın en yüce aşk dilekleri
Donma endişesiyle kapanan gönöllerin
Yalnız soğuklarla beslenir yürekleri

Orhan Tuncay

Yanık Ezgi

Bir hece damıtınca imbiğimden
Bir duygu demlendikçe yüreğimden
Sevda çiçekleri sepilince sevgilimden
Kanatlanır şiir olurum göklerde

Sonsuz kederimin yalnız sokaklarında
Onulmaz acıların karanlık otağında
Bitmeyecek özlemlerin acıtan kucaklarında
Kapaklanır ezgi olurum yerlerde

Ben şiirim, ben şairim, ben şarkıyım
Sevenlerin sevdasıyım, ölümüne aşkıyım
Umutsuzluk kuyularından sızan sancıyım
Söylenen bir yanık ezgiyim her yerde

Orhan Tuncay

Yanıldınız

Bir damlada damla olup
Damladan zerreciğe dönüp
Şu alemi devrana dolup
Bu evrene katıldınız

Ateşler içinde yanıp
Yıldızlar içinde sönüp
Soğan cücüğünde yenip
Sonsuzluğa atıldınız

Erdemlerle hoşbeş edip
Namelere bir yol verip
Güzelliği bazen sevip
İnsansınız sanıldınız

Dünya deminde demlenip
Gün bugünde eğlenip
Hoş kubbeye boş verip
Hayvandınız yanıldınız

Orhan Tuncay

Yanımdasın

Yaralısın taşıyamazsın
Yalnızsın kurtulamazsın
Aşkın bıraksa da seni
Tutuklusun bırakamazsın

Dündesin onunlasın
Gündesin anınlısın
Kalbin yanıltsa da seni
Ruhunla yanımdasın

Orhan Tuncay

Yar bezenmiş

Yıldızlardan bir taç ördüm
Baharlardan koku sürdüm
İnanılmaz bir düşünce gördüm
Yar gönlümde köşkler kurmuş

Uçan kuştan haber aldım
Sular coştı dibe daldım
Hayal oldum, haber saldım
Yar aşkıma aşklar vermiş

Gözlerimde şimşek çaktı
Yaş sansam da inci aktı
Düşlerimde hayran baktı
Yar güzelliklerle bezenmiş

Orhan Tuncay

Yar olsam

Bir yağmur damlasında sel olsam
Bir yaprak kıpırtısında yel olsam
Bir çiçek kokusunda gül olsam
Sarsam seni, seninle bir olsam

Bir renk cümbüşünde al olsam
Bir aşk bahçesinde gül olsam
Bir omuzdan, bir omuza şal olsam
Gönül köşküne girip seninle kal olsam

Bir yüce dağda yüce kar olsam
Bir şifalı aşı katılmış nar olsam
Bir düşünüyü yakan alevli har olsam
Dünya dursa ben sana yar olsam

Orhan Tuncay

Yaralısın

Yaralısın
Belki derinden
Belki saklı yerinden
Gözlerinden
Yaralısın

Yaralısın
Geçmişte olanlardan
İçinde kalanlardan
Yaşanmadan duranlardan
Belki de yalanlardan
Yaralısın

Yaralısın
Düşünün inceliğinden
Bilinmezin gerçeğinden
Gelip de geçeninden
Yaralısın

Yaralısın
Sevgiden, sevgiliden
Umudun bedelinden
Bırakıp gideninden
Ruhundan, bedeninden
Yaralısın

Orhan Tuncay

Yaram derince

Çiğ düşmesin can tanemin eline
Nazar değmesin bal damlar diline
Yaprak sürmesin aman tenine
Benim yarım çok incedir, bilinmez

Çok atlılar saldım yarın peşine
Şaştım kaldım zamansız gidişine
Canım feda nazlı tek bir gülüşüne
Benim yarım yok nicedir görünmez

Yarım yoksa benim yarım yok olur
Yaşım durmaz gönül sızım çok olur
Yalnızlığım böğrümdeki ok olur
Benim yaram derinedir silinmez

Orhan Tuncay

Yarınlarda saklanırdım

Duygularım sensizce kabarırdı içimde
Seni sevdiğimi sanırdım, utanırdım
Kırarsam acemi ellerimle tutarak kalbini
Düşüncelerimle alıp kucaklasam
Yok, yok kendimden sakınırdım

Bu dünyada bir sen kalsan bir de ben
Seninle sonsuz yalnızlığa katlanırdım
Korkardım ret ederse sözlerin beni
Gözlerin her deldiğinde gözlerimi
İçimdeki ateşle yanar aklanırdım

Anlatılamaz bir aşkla sevdim her şeyini
Benim için yoksan da sana bağlanırdım
Bilmem kalbin kimin için atar şimdi
Benim kalbimi hiç ama hiç sorma
Sonu olmayan yarınlarda saklanırdım

Orhan Tuncay

Yari gördüm

Aş ererken aşta gördüm
Düş düşerken düşte gördüm
Boş koşarken boşta gördüm
Haylimden çıkmaz yarım

Ateşlenen aşta sevdim
Sazlardaki meşkte sevdim
Gönlümdeki köşkte sevdim
Gayri benden gitmez yarım

Yollarına destan yazdım
Kan damlatıp name düzdüm
Masallarda mecnun gezdim
Şiirlerim bitmez yarım

Orhan Tuncay

Yarim

Girdim gönül bahçesine
Sevdam yazdım güncesine
Düştüm aşkın pençesine
Yarim beni anlar mı hiç?

Çiçeklerin deremedim
Yazdığımı veremedim
Girdabında yunamadım
Yarim bensiz eyler mi hiç?

Bahçesinde viran kaldım
Güncesinde geçmez aşkım
Bundan kelli benim adım
Yarim bir gün sorar mı hiç?

Orhan Tuncay

Yaşadığım Orman

Yaşadım bir yeşil ağaç gibi ormanda
Belki okşadı başımı şiddetli fırtınalar.
Kimi zaman sırsıklam güçlü sağanaklarda
Ama yeşilliğim en yeşil, sık olsa da ağaçlar.

Bulutlara doğru uzatmadım dallarımı,
Kırılıp yerlerde de sürünmedim hiç
Yalnızca özgürlüğe açtım kanatlarımı
Yapraklarımdan gövdeme akan özgür bilinç.

Pişman olamam ki yeşil kaldığıma
Kararıp, kırılırken şu koskoca orman
Düşünürüm dallarım rüzgarla salındığında
Bu benim ömrüm, duyumsadığım bu yaşam.

Haydi yaklaşın bana yeşil kalabilenler
Sizin de başınız durmalı dimdik
Yaşamda anlamı içinde bulabilenler
Yeşertelim ormanı ağaç, ağaç, kök, kök.

Orhan Tuncay

Yaşam Ceplerini Boşaltırken

Ceplerine daldır ellerini yaşam
Boşalt yılların doldurduğu ceplerini
Bir sinema şeridi gözlerinden akan
Son kez olsun seyret kendi kendini

Ağlamak bitsin, artık sana göre değil
Parlak yıldızlarla döşe göz çukurlarını
Sonsuzluk tacı takılsın, yavaşça eğil
Beyaz bulutlar yumuşatsın yataklarını

İşte çocuk mırıltıları ağızından taşan
Belki de gençliğin şehvet salyaları
Rüzgar gibi saçlarını okşamış zaman
Atlamışsın sayman gereken sayıları

Ne kadar da hızlı diye sızlanma sakın
Tutmaya çalışma cebinden boşalanları
Yüzündeki çizgilerle toprak çatlamasın
Bir taşa yazsınlar senden anı kalanları

Orhan Tuncay

Yaşam denen

Mahzenlerin küfle kaplı kokusu
Kalbi delen mızrakların dokusu
Düşlerdeki acı ölüm olgusu
Ürkütmesin yarınların kaygısı

Düşenlerin dillerdeki acısı
Yaraların bellerdeki sancısı
Bu dünyanın bilinmeyen hancısı
Eksilmesin bilenlerin saygısı

Gelenlerin ağlamayla çalgısı
Gidenlerin yaygarayla algısı
Kalanların kavga niza görgüsü
Dürülmesin şu gönlümün yaygısı

Orhan Tuncay

Yaşam Endişesi

Sartre fark etmeden evrene mi savrulduk?
Darwin bildirmeden çevreye mi evrildik?
Kitap, ol deyince, yedi günde Adem mi olduk?
Her neyse ne, eyvah durmadan koşuyoruz yahu!

Uzun, ince bir yolda tek başına mı yürüdük?
Sırtımızda kaderimiz, ayaklarımızı mı sürüdük?
Pek çok sandık kendimizi, aslında bir mi idik?
Her neyse ne, eyvah nefes alıp yaşıyoruz yahu!

Orhan Tuncay

Yaşanış gibi

Gözlerimden dökülürken tane, tane yaşam
Yine de dolmazken derin dünya ırmakları
Tüm deryalardan da enginse mevsimlerim
Yine de taşarsa gönlümün yıldız bardakları

Belki o zaman yakalamışım yaşamı saçlarından
Zorlukları un ufak edip gökyüzüne gülümseyebilirim,
Seher yeli karışırken, tan ışığında parlayan gözlerime
Belki o zaman yaşamış gibi yaşadım diyebilirim

Orhan Tuncay

Yaşlı Ayna

Kaç yaşa geldiğinin farkında mısın bilmem
Diye kulağıma fısıldadı şu benim ayna
Bilmem dedim ürpererek kendi kendime
Bir de gizlice baktım aynamdan yana

Anı yüklü vagonlar hızla geçti önümden
Ellerimle yokladım ruhumu bedenimi
Gerçekle yakınlaştım tutunarak aksime
Aynayla yüzleştikçe birden sevdim kendimi

İşte bu benim, işte bu benim bedenim
Aynamla kucaklaştım, kendimle barışarak
Ruhumun derinliğini enginlere açtım
Olgunluk pınarından akıp aynaya karışarak

Orhan Tuncay

Yaz Öğlesi

Papatyalar açmış etrafta
Çayırlar beyaz bir tarla
Güneş parlıyor yukarda
Bu güzel yaz öğlesinde

Derenin suyu pırıl pırıl
Kuş sesleri cıvıl cıvıl
İlerde yığılmış tahıl
Bu güzel yaz öğlesinde

İnsanlar sanki masalda
Yapraklar yeşermiş ormanda
Nasıl da şenim ben şu anda
Bu güzel yaz öğlesinde

Orhan Tuncay

Yaz yağmuru

Yaz yağmuru sağanağı olmuş yağıyor
Şırılsıklam ediyor bizi nisan aşkımız
İçimiz ürperiyor, süzülürken damlalar
Sevginin çakan şimşekleriyle şaşkınız

Baharın kokusu burun deliklerimizde
Boram, boram toprak sel olup akıyor
Bu devinimle devinirken narin aşkımız
Aşk bahçemizin nazlı çiçekleri açıyor

Nisan aşkı kısa mı sürer, yağmuru gibi?
Çıkan meltemle yağmur bulutları savruluyor
Şimdi ben burada, sen uzak hülyalarda
Hızlı çakan şimşekler, çabuk unutuluyor

Orhan Tuncay

Yazamayan şair

Ufak bir şiir yazmak istedim
Bin şiir söküldü düşüncelerimden
Elde kalem, düşte dünyalar, bekledim
Bir dize bile çıkmadı ceplerimden

Bu dünyadan kaçıp kopmak istedim
İşte bunlar kayan duygular ellerimden
Ağladım, hislendim, sevgiliyi de özledim
Çıkmadılar açığa duyduklarım derinden

Ben yazan bir şair olmak istedim
Şıkıldım, yaşlar boşandı gözlerimden
İçimde ne varsa orada derledim
Mısralar tıkanıp çıkamadı yerlerinden

Orhan Tuncay

Yazmak, okumak

Yazmak içsel bir yalnızlık olsa
Şiir yalnızlıktan da ötede dursa
Okuma, her zihinde demlenir
Yazılan yenidir, okuma yeni olursa

Belki bir yaşam yitirilir içinde
Bir roman bir solukta tüketilince
Belki yeni umutlar yeşerir
Ruhunda yeni bir şiir yeşerince

Orhan Tuncay

Yeni aşk

Tüm yaşları sildim gözlerimden
Kapalı sürgülerini açtım gönlümün
Sarı yaprakları süpürdüm defterimden
Baharını açtırdım gonca gülümün

Hüzünlerimi sakladım toprak altına
Umutlarım sarmaşıklarca fişkırırken
Kurulup keyif çattım güzellikler tahtında
Doğan bir aşkı göklerce haykırırken

Orhan Tuncay

Yeni bir gün

Diyorsun ki ufkun soluk
Őakımıyor artık bülbüller
Diyorsun ki kalbin kırık
Mısraya dökülürken hüzünler
Diyorsun ki kalem tutuk
Öksüz kalmışsa Şiirler
Sen sansan da iÇim bitik
Her yeni gün, yeni bir besteyi besler

Orhan Tuncay

Yeni hayat

Kırık bir an parçası fırladı yuvasından
Topladı bir kenara zaman kesitlerini
Yokladı yaşamı orasından burasından
Kokladı Şu ölümün türlü çeŐitlerini

Yıkık bir mekan pıtırıcıklarda açıldı
Yolu gösterdi hiçlikten gelen ve garip
Gök kuŐağının yedi rengi yerlere saçıldı
Su toprağa can verdi, toprak suya sahip

Zaman sustu, mekan pustu, gök gürlendi
Kızıl çizgisi eğildi, genişlerken kainat
Dün bugünü sevdi geleceğe gülümsedi
Tüm anlamların içini boşalttı yeni hayat

Orhan Tuncay

Yeni Yıl

Gökyüzü, çatıyla kucaklaşan penceremde
Sesleniyor kutlama coşkusu ve hevesiyle
Yeni yıl kar olmuş yağıyor lapa, lapa
Sevinç hüzünle ışıldıyor kar zerrelere

Ren geyikleri iz bırakmış olgun bulutlarda
Torbasıyla kızakta oturan şu Noel baba
Çocuklara kar gibi armağanlar yağdıran
Çingirakları çınlatarak giren yeni yıla

Ardımızda izler bırakmış eskiyen yıllar
Kar taneleri peşinden uçuşuyor anılar
Hoş gelmiş yeni yıl içten taşan sevgisiyle
Yeşersin barış, esenlik, sağlık ve umutlar

Orhan Tuncay

Yeniden

Bir nefes çektim nargilemden
Bir nefes verdim dündeki günlerden
Anım fokurdarken hapisti içimde
Bense her ölümdede doğdum yeniden

Ezik bir şarkının bestesinde vals oldum
Bir içki kadehiyken heyecanla doldum
Vakit geldi hamdım piştım oldum
Bense her ilkbaharda soldum yeniden

Düşlerde prenstim, yaşamda dilenci
Ben, ben değildim belki bir elçi
Yalanmış dünyanın hem dışı, hem içi
Bense boşaldıkça doldum yeniden

Orhan Tuncay

Yeniden geceler

İçim buruk, yaram kanıyor
Kurtlarla kuşlara kalmış tepeler
Müjgan ağlarken şiirlerinde
Ve gencecik fidanlar solarken
Şimdi dev aynasında cüceler

Pişman olmak yok diyor devrimci
Geçmiş irdelerken günceler
Güzel günler herkesin hakkı
Ve olmalı yakın güneşin zaptı
Güneşe açılacak yeniden geceler

Orhan Tuncay

Yer altından

Kalbinin derinliklerine insen
Bakamazsın, korkarsın
Ellerini ver desem bana
Yumruklarınla sıkılmış kalbin
Veremezsin, başaramazsın

Ürkersin çakan şimşeklerden
Yağmur altında ıslanamazsın
Bir ıssız köşede kendi başına
Kendi korkularınla yatansın
Gönlünü aç desem açamazsın

Dünün yumaklarına saplanmışken
Yarına bakar da anlayamazsın
Batarken ruhunun iğneli fiçisine
Yer altından mektuplar yollarken
Anlarsın, sen kuyuda var olansın

Orhan Tuncay

Yer altından yakınmalar

Genelde kayıtsızım dünyaya
Özelde titiz mi titiz
Genelde satarım anasını
Satarım bakmam gözyaşına
Akşam yatarken ellerim temiz

Genelde vur patlasın
Vurup çalarken oynasın
Kapıp kaçmaktan özelde halsiz
Çullanırken beş kişiyle üstünüze
Bir köşede tek başına yerim mariz

Genelde bilgi elmasına kanıp
Kovulmuşuz cennetten ama
Özelde aşığız Havva ile ikimiz
Hep korkarak duyumsasam
Bilsem de cehennem ateşini
Aklımdadır gideceğim cennetimiz

Orhan Tuncay

Yeşil Orman

Bir şarkı gelir hafiften
Çiçekler açmış etrafta
Kuşlar kelebekler uçuşur
Bu yemyeşil ormanda.
Kuş sesleri cıvı cıvı
Tatlı nağmeler dinletir
Ferahlatır insanı.
Ilık bir güneş vurur
Her gün bambaşka olur
Bu yemyeşil ormanda.

Orhan Tuncay

Yeşilçam, yüzyıl

Çocukluğumu duyumsadım dün
İstanbul Modern'in duvarlarında yine
Afişler, gişe memurları, artistler
Bana gülümsediler her köşede

Kısa pantolonlu bir çocuktum
Cebinde bilyeler, saçları dağınık
Yazlık sinemalarda heyecanlı
Çekirdek çitlerken, ağzı açık

İstanbul Modern'de yüzyılı hapsettim gönlüme
Yeşilçamı şöyle bir toplayıp içime çektim
Hızla akarken bir siyah beyaz melodram
Bir zarif yüzyılı bin bir renkle resmettim

Orhan Tuncay

Yeter ki

Balık olsam sofranda
Kitap olsam torbanda
Martı olsam arkanda
Resim olsam ekranda

Yeter ki orda olsam.....

Orhan Tuncay

Yetmeyen zamanın arkasından

Her anın, ister cehennem olsun, ister cennet
Zaman zalim, çiziyor kendi bildiği yolunu.
Desen de "Dur daha yapacaklarım var hazret!"
Yine de getirir senin, benim için her şeyin sonunu.

Orhan Tuncay

Yıpranmasın anılar

Gelip geçse de Şu yıllar
Gözler eski simaları arar
Yeter ki gönöl yıpranmasın
Yeter ki yıpranmasın anılar

Orhan Tuncay

Yine Buluşuruz

Yine iniyoruz sabaha karşı, yokuştan
Bir kolumda Şukufe, diğerinde Zinnur
Ses yok etrafta ne kurttan ne de kuştan
Kaldırımlar sessiz, sanki gözleri mahmur

Yine ezan sesleri kulaklarımızda çınlıyor
Kıkırdamaları kesiliyor kızların birden
Bir köpek uzakta havlayarak cevap veriyor
Bir nefes alıyorum ve oh çekiyorum derinden

Yine yeni bir günü seziyorum şafakla gelen
"Haydi kızlar" diyorum "burada ayrılıyor yolumuz"
Biraz sonra güneş doğar, kuşluk vakti ve öğlen
"Uzun bir gün sonrasında akşama yine buluşuruz."

Orhan Tuncay

Yitik çocukluk hüznüleri

Ŗu karşı köŖeden baktılar
Yitik çocukluk hüznüleri
Mis gibi burnumda koktular
KalmamıŖ bahçelerin gülleri
Elimden kaymıŖ solmuŖ anılar
Ve Emek Mahallesi günleri

Orhan Tuncay

Yokluk ağusu

İçimde ararken seni yolculuğumun
Dışında kaybolan zamandasın
Ne zaman yakın bir kıyına ulaşsam
Ulaşılmayan bir anda, mekandasın

Ufak bir toz zerresi içinde
Sığamadığın kainat dışındasın
Ne zaman kanat çırpısam sana
Zirveden de yüksek bir dağ başındasın

Yokluğun bir hançerse zihnimde
Bilirim her an karşımdasın
Varlığının büyüğü büyürken gözlerimde
Bir yokluk ağususun, ekmeğimde aşındasın

Orhan Tuncay

Yoklukta sen

Yaralı bir nehir akmakta
Önce zihnimden, sonra gönlümden
Ve yağmur gözlerimden

Davullar tokmamlara vurulmakta
Bir vurgun savrulmakta ömrümden
Ve sonsuz derinden

Zalim bir yumak sarılmakta
Sensizlik doğarken kaderimden
Ve yoklukta sen

Orhan Tuncay

Yoksa Söyle

Umut ülkesinden mi geldin
Hayaller mi getirdin dolu dolu
Buldun mu neredeymiş
Mutluluğun parlak yolu?

Güzel ülkeden mi dönüyorsun
Ellerini açmış bana doğru
Sevinçli misin söyle
Aradığın mutluluk bu mu?

Ümit çiçekleri mi topladım
Sevgi dostluk mu getirdin
Yoksa, yoksa orada
Tüm hayallerini mi yitirdin?

Orhan Tuncay

Yoktu

Yürüdüm belirsiz bir zamanda
Ve arkama baktığım her anda
Ayak izlerim yoktu

Yürüdüm belki sık bir ormanda
Önüme, ardıma düşen her yaprakta
Yaşam özlemim yoktu

Yürüdüm ölüm yolunda yaşamda
Günün solgunlaşıp bittiği her akşamda
Ruhum, bedenim yoktu

Orhan Tuncay

Yol

Yollar, yollarla sıkı bağlandı
Bekleyişim hasretle dağlandı
Kalbim her an gelirsin sandı
Aklım söz verişlerine kandı
Sen giderken mevsim bahardı
Gökte uçan kuşlar da vardı
Artık günler soldu karardı
Yalnız gözlenen yolun kaldı

Orhan Tuncay

Yol Buldu Kelam

`Düş' endişesiyle geniş zaman dağıldı önümde
Sarmaldan süzüldü beynimde çınlayan çığlık
Kıpırtılar karıncalandığında özümde
Kırılgan varoluşundan sıyrıldı varlık

`Gerçek' endişesiyle geçmiş geleceğe karıştı
Damla olup aktı kum saatinden yaşam
Akrep durmadı hep yelkovanla kapıştı
Gök gürlendi, düşten gerçeğe yol buldu kelam

Orhan Tuncay

Yol yitik

Pil bitik
Zaman silik mekanda
Işık sönük
Gün dönük kafamda
Taş kırık
Meşin sökük sapanda
Çeset soğuk
Ölüm büyük tasamda
Yol yitik
Yaşam yitik son anda

Orhan Tuncay

Yorgunum

Çocuklar geçti düşlerimden
Küçük bir çocuktum
Uçurtmalar uçtu peşlerinden
Ben de koştum

Gençlik kaydı gitti ellerimden
Düşlediğim olgunluğum
Vazgeçmem sevincimden kederimden
Neysen o olurum

Şikayet yoksa da bugünlerimden
Peşindeydim sorgunun
Yıllara bakınca derinlerimden
Şimdi yorgunum

Orhan Tuncay

Yuvarlanacaktım

Bulutlar, bulutlar
Elimi uzatsam tutacaktım
Ve esen narin rüzgâr
Bir izin verse
Tam kucağına oturacaktım

Yıldızlar, yıldızlar
Ateşinizle yanacaktım
Bir yudum tatsam evreni
Engin denizlere yelken açıp
Dipsiz kuyulara yuvarlanacaktım

Orhan Tuncay

Yüce aşklar

Yüce dağlar yücelere yaslanır
Heybetleri kafa tutar güneşe
Gün gelir de uçan gönül uslanır
Yenik düşüp içindeki ateşe

Dik baş iner yüksek omza yaslanır
Haber durmaz yayılırken ellere
Ne gün geçer, ne geceler yaşanır
Masal olur yüce aşklar dillere

Orhan Tuncay

Zalim dūş

Zalim bir dūş gördüm
Tokatladı geçti beni
Seni sūzūlmūş gördüm
Anlatsana bana derdini

Hem de evreni ökmūş gördüm
Silip sūpürürken her yeri
Seni kaçarken dūşmūş gördüm
Bana doğru uzat, ver elini

Bir de kendimi ölmūş gördüm
Ummana doğru açarken yelkeni
Öyle zalim bir dūş gördüm
Ne ben kaldım ne de yelkenli

Orhan Tuncay

Zaman

Düşe takılı bir gerçek vardı
Düş mü gerçektir, gerçek mi yalandır?
Gölgeler akıp koşarken önümden
Delî gönlüm su gibi seraplara kandı

Güzeli gördüm sevgiye kandım
Çirkini bildim öyledir sandım
Piştim dedim ama hep hamdım
Olgun fikrim boş geçen günlere yandı

Geriden gelen geçmişî gözledim
Umut vardı hep içimde besledim
Bildim sandım geleceğe sesledim
Zaman, bilmediğimi bildiğim zamandı

Orhan Tuncay

Zaman akarken

Açsan zamanı lüle, lüle saçlarında
Sersen mevsimleri ürkek bakışlarınla
Sek sek oynayan çocuklar gibi neşelensen
Camdan bilyeler dökülürken göz yaşlarında

Haykırtsan içindeki çocukla "yeter" diye
Kızmasan solan güneşe batar diye
Dik yokuşlara tırmansan, çıkarken örselensen
Kalbin eski heyecanlarla çarpıp atar diye

Anımsamasan kaçıp da gidenleri
Azımsamasan seni yüceltenleri
Yaşarken ölsen, ağlarken gülsen
Hafife almadan gelecek günleri

Orhan Tuncay

Zaman durmaz akar

Zaman durmaz akar
Buradan giden nehir gibi
Akrepten fıskıran zehir gibi

Zaman biraz da sakar
Davula vuran baget gibi
Elden düşen paket gibi

Zaman yoluna sokar
Havaya karışan bir ses gibi
Uçup gidecek heves gibi

Zaman bakmaz, yıkar
Seni, beni, herkes gibi
Verilen son nefes gibi

Orhan Tuncay

Zamanı gelince

Zamanı gelince batar mı güneş?
Sen gelsen de, gelmesen de eser mi rüzgarlar?
Biten bir günün gizeminde mi saklı
Bora, fırtına, yağmur ya da kar?

Orhan Tuncay

Zamanımız gelmekte

Gün sonbaharken diyordun
Çek ilkbaharı içine
Kalbinin sesini dinle
Akan zamanı yudumla
Günleri tabağında dilimle
Aklında ben varken diyordun

Çiçekler solsa da diyordun
Sen gönlünü ferah tut
Gönlün hafif bir bulut
Akan zamanı adımla
Kavga etme yarınla
Aklın baharda kalsa da diyordun

Şimdi günler kısaldı
Yapraklar dökülmekte
Rüzgar yaprakları süpürmekte
Devran dönmekte, dönmekte
İlkbahar bir masaldı
Bizim de zamanımız gelmekte

Orhan Tuncay

Zamanın tozu

Tozunu silebilsem zamanın
Dumanı kalsa belki
Ovuştursam gözlerimi
Görebilir gibi sanki
Bilebilir gibi yani

Çapaklarını düzleyebilsem
Önümdeki yolların
Çalılarını süpürebilsem
Ârdımdaki yılların

Bir ferah ovaya düşsem
Düşsem de düşünsem
Ne kalırdı elimde
Tozunu silebilsem zamanın

Orhan Tuncay

Zamanlar ve mekanlar

Geniş zamanlarda sevdim seni
Büyük mekanlarca sevdim
Kainatla bağladım gönül telini
Ruhumu açtım yoluna serdim

Dar zamanlara ittin sen beni
Aşk yolu yolcusunu yordun
Yıldızlarca parçaladın şu bedeni
Yıldızlardan damlayan kor oldun

Zamanları aşılırsa da bu sevgi
Mekanlarda da hep sen vardın
Boyutlara sığmazdı aşkım belki
İçimdeki zaman sendin mekan sendin.

Orhan Tuncay

Zihin yolculuğu

Dün gezinmiş yine
Farkında bile olmadan
Su gibi akmış zaman

Dün dinlenmiş yine
Deli gibi düşünürken ben
Uykuya çekmiş kendini yeniden

Dün aniden var olmuş yine
Bir maceraymış düşümde
Sıgmamış ne avuca ne ele

Dün aniden yok olmuş yine
Bir cenaze marşı melodisi
Bir zihin yolculuğu benimkisi

Orhan Tuncay